วิเคราะห์สีในผลงานทัศนศิลป์ของศิลปินผู้มีอาการซินเนสธีเซีย

โดย
นางสาวณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทฤษฎีศิลป์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาทฤษฎีศิลป์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

วิเคราะห์สีในผลงานทัศนศิลป์ของศิลปินผู้มีอาการซินเนสธีเซีย

โดย
นางสาวณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต
สาขาวิชาทฤษฎีศิลป์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาทฤษฎีศิลป์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2564
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศิลปากร

COLOR ANALYSIS IN SYNESTHESIA ARTISTS' VISUAL ARTWORKS

By

MISS Nisharie SIRIPOONSAP

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

for Master of Fine Arts (Art Theory)

Department of Art Theory

Graduate School, Silpakorn University

Academic Year 2021

Copyright of Silpakorn University

หัวข้อ	วิเคราะห์สีในผลงานทัศนศิลป์ของศิลปินผู้มีอาการซินเนสธีเซีย
โดย	ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์
สาขาวิชา	ทฤษฎีศิลป์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	รองศาสตราจารย์ ดร. ชัยยศ อิษฎ์วรพันธุ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุธี คุณาวิชยานนท์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(รองศาสตราจารย์ ดร.ชัยยศ อิษฎ์วรพันธุ์)

.....ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(รองศาสตราจารย์กันจณา ดำโสภี)

620120044 : ทฤษฎีศิลป์ แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
คำสำคัญ : ซินเนสธีเซีย, ทัศนศิลป์, ทฤษฎีสี, ระดับเสียง, ความสว่างของสี, การมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสี, การได้ยินเสียงแล้วเห็นเป็นสี

นางสาว ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์: วิเคราะห์สีในผลงานทัศนศิลป์ของศิลปินผู้มีอาการซินเนสธีเซีย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : รองศาสตราจารย์ ดร. ชัยยศ อิษฎ์วรพันธุ์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาสีจากอาการซินเนสธีเซีย (Synesthesia) ของศิลปินและผู้วิจัย โดยมุ่งเน้นเรื่องความหมายและการแทนค่าสีตามอาการแต่ละแบบ ผู้วิจัยจะใช้วิธีการศึกษา 2 วิธี โดยวิธีที่ 1 เป็นการวิเคราะห์เปรียบเทียบเสียงดนตรีกับสีที่ปรากฏในผลงานจิตรกรรมของศิลปินซึ่งมีอาการได้ยินเสียงแล้วเห็นเป็นสี (Chromesthesia) 3 คน ด้วยการสังเกตสีบนผลงาน ฟังเสียงเครื่องดนตรีประกอบ และศึกษาความหมายสีในทฤษฎีสีและบทสัมภาษณ์ของศิลปินเอง ส่วนวิธีที่ 2 คือการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมจากอาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัย ซึ่งมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสี (Grapheme-Color Synesthesia) แล้วนำข้อมูลสีของผู้วิจัยมาวิเคราะห์เปรียบเทียบร่วมกับสีของศิลปินที่ศึกษา เพื่อหาความสัมพันธ์ในเรื่องของสี ผลจากการศึกษาวิธีแรกพบว่า สีของศิลปินทั้ง 3 คน มีความสว่างของสีที่แปรผันตรงกับระดับเสียงของสิ่งเร้า กล่าวคือสีของเสียงดนตรีของศิลปิน จะมีสีที่มืดลงเมื่อมีเสียงทุ้มหรือต่ำ และสว่างขึ้นเมื่อมีระดับเสียงที่แหลมหรือสูง ส่วนผลจากการศึกษาวิธีที่ 2 พบว่า สีของผู้วิจัยที่เกี่ยวกับสระและวรรณยุกต์ มีความสัมพันธ์กับข้อมูลสีของเสียงดนตรีของศิลปินทั้ง 3 คน โดยความสว่างของสีสระและวรรณยุกต์ของผู้วิจัย แปรผันตรงกับระดับเสียงของสระและวรรณยุกต์เช่นกัน

620120044 : Major (Art Theory)
Keyword : Synesthesia, Visual Arts, Color Theory, Pitch, Color Brightness, Grapheme-Color Synesthesia, Chromesthesia

MISS NISHARIE SIRIPOONSAP : COLOR ANALYSIS IN SYNESTHESIA ARTISTS' VISUAL ARTWORKS THESIS ADVISOR : ASSOCIATE PROFESSOR CHAIYOSH ISAVORAPANT, Ph.D.

The purpose of this research is to study artists' and author's colors, which were affected by Synesthesia and were portrayed through visual artworks. The researcher used two studying methods to focus on the meaning of these colors. The first method is to analyze the colors by comparing musical sounds with colors that appeared in 3 Chromesthesia artists' paintings. This method includes observing colors in each piece of art, listening to musical sounds, and studying color meaning through their color theory and interviews. The second method is to create paintings with colors influenced by the author's Grapheme-Color Synesthesia. Then, these colors were compared to analyze the relationship between artists' and author's colors. The results of the first method revealed the relationship between musical pitches and the artists' color brightness, for example, low-pitched and high-pitched instrument sounds have a darker and brighter color, respectively. On the other hand, the results of the second method showed that the color of vowels and lexical tone symbols related to pitch as well as the artists' colors.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่อง วิเคราะห์สีในผลงานทัศนศิลป์ของศิลปินผู้มีอาการซินเนสธีเซีย ฉบับนี้ได้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร. ชัยยศ อิษฎ์วรพันธุ์ ผู้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า ที่ได้ช่วยเหลือให้คำแนะนำที่ดีแก่ข้าพเจ้าเสมอมา ทำให้ข้าพเจ้าสามารถเพิ่มพูนความเชื่อมั่นในตนเอง มองเห็นหนทางแห่งความเป็นไปได้และความสำเร็จในการศึกษาวิจัยของข้าพเจ้า จนสามารถศึกษาวิจัยและสร้างสรรค์ผลงานต่าง ๆ ให้สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณประธาน รองศาสตราจารย์ สุธี คุณาวิชยานนท์ และกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ กันจณา ดำโสภี ที่ได้ช่วยเหลือในการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ พร้อมทั้งขอขอบพระคุณสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่มอบทุนอุดหนุนการวิจัยของข้าพเจ้า นอกจากนี้ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณบุคลากรของคณะจิตกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ ในการดำเนินการต่าง ๆ ให้วิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้าสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดา และมารดา ผู้สนับสนุนด้านทุนทรัพย์ ให้คำแนะนำสั่งสอน ให้ข้อคิดและกำลังใจในการดำเนินชีวิต พร้อมกับดูแลให้ความรักต่อข้าพเจ้าเสมอมา และขอขอบคุณรุ่นพี่ พี่ชายของข้าพเจ้า และเพื่อน ๆ ที่เป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดการศึกษาจนกระทั่งสำเร็จการศึกษาในที่สุด

ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... ง

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... จ

กิตติกรรมประกาศ ..... ฉ

สารบัญ ..... ช

สารบัญตาราง ..... ฎ

สารบัญภาพ ..... ฎ

บทที่ 1 บทนำ 1

1.1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 1

1.2. ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา 4

1.3. สมมติฐานของการศึกษา 4

1.4. ขอบเขตการศึกษา 4

1.5. ขั้นตอนของการศึกษา 4

1.6. เวลาที่ใช้ในการวิจัย 4

1.7. วิธีการศึกษา 5

1.8. แหล่งข้อมูล 5

บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง 6

2.1. ซินเนสธีเซีย (Synesthesia) 6

2.1.1 ความหมายของอาการซินเนสธีเซีย 6

2.1.2 ชนิดของซินเนสธีเซีย 7

2.1.3. ลักษณะการมองเห็นสีสันของผู้มีอาการซินเนสธีเซีย 9

2.2. ความเกี่ยวข้องระหว่างซินเนสธีเซียกับศิลปะ 11

บทที่ 3 บทวิเคราะห์ 16
3.1. ประวัติของศิลปินโดยสังเขป 16
3.1.1. วาซีลี คันดินสกี (Wassily Kandinsky) 16
3.1.2. เมลิสซา แม็กแครกเคน (Melissa McCracken) 17
3.1.3. แครอล สทีน (Carol Steen) 17
3.2. ซินเนสธีเซีย และการเชื่อมโยงไปถึงผลงานของศิลปิน 18
3.2.1. ซินเนสธีเซียของวาซีลี คันดินสกี ใน Concerning the Spiritual in Art และการเชื่อมโยงกับผลงานศิลปะ 18
3.2.1.1. Improvisation 19 21
3.2.1.2. Impression III (concert) 22
3.2.1.3. Lady in Moscow 24
3.2.1.4. Composition VII 25
3.2.1.5. To the Unknown Voice 28
3.2.1.6. Picture XVI, The Great Gate of Kiev. 29
3.2.1.7. Composition X 31
3.2.2. ซินเนสธีเซียในผลงานทัศนศิลป์ของเมลิสซา แม็กแครกเคน 34
3.2.2.1. Joy in Repetition 34
3.2.2.2. Little Wing 36
3.2.2.3. Imagine 37
3.2.3. ซินเนสธีเซียในผลงานทัศนศิลป์ของแครอล สทีน 39
3.2.3.1. Orange Calipers 40
3.2.3.2. Vision 41
3.2.3.3. Runs Off in Front, Gold 42
3.2.3.4. Clouds Rise Up 43

3.2.3.5. Red Commas on Blue 44
บทที่ 4 การทดลองสร้างสรรค์จากอาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัย 47
4.1. อาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัย 47
4.1.1. ลักษณะทั่วไปของอาการซินเนสธีเซียชนิดมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสี 47
4.1.2. การสังเกตอาการของผู้วิจัยโดยภาพรวม 49
4.1.3. การสังเกตอาการของผู้วิจัยอย่างละเอียด 51
4.2. การทดลองสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากอาการของผู้วิจัย 59
4.2.1. วิธีที่ 1 : การแทนค่าสีสันของตัวอักษรให้เป็นภาพแสดงห้วงความคิดของผู้วิจัย 59
4.2.2. วิธีที่ 2 : การแทนค่าสีสันของตัวอักษรที่เห็นจากบทกวีอันไพเราะ 60
4.2.3. วิธีที่ 3 : การแทนค่าสีสันของตัวอักษรบนสิ่งของต่างๆในชีวิตประจำวันด้วยสีของตัวอักษรที่เห็น 64
4.2.4. วิธีที่ 4: การนำสีของตัวอักษรไปผสมผสานเข้ากับกระแสนิยมและรูปแบบจิตรกรรมตามถนัดของผู้วิจัย 65
4.2.5. วิธีที่ 5: การสร้างผลงานศิลปะจากพยัญชนะต้นสีเขียวในรายชื่อบุคคลรอบตัว 67
4.2.6. วิธีที่ 6: การแทนค่าสีของภาพที่เห็นด้วยตัวอักษรตัวเลขของผู้วิจัย 68
4.2.7. วิธีที่ 7 การสร้างผลงานศิลปะจากสีของวรรณยุกต์พินอินในบทกลอนจีน 71
4.3. ข้อสรุปจากการสร้างสรรค์ผลงาน 73
4.4. การวิเคราะห์เปรียบเทียบสีของศิลปินและผู้วิจัยพร้อมผลลัพธ์ที่ปรากฏ 74
4.4.1. ผลการวิเคราะห์สีของวาซีลี คันดินสกี 74
4.4.2. ผลการวิเคราะห์สีของเมลิสซา แม็กแครกเคน 75
4.4.3. ผลการวิเคราะห์สีของแครอล สทีน 76
4.4.4. ผลลัพธ์จากการสังเกตสีของผู้วิจัย 77
4.4.6. ตารางการเปรียบเทียบสีของศิลปินและผู้วิจัย 78
4.4.6. ผลลัพธ์จากการเปรียบเทียบสีของศิลปินทั้ง 3 คนและผู้วิจัย 82

บทที่ 5 บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 84
5.1 สรุปผลการศึกษา 84
5.2. อภิปรายผล 88
5.3. ข้อเสนอแนะ 89
รายการอ้างอิง 90
ประวัติผู้เขียน 95

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ภาพตารางแสดงชนิดของซินเนสธีเซียและร้อยละของผู้มีอาการจำนวน 1143 คน 8

ตารางที่ 2 สีในเสียงโน้ตเพลงของ อเล็กซานเดอร์ ซเครียบิน และ นิโคไล ริมสกี-คอร์ซาคอฟ 11

ตารางที่ 3 การแทนค่าสีสันเป็นความรู้สึก เสียงทั่วไป และเสียงดนตรี โดยวาซีลี คันดินสกี 19

ตารางที่ 4 การแทนค่าสีสันเป็นความรู้สึก เสียงทั่วไป และเสียงดนตรี ของแม็กแครกเคน 38

ตารางที่ 5 การแทนค่าสีสันเป็นความรู้สึก เสียงทั่วไป และเสียงดนตรี ของสทีน 45

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบสีสันของศิลปินและผู้วิจัย 78

มหาวิทยาลัยศิลปากร

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 ภาพสาธิตการมองเห็นของผู้มีอาการซินเนสธีเซีย 4 ประเภทที่มองเห็นสิ่งเร้าเป็นสีสัน 7

ภาพที่ 2 ตัวอย่างการมองเห็นของผู้มีอาการซินเนสธีเซียประเภทมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสีสัน ... 7

ภาพที่ 3 ภาพสาธิตการมองเห็นของผู้เป็นซินเนสธีเซียประเภทได้ยินเสียงเป็นสีขณะขับรถอยู่บนถนน 10

ภาพที่ 4 จดหมายที่ฟาน ก็อกห์ เขียนถึงน้องชายฉบับลงวันที่ 18 กันยายน ค.ศ. 1888..... 13

ภาพที่ 5 เมลิสซา แม็กแครกเคน, Life on Mars?, ค.ศ. 2014, ไม่ปรากฏข้อมูลเทคนิคและขนาด.. 14

ภาพที่ 6 วาซีลี คันดินสกี, Improvisation 19, ค.ศ. 1911, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 120 x 141.5 ซม. ... 21

ภาพที่ 7 การถอดความหมายสีจากภาพ Improvisation 19 22

ภาพที่ 8 วาซีลี คันดินสกี, Impression III (Concert), ค.ศ. 1911, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 77.5 x 100 ซม. 22

ภาพที่ 9 การถอดความหมายสีจากภาพ Impression III (Concert)..... 23

ภาพที่ 10 วาซีลี คันดินสกี, Lady in Moscow, ค.ศ. 1912, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 108.8 x 108.8 ซม.24

ภาพที่ 11 การถอดความหมายสีจากภาพ Lady in Moscow..... 25

ภาพที่ 12 วาซีลี คันดินสกี, Composition VII, ค.ศ. 1913, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 200 x 300 ซม. 25

ภาพที่ 13 การถอดความหมายสีจากภาพ Composition VII..... 27

ภาพที่ 14 วาซีลี คันดินสกี, To the Unknown Voice, ค.ศ. 1916, สีน้ำและหมึกบนกระดาษ, 23.7 x 15.8 ซม. 28

ภาพที่ 15 การถอดความหมายสีจากภาพ To the Unknown Voice 29

ภาพที่ 16 วาซีลี คันดินสกี, Picture XVI, The Great Gate of Kiev, ค.ศ. 1928, สีฝุ่น สีน้ำและหมึกบนกระดาษ, 21.2 x 27.3 ซม. 29

ภาพที่ 17 การถอดความหมายสีจากภาพ Picture XVI, The Great Gate of Kiev 31

ภาพที่ 18 วาซีลี คันดินสกี, Composition X, ค.ศ. 1939, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 130 x 195 ซม..... 31

ภาพที่ 19 การถอดความหมายสีจากภาพ Composition X 33
ภาพที่ 20 เมลิสซา แม็กแครกเคน, Joy in Repetition, ค.ศ. 2015, ไม่ปรากฏข้อมูลเทคนิคและขนาด..... 34
ภาพที่ 21 การถอดความหมายสีจากภาพ Joy in Repetition..... 35
ภาพที่ 22 เมลิสซา แม็กแครกเคน, Little Wing, ค.ศ. 2014, ไม่ปรากฏข้อมูลเทคนิคและขนาด. ... 36
ภาพที่ 23 การถอดความหมายสีจากภาพ Little Wing..... 36
ภาพที่ 24 เมลิสซา แม็กแครกเคน, Imagine, ค.ศ. 2015, ไม่ปรากฏข้อมูลเทคนิคและขนาด. 37
ภาพที่ 25 การถอดความหมายสีจากภาพ Imagine 38
ภาพที่ 26 แครอล สทีน, Orange Calipers, ค.ศ. 1987, สีอัลขิตบนกระดาษ, 41.91 x 38.1 ซม. . 40
ภาพที่ 27 การถอดความหมายสีจากภาพ Orange Calipers..... 40
ภาพที่ 28 แครอล สทีน, Vision, ค.ศ. 1996, สีน้ำมันบนกระดาษ, 39 x 31 ซม..... 41
ภาพที่ 29 การถอดความหมายสีจากภาพ Vision..... 41
ภาพที่ 30 แครอล สทีน, Runs Off in Front, Gold, ค.ศ. 2003, สีน้ำมันบนกระดาษ, 105 x 70 ซม. 42
ภาพที่ 31 การถอดความหมายสีจากภาพ Runs Off in Front, Gold 43
ภาพที่ 32 แครอล สทีน, Clouds Rise Up, ค.ศ. 2004, สีน้ำมันบนผ้าใบที่ขึงทับไม้อัดแผ่นเรียบ, 62.5 x 51 ซม. 43
ภาพที่ 33 การถอดความหมายสีจากภาพ Clouds Rise Up..... 44
ภาพที่ 34 แครอล สทีน, Red Commas on Blue, ค.ศ. 2004, สีน้ำมันบนกระดาษ, 16 x 16 ซม. 44
ภาพที่ 35 การถอดความหมายสีจากภาพ Red Commas on Blue..... 45
ภาพที่ 36 ภาพแสดงการแทนค่า A เป็นตัวอักษรอื่น ส่งผลให้ตัวอักษรนั้นมีสีเดียวกันกับ A..... 47
ภาพที่ 37 ภาพอุปมาความรู้สึกของผู้เป็นซินเนสธีเซียเมื่อพบเห็นตัวอักษรมีสีผิดไปจากที่ตนเองเห็น 48
ภาพที่ 38 ภาพแสดงสีตัวอักษรตัวเลขที่สามารถผันแปรได้ขึ้นกับบริบทรอบข้างและความหมาย..... 48

ภาพที่ 39 ภาพแสดงการเห็น 2 ลักษณะของผู้มีอาการซินเนสธีเซียชนิดมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสี 49
ภาพที่ 40 สีตัวเลขที่ผู้วิจัยมองเห็น 50
ภาพที่ 41 สีตัวอักษรภาษาไทยที่ผู้วิจัยมองเห็น 50
ภาพที่ 42 สีตัวอักษรภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยมองเห็น 51
ภาพที่ 43 สีตัวอักษรที่มองเห็นจากบทกลอน “เขาขัน” ของพระศรีมโหสถ เมื่อพิจารณาทุกตัวอักษร 52
ภาพที่ 44 สีตัวอักษรที่มองเห็นจากบทกลอน “เขาขัน” ของพระศรีมโหสถ เมื่อรีบอ่านแบบผ่านตา 52
ภาพที่ 45 สีตัวอักษรที่มีความหมายเดียวกันจะมีสีซ้ำกัน 53
ภาพที่ 46 สีตัวอักษรที่มีลักษณะร่วมระหว่างตัวอักษรที่ต่างกัน 2 ตัว 53
ภาพที่ 47 สีของสระภาษาไทยที่ผู้วิจัยมองเห็น 54
ภาพที่ 48 สีของวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ผู้วิจัยมองเห็น 55
ภาพที่ 49 สีของคำภาษาไทยที่สะกดเหมือนกันแต่มีวรรณยุกต์ต่างกัน 55
ภาพที่ 50 สีของวรรณยุกต์ภาษาจีนที่ผู้วิจัยมองเห็น 56
ภาพที่ 51 สีของพินอินภาษาจีนที่สะกดเหมือนกันแต่มีวรรณยุกต์ต่างกัน 56
ภาพที่ 52 ภาพกราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับเสียง ความดัง ความสว่าง และขนาด 57
ภาพที่ 53 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, หนาม (Thorn), ค.ศ. 2021, สีอะคริลิคและสีไม้บนกระดาษ, 21 x 29.7 ซม. 59
ภาพที่ 54 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, เขาขัน, ค.ศ. 2021, สีอะคริลิคบนกระดาษ, 21 x 29.7 ซม. 60
ภาพที่ 55 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, ประชุมจารึกวัดพระเชตุพนฯ, ค.ศ. 2021, สีอะคริลิคบนกระดาษ, 29.7 x 21 ซม. 61
ภาพที่ 56 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, ลิลิตพระลอ, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม. 62
ภาพที่ 57 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, โคลงนิราศสุพรรณ, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม. 63
ภาพที่ 58 ภาพป้ายเตือนให้ผู้คนรักษาระยะห่างระหว่างกัน 64
ภาพที่ 59 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, Social Distancing, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม. 64

ภาพที่ 60 ภาพพิมพ์แกะไม้รูปภูติอะมะบิเอะ บนหน้าหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น “Kawaraban” 65
ภาพที่ 61 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, Amabie, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม. 66
ภาพที่ 62 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, My Green People, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม. 67
ภาพที่ 63 วาซีลี คันดินสกี, Heavy Red, ค.ศ. 1924, สีน้ำมันบนกระดาษแข็ง, 33.8 × 48.7 ซม.. 68
ภาพที่ 64 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, No Red, ค.ศ. 2021, จิตรกรรมดิจิทัล, 10.2 x 12.1 ซม..... 69
ภาพที่ 65 แอนดี วอร์ฮอล, Mao, ค.ศ 1972, ภาพพิมพ์ตะแกรงไหม, 91.4 x 91.4 ซม..... 70
ภาพที่ 66 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, 2 4 7, ค.ศ. 2021, จิตรกรรมดิจิทัล, 58.3 x 68.3 ซม..... 70
ภาพที่ 67 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, 施氏食狮史, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม.. 72
ภาพที่ 68 พินอินของเสียงทั้งหมดในบทกลอน 施氏食狮史 73

บทที่ 1
บทนำ

1.1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ซินเนสธีเซีย* หรือ ซินเนสทีเซีย (Synesthesia or Synaesthesia) มีความหมายทางการแพทย์ หมายถึง อาการหรือปรากฏการณ์ทางประสาทวิทยาอย่างหนึ่ง ที่สันนิษฐานว่ามาจากสาเหตุหลายประการ เช่น การเชื่อมต่อกันระหว่างส่วนรับรู้สิ่งเร้าต่าง ๆ ในสมองที่ปกติมักแยกออกจากกัน ทำให้ผู้ที่มีอาการสามารถสัมผัสรับรู้ สี รสชาติ กลิ่น เสียง สัมผัส ฯลฯ พร้อมกันตั้งแต่ 2 อย่างขึ้นไปได้ ยกตัวอย่างเช่น ได้ยินเสียงแล้วเห็นเป็นสี เห็นสีสันแล้วได้กลิ่น ลิ้มรสชาติแล้วเห็นเป็นรูปร่าง ฯลฯ (Cytowic, 2002, pp. 1-2) จากการสำรวจเมื่อ ค.ศ. 1996 โดยนักจิตวิทยาชาวอังกฤษ ไซมอน บารอน-โคเฮน (Sir Simon Baron-Cohen FBA FBPsS FMedSci) ได้ระบุว่าโอกาสที่จะพบผู้มีอาการซินเนสธีเซียมีจำนวนประมาณ 1 ใน 2000 คน เป็นอย่างต่ำ (Hubbard & Ramachandran, 2005) โดยผู้หญิงจะมีโอกาสเป็นมากกว่าผู้ชายหลายเท่า และเป็นลักษณะทางพันธุกรรมที่ส่งต่อผ่านทางยีน (Gene) ของมารดา นอกจากนี้ นายแพทย์ ริชาร์ด อี ไซโทวิค (Richard E. Cytowic, M.D.) ได้ระบุไว้ว่า ซินเนสธีเซียไม่ใช่โรค แต่เป็นเพียงปรากฏการณ์ทางประสาทที่พบเจอได้ยาก จึงเรียกว่าเป็นเพียงอาการอย่างหนึ่งเท่านั้น (Cytowic, 2002, pp. 1-2)

ซินเนสธีเซีย สามารถแบ่งประเภทตามอาการที่ปรากฏได้มากถึง 73 ชนิด จากการสำรวจเก็บข้อมูลโดย ซีน เอ เดย์ (Sean A. Day, Ph.D.) เมื่อ ค.ศ. 2016 โดยอาการที่พบบ่อยที่สุด คือ การมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสีสัน (Colored Graphemes Synesthesia) และรองลงมา คือการได้ยินเสียงแล้วมองเห็นสีสัน (Chromesthesia) (Day, n.d.) โดยผู้มีอาการ 1 คน เป็นซินเนสธีเซียได้มากกว่า 1 ชนิด และมีการรับรู้ที่ค่อนข้างคงที่ไปตลอดชีวิต อย่างไรก็ดี ประเภทของซินเนสธีเซีย ยังมีการสำรวจเพิ่มเติมต่อไป การแบ่งประเภทจึงยังไม่สิ้นสุดเพียงเท่านี้

การศึกษาเกี่ยวกับการมองเห็นสีสันของผู้มีอาการซินเนสธีเซีย ทำให้มีการสร้างทฤษฎีว่าด้วยสาเหตุการมองเห็นสีสัน และค้นคว้าที่มาของสีสันในผู้มีอาการซินเนสธีเซียไว้หลายประการ โดยทฤษฎีว่าด้วยสาเหตุของอาการ มีทั้งกลุ่มที่เชื่อว่าเป็นการทำงานของสมองที่ผิดปกติ และกลุ่มที่เชื่อว่าเป็นการทำงานของสมองตามปกติ (Campen, 2010, pp. 117-123) ส่วนที่มาของสีสันที่ผู้มีอาการมองเห็น สันนิษฐานว่ามาจากการเรียนรู้ในวัยเด็กที่พบเจอสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏสีนั้นเป็นสีแรกแล้วเกิดการจดจำ(Spector & Maurer, 2009) นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาสภาพการมองเห็นสิ่งเร้าเป็นสีสันของผู้มีอาการไว้ พบว่าสีของผู้มีอาการจะซ้อนทับกับภาพของสภาพแวดล้อมตามปกติ มีความโปร่งใส

---

* คำว่า ซินเนสธีเซีย ในส่วนของพยัญชนะ ธ มาจากการตีความการอ่านออกเสียงของ th (สยามอีบุ๊ค , ม.ป.ป.) จึงขอนำมาใช้แทนคำว่า ซินเนสทีเซีย ที่ใช้อยู่ทั่วไป

ไม่ได้ทึบตันหรือบดบังทัศนียภาพแต่ประการใด (Marc-Jacques Mächler, n.d.-b) และสีสันของผู้มีอาการแต่ละราย จะมีผลลัพธ์เป็นสีที่แตกต่างกัน แม้จะมีอาการซินเนสธีเซียชนิดเดียวกัน ("Color and Music, The Phenomena of Synaesthesia," n.d.)

หากจะกล่าวถึงความเป็นมาของซินเนสธีเซียที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับทัศนศิลป์นั้น ได้เริ่มขึ้นหลังจากที่อาการซินเนสธีเซียถูกค้นพบครั้งแรกในฐานะโรคอย่างหนึ่งเมื่อ ค.ศ. 1812 โดยแพทย์ชาวเยอรมัน จอช ซาคส์ (Georg Tobias Ludwig Sachs) (Marc-Jacques Mächler, n.d.-a) และเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับศิลปะในฐานะเป็นแนวความคิด (idea) ต่อการสร้างสรรค์ทัศนศิลป์ตั้งแต่ช่วงกลางศตวรรษที่ 19 ต่อมาได้กลายเป็นที่นิยมอย่างยิ่งในต้นศตวรรษที่ 20 จนเกิดเป็นผลงานที่มีลักษณะเป็นการทดลอง กระตุ้นผู้ชมให้รับรู้คล้ายผู้มีอาการซินเนสธีเซีย (Cytowic, 2002, pp. 3-7) รวมทั้งเกิดการสร้างทฤษฎีสี โดยวาซีลี คันดินสกี (Wassily Kandinsky) ที่มีการแทนค่าสีคล้ายอาการของผู้เป็นซินเนสธีเซียอีกด้วย (Kandinsky, 2014, pp. 43-73) อย่างไรก็ดี กระแสศิลปะดังกล่าวได้เสื่อมความนิยมในเวลาต่อมา และกลับมาอีกครั้งหลังการประกาศข้อค้นพบของนายแพทย์ ริชาร์ด อีไซโทวิค เมื่อ ค.ศ. 1989 ที่กล่าวว่าซินเนสธีเซียไม่ใช่โรค แต่เป็นเพียงปรากฏการณ์ทางประสาทที่พบเจอได้ยาก (Adams, 2020) การสร้างสรรค์ผลงานเกี่ยวกับซินเนสธีเซียได้เป็นที่แพร่หลาย และไม่ได้สร้างจากศิลปินผู้มีอาการซินเนสธีเซียเพียงเท่านั้น แต่รวมถึงศิลปินที่ไม่ได้มีอาการ แต่สร้างผลงานที่มีแรงบันดาลใจจากซินเนสธีเซียอีกด้วย

นอกจากนี้ ยังมีการสืบค้นเกี่ยวกับอาการซินเนสธีเซียที่ปรากฏในชีวประวัติของศิลปินผู้มีชื่อเสียง พบว่ามีศิลปินจำนวนมากที่มีอาการดังกล่าว ยกตัวอย่างเช่น วินเซนต์ ฟาน ก็อกห์ (Vincent van Gogh) ที่ได้กล่าวถึงสีที่มองเห็นขณะเล่นเปียโน ("Vincent Van Gogh and the Power of Synesthesia in Art," 2018) วาซิลี คันดินสกี ที่กล่าวถึงการได้ยินเสียงจากจานสีของเขาในวัยเด็ก ("Wassily Kandinsky: Synesthesia & Abstraction," n.d.) และ เดวิด ฮอกนีย์ (David Hockney) ที่กล่าวถึงการมองเห็นสีและรูปร่างจากเสียงที่เขาได้ยิน (Cytowic, 2002, p. 312) โดยมีหลักฐานเป็นจดหมาย และการให้สัมภาษณ์ ที่ระบุถึงอาการซินเนสธีเซียของตนเองไว้อย่างชัดเจน

ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างอาการซินเนสธีเซียและศิลปะข้างต้น รวมทั้งการสืบค้นเพิ่มเติม ทำให้ทราบเกี่ยวกับนิยามของคำว่า ซินเนสธีเซีย ว่ามีความหมายในทางศิลปะ 2 ลักษณะ ประการแรก คือ ศิลปะที่มาจากผู้ที่มีอาการซินเนสธีเซียโดยตรง และประการที่ 2 คือ ศิลปะที่มีเป้าหมายจะกระตุ้นประสาทการรับรู้ซึ่งเกี่ยวข้องกัน 2 อย่างขึ้นไป ให้เกิดขึ้นพร้อมกันในผู้ชมทั่วไป โดยที่ศิลปินไม่จะเป็นต้องมีอาการซินเนสธีเซีย (Cavallaro, n.d.)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาสีและวิเคราะห์สีจากผลงานศิลปะของผู้ที่มีอาการซิน-เนสธีเซีย จึงมีการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับศิลปินที่มีอาการดังกล่าวและยังมีชีวิตอยู่ ทำให้ทราบรายชื่อศิลปินเพิ่มเติม ยกตัวอย่างเช่น เมลิสซา แม็กแครกเคน (Melissa McCracken) แครอล สทีน

(Carol Steen) ฯลฯ ศิลปินส่วนใหญ่ที่กล่าวถึงมักมีอาการซินเนสธีเซียประเภทมองเห็นสิ่งเร้าเป็นสีสัน ซึ่งสร้างผลงานที่ได้รับอิทธิพลจากสิ่งเร้าที่ได้รับ และรสนิยมส่วนบุคคลที่แตกต่างกันไป

จากรายชื่อศิลปินทั้งหมด ผู้วิจัยได้ตัดสินใจทำการคัดเลือกศิลปินมาทำการศึกษาเพียง 3 คน ได้แก่ วาซีลี คันดินสกี เมลิสซา แม็กแครกเคน และ แครอล สทีน เนื่องมาจากประวัติที่ระบุชัดเจนถึงอาการซินเนสธีเซีย มีการมองเห็นสิ่งเร้าเป็นสี มีรูปแบบผลงานศิลปะที่น่าสนใจ และสื่อถึงอาการซินเนสธีเซียโดยเฉพาะ และที่สำคัญคือมีการให้รายละเอียดเกี่ยวกับการมองเห็นสีของตนเอาไว้ การคัดเลือกศิลปินด้วยเกณฑ์ดังกล่าวได้มีขึ้น เพื่อให้มีความครบครันของข้อมูล อันนำไปสู่การวิเคราะห์เทียบกับผลงานการสร้างสรรค์ของผู้วิจัยที่จะกล่าวถึงในขั้นต่อไปได้อย่างสมบูรณ์

จากการศึกษาค้นคว้าประวัติ และผลงานของศิลปินที่กล่าวถึง ผู้วิจัยได้พบเห็นความพิเศษเกี่ยวกับสีของศิลปินหลายประการ ประการแรก สีของศิลปินมีความหลากหลายของเฉดสี ประการที่สอง การแทนค่าสีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ มีความเฉพาะบุคคล ยากที่จะมีผลลัพธ์ซ้ำกัน มีการแทนค่าสิ่งเร้าบางอย่างที่ไม่อาจยึดเป็นกฎตายตัวได้ และประการสุดท้าย ศิลปินบางรายได้ให้ความหมายของสีตามความรู้สึก ลึกซึ้งแตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคล ยิ่งไปกว่านั้น บางรายเชื่อมั่นในแนวทางของตนจนนำไปสู่การสร้างทฤษฎีสีของตนเอง ยกตัวอย่างเช่น วาซีลี คันดินสกี ที่สร้างทฤษฎีสีของตนเองขึ้นมา และกล่าวถึงความหมายสีเทียบกับเสียงต่าง ๆ ไว้อย่างน่าสนใจ (Kandinsky, 2014, pp. 43-73) นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบเห็นความสอดคล้องกันบางประการเกี่ยวกับสีสันของศิลปินแต่ละราย ทั้งการมุ่งเน้นถ่ายทอดสีที่ตนเองมองเห็น และมักเน้นการแสดงออกที่ฉับพลันขึ้นกับเหตุการณ์และอาการของศิลปินแต่ละราย และพบว่าสีสันจากอาการได้ยินเสียงแล้วมองเห็นสีสัน มีความสัมพันธ์กับความสูงต่ำของระดับเสียงดนตรีแต่ละชนิด อย่างไรก็ดี ข้อมูลเกี่ยวกับศิลปินซินเนสธีเซียที่คัดเลือกมาศึกษานั้น ปรากฏชัดเจนเพียงข้อมูลสีที่มาจากการได้ยินเสียงซึ่งเป็นอาการร่วมกันของศิลปินทั้งสามเท่านั้น ส่วนข้อมูลเกี่ยวกับสีที่มาจากอาการมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสีสันนั้นยังไม่ปรากฏเป็นที่แน่ชัด แม้จะเป็นอาการที่พบได้มากที่สุด และสันนิษฐานว่าการออกเสียงมีผลต่อสีสันของตัวอักษรต่าง ๆ ประกอบกับผู้วิจัยเองมีอาการซินเนสธีเซียประเภทมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสีสัน จึงส่งผลให้ผู้วิจัยต้องการสังเกตอาการและทดลองสร้างสรรค์ผลงานจากอาการของตนเองให้เป็นรูปธรรม เพื่อที่จะสามารถนำมาใช้เปรียบเทียบกับผลงานของศิลปินซินเนสธีเซียที่นำมาเป็นตัวอย่าง และวิเคราะห์ได้

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยครั้งนี้ขึ้นมา เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้สีสันของศิลปินที่มีอาการซิน-เนสธีเซีย ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ พร้อมกับทดลองสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากอาการของผู้วิจัยให้เป็นรูปธรรม เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ในเรื่องของสีสันระหว่างผลงานศิลปินกับผลงานของผู้วิจัยแม้จะมีอาการที่ต่างกัน การวิจัยในครั้งนี้จึงเป็นการไขข้อข้องใจของผู้วิจัยเอง รวมทั้งเผยแพร่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับซินเนสธีเซียไปสู่ผู้ที่สนใจมากขึ้น เพื่อเติมเต็มข้อมูลเกี่ยวกับซินเนสธีเซียให้มีความสมบูรณ์ และเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ทำการศึกษาวิจัยต่อไป

1.2. ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาลักษณะการรับรู้และสีที่ปรากฏในผลงานของศิลปินที่มีอาการซินเนสธีเซียจำ-นวน 3 คน

2. ทดลองสร้างสรรค์ผลงานทัศนศิลป์จากอาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัย

3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสีของศิลปินกับสีในผลงานทัศนศิลป์ของผู้วิจัย

1.3. สมมติฐานของการศึกษา

การแทนค่าสีของศิลปินซินเนสธีเซียที่นำมาเป็นตัวอย่างในการศึกษามีความสัมพันธ์กับสีสันในผลงานของผู้วิจัยในบางประการ แม้จะมีอาการที่ต่างกัน

1.4. ขอบเขตการศึกษา

1. ผู้วิจัยทำการศึกษาสีจากผลงานของศิลปินที่มีอาการซินเนสธีเซีย จำนวน 3 คน ได้แก่ วาซีลี คันดินสกี เมลิสซา แม็กแครกเคน และแครอล สทีน เป็นต้น

2. ผู้วิจัยเลือกผลงานศิลปินมาเป็นตัวอย่างคนละ 3 ชิ้น อย่างต่ำ โดยเลือกเฉพาะชิ้นที่ระบุที่มาของสิ่งเร้าชัดเจนที่สุด พร้อมทำการศึกษาผ่านบทสัมภาษณ์ และทฤษฎีสีที่ศิลปินสร้างขึ้นเอง

3. ผู้วิจัยทดลองสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมสีน้ำมันหรือสีอะคริลิคบนผ้าใบ จำนวน 6 ชิ้น

4. ผู้วิจัยนำผลการทดลองมาเปรียบเทียบกับผลงานศิลปินเฉพาะเรื่องของสีสันเท่านั้น

1.5. ขั้นตอนของการศึกษา

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับซินเนสธีเซียที่สัมพันธ์กับศิลปะจากเอกสาร

2. ศึกษาข้อมูลประวัติ และผลงานของศิลปินที่มีอาการซินเนสธีเซียที่ได้คัดเลือกไว้ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับสีตามความรู้สึกของศิลปิน ผ่านทฤษฎีสีและบทสัมภาษณ์ของศิลปิน รวมทั้งการฟังเพลงและดนตรีที่เกี่ยวข้อง

3. ทดลองสร้างสรรค์ผลงานทัศนศิลป์จากอาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัย

4. วิเคราะห์สีของศิลปินด้วยการเปรียบเทียบกับสีในผลงานทัศนศิลป์ของผู้วิจัย

5. อภิปรายสรุปผลการวิเคราะห์ และนำเสนอในรูปแบบการพรรณนา

6. จัดทำบทความวิจัยในรูปแบบดิจิทัล และเผยแพร่ในวารสารวิชาการออนไลน์

1.6. เวลาที่ใช้ในการวิจัย

เวลาที่ใช้ในการวิจัย ประมาณ 1 ปี

เริ่มงานวิจัย ตั้งแต่เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2563
และเสนอวิทยานิพนธ์ / การค้นคว้าอิสระ ภายในเดือน ตุลาคม พ.ศ. 2564

1.7. วิธีการศึกษา

ผู้วิจัยจะศึกษาอาการซินเนสธีเซียของศิลปินทั้ง 3 คน ที่ได้ถ่ายทอดผ่านผลงานทัศนศิลป์ ด้วยวิธีการศึกษา 2 วิธี วิธีแรก เป็นการเปรียบเทียบเสียงดนตรีกับสีที่ปรากฏในผลงานทัศนศิลป์ของศิลปิน ด้วยการสังเกตสีบนผลงาน ฟังเสียงเครื่องดนตรีประกอบ และศึกษาความหมายสีในทฤษฎีสี และบทสัมภาษณ์ของศิลปินเอง การศึกษาวิธีดังกล่าวจะควบคู่กับการศึกษาวิธีที่ 2 คือ การทดลองสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมจากอาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัย แล้วนำข้อมูลสีของศิลปินและผู้วิจัยมาทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบในเรื่องของสี โดยเน้นที่ความหมาย และการแทนค่าเป็นหลัก พร้อมอภิปรายสรุปผลในรูปแบบการพรรณนา

1.8. แหล่งข้อมูล

1. หนังสือ และเอกสาร
2. แหล่งข้อมูลสารสนเทศออนไลน์

มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทที่ 2
ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาลักษณะการรับรู้ของศิลปินที่มีอาการซินเนสธีเซีย ตลอดจนสีที่ศิลปินใช้ในผลงาน ทั้งลักษณะของสี ความหมาย ความรู้สึกของสี หรือการแทนค่าสีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ พร้อมกับทำการทดลองสร้างสรรค์ผลงานจากอาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัยเอง เพื่อนำผลลัพธ์ที่ได้มาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างสีของศิลปินแต่ละคน กับสีในผลงานของผู้วิจัย โดยยึดทฤษฎีของวาซีลี คันดินสกี เป็นหลัก อย่างไรก็ดี ก่อนที่จะทำการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะกล่าวถึงประวัติและผลงานของศิลปิน รวมทั้งความเข้าใจข้อมูลเบื้องต้นของซินเนสธีเซีย เพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์ในขั้นตอนต่อไป

2.1. ซินเนสธีเซีย (Synesthesia)

2.1.1 ความหมายของอาการซินเนสธีเซีย

ซินเนสธีเซีย หรือ ซินเนสทีเซีย (Synesthesia or Synaesthesia) มาจากรากศัพท์ภาษากรีก Syn (ร่วม) + Aisthesis (การรับรู้) และมีความหมายทางการแพทย์ หมายถึง อาการหรือปรากฏการณ์ทางประสาทวิทยาอย่างหนึ่ง ที่สันนิษฐานว่ามาจากสาเหตุหลายประการ เช่น การทำงานของสมองที่เกิดการเชื่อมต่อกันระหว่างส่วนรับรู้สิ่งเร้าต่าง ๆ ที่ปกติมักแยกออกจากกัน ทำให้ผู้ที่มีอาการ สามารถสัมผัสรับรู้ สี รสชาติ กลิ่น เสียง สัมผัส ฯลฯ พร้อมกันตั้งแต่ 2 อย่างขึ้นไปได้ ยกตัวอย่างเช่น ได้ยินเสียงแล้วเห็นเป็นสี เห็นสีสันแล้วได้กลิ่น ลิ้มรสชาติแล้วเห็นเป็นรูปร่าง ฯลฯ (Cytowic, 2002, pp. 1-2)

อาการซินเนสธีเซีย เป็นอาการที่ไม่ได้เกิดขึ้นทั่วไป จากการสำรวจเมื่อ ค.ศ. 1996 โดยนักจิตวิทยาชาวอังกฤษ ไซมอน บารอน-โคเฮน ได้ระบุว่าโอกาสที่จะพบผู้มีอาการซินเนสธีเซียมีจำนวนประมาณ 1 ใน 2000 คน เป็นอย่างต่ำ (Hubbard & Ramachandran, 2005) อาการดังกล่าวสามารถสืบทอดทางพันธุกรรมผ่านทางยีนของมารดา และพบว่าผู้หญิงจะมีโอกาสเป็นมากกว่าผู้ชายหลายเท่า โดยพบว่ามีสัดส่วนอยู่ที่ 3:1 นอกจากนี้ นายแพทย์ ริชาร์ด อี ไซโทวิค ได้พิสูจน์เกี่ยวกับอาการดังกล่าวว่า ซินเนสธีเซียไม่ใช่โรค แต่เป็นเพียงปรากฏการณ์ทางประสาทที่พบเจอได้ยาก จึงเรียกว่าเป็นเพียงอาการอย่างหนึ่งเท่านั้น (Cytowic, 2002, pp. 1-2)

ภาพที่ 1 ภาพสาธิตการมองเห็นของผู้มีอาการซินเนสธีเซีย 4 ประเภทที่มองเห็นสิ่งเร้าเป็นสีสัน
ที่มา : https://synesthesia.com/blog/synesthesia-meditation/

ภาพที่ 2 ตัวอย่างการมองเห็นของผู้มีอาการซินเนสธีเซียประเภทมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสีสัน
ที่มา : https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Synesthesia.svg

2.1.2 ชนิดของซินเนสธีเซีย

จากข้อมูลที่ได้ทำการสืบค้นจากเว็บไซต์ของ ซีน เอ เดย์ ผู้ประพันธ์หนังสือ Synesthetes: A Handbook เขาแบ่งประเภทของซินเนสธีเซียตามอาการที่ปรากฏได้มากถึง 73 ชนิด จากการสำรวจเก็บข้อมูลตัวอย่างของผู้มีอาการจำนวน 1143 คน เมื่อ ค.ศ. 2016 โดยอาการทั้ง 73 แบบ เขาได้จัดทำเป็นภาพตารางแสดงการรับรู้ข้ามสัมผัสของผู้มีอาการ จากการรับรู้สิ่งเร้าหนึ่ง ที่ไปกระตุ้นทำให้เกิดการรับรู้อื่น โดยแทนความสัมพันธ์ในรูป x (การรับรู้สิ่งเร้าหนึ่ง) -› y (การรับรู้อื่น) หรือแทนที่ด้วยศัพท์เฉพาะของอาการนั้น ๆ เป็นร้อยละของจำนวนกลุ่มตัวอย่างผู้มีอาการทั้งหมด

อย่างไรก็ดี ภาพตารางดังกล่าวมีความยาวเกิน 1 หน้ากระดาษ ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องแบ่งรูปภาพออกเป็นตารางซ้ายและขวาเพื่อให้ง่ายต่อการสังเกตและพิจารณาต่อไป

ตารางที่ 1 ภาพตารางแสดงชนิดของซินเนสธีเซียและร้อยละของผู้มีอาการจำนวน 1143 คน

อาการซินเนสธีเซียทั้ง 73 ชนิด (การรับรู้ข้ามสัมผัสจาก x -› y เป็นจำนวน % ของกลุ่มตัวอย่างผู้มีอาการทั้งหมด)			
emotions -> flavors	0.26%	pain -> flavors	0.09%
emotions -> odors	0.35%	pain -> odors	0.09%
emotions -> sounds	0.09%	pain -> sounds	0.09%
emotions -> vision	3.24%	pain -> temperature	0.09%
flavors -> musical sounds	0.09%	pain -> vision	5.43%
flavors -> sounds	0.53%	personalities -> flavors	0.35%
flavors -> temperatures	0.09%	personalities -> odors	0.70%
flavors -> touch	0.53%	personalities -> sound	0.09%
flavors -> vision	5.78%	personalities -> touch	0.09%
general sounds -> vision	16.21%	personalities -> vision ("auras")	6.49%
grapheme personification (OLP*)	4.65%	phonemes -> flavors	*****
grapheme -> sound	0.09%	phonemes -> vision	7.54%
grapheme -> touch	0.09%	proprioception -> flavor	0.09%
graphemes -> vision	61.26%	proprioception -> vision	0.09%
kinetics -> personality	0.09%	sounds -> flavors	5.00%
kinetics -> sound	1.05%	sounds -> kinetics	0.96%
kinetics -> vision	0.53%	sounds -> odors	1.58%
lexemes -> flavors	2.89%	sounds -> temperatures	0.53%
lexemes -> odors	0.61%	sounds -> touch	4.38%
lexemes -> temperature	0.09%	spatial sequence (number form)	*****
lexemes -> touch	0.44%	temperatures -> sounds	0.09%
lexemes -> vision	0.70%	temperatures -> vision	1.84%
mirror speech	0.18%	ticker-tape	*****
mirror touch	*****	time units -> flavors	0.09%
musical notes -> vision	7.80%	time units -> sounds	0.09%
musical sounds -> flavors	0.44%	time units -> spatial coordinates	*****
musical sounds -> personality	0.09%	time units -> vision	22.96%
musical sounds -> spatial coordinates	0.09%	touch -> emotion	0.26%
musical sounds -> temperatures	0.09%	touch -> flavors	1.14%
musical sounds -> vision	18.05%	touch -> odors	0.35%
non-graphemic ordinal personification	*****	touch -> sounds	0.35%
number -> flavor	0.26%	touch -> temperatures	0.09%
object personification	*****	touch -> vision	3.94%
odors -> flavors	0.09%	vision -> flavors	2.98%
odors -> sounds	0.44%	vision -> graphemes	*****
odors -> temperatures	0.09%	vision -> kinetics	0.09%
odors -> touch	0.70%	vision -> odors	1.14%
odors -> vision	6.13%	vision -> sounds	3.07%
orgasm -> flavors	0.09%	vision -> temperatures	0.35%
orgasm -> vision	1.93%	vision -> touch	1.58%

***** หมายความถึง “ข้อมูลไม่เพียงพอ”

การมองเห็น (Vision) จากตารางหมายรวมถึงการมองเห็นสีสัน

จากการสังเกตตาราง จะพบว่ากลุ่มที่มองเห็นสิ่งเร้าเป็นสีสันมีจำนวนมากที่สุด โดยมีอาการที่พบบ่อยที่สุด 4 อันดับ ได้แก่ การมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสีสัน (Colored Graphemes) 61.26% การมองเห็นหน่วยเวลาเป็นสีสัน (Colored Time Unit) 22.96% การได้ยินเสียงดนตรีแล้วมองเห็นสีสัน (Colored Musical Sounds) 18.05% และการได้ยินเสียงทั่วไปแล้วมองเห็นสีสัน (Colored General Sounds) 16.21% เป็นต้น (Day, n.d.) โดยผู้มีอาการ 1 คน เป็นซินเนสธีเซียได้มากกว่า 1 ชนิด และมีการรับรู้ที่ค่อนข้างคงที่ไปตลอดชีวิต อย่างไรก็ดี การแบ่งประเภทของซินเนสธีเซีย ยังไม่สามารถสรุปได้ว่าจะสิ้นสุดเพียงเท่านี้ เนื่องจากได้ปรากฏข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับผู้มีอาการนอกเหนือจากประเภทที่ระบุไว้มากขึ้นในปัจจุบัน

2.1.3. ลักษณะการมองเห็นสีสันของผู้มีอาการซินเนสธีเซีย

การมองเห็นสิ่งเร้าเป็นสีสันของผู้มีอาการซินเนสธีเซีย เป็นเรื่องที่ผู้คนสนใจศึกษาเป็นจำนวนมากที่สุด เมื่อเทียบการสัมผัสรับรู้ประเภทอื่น ๆ เนื่องจากลักษณะการมองเห็นสีของผู้มีอาการนั้น เป็นสิ่งที่ยากแก่การจินตนาการของบุคคลทั่วไป แต่กลับมีจำนวนประชากรมากที่สุดซึ่งง่ายต่อการสำรวจ จึงเกิดการศึกษามากมายเกี่ยวกับสาเหตุการมองเห็นสีสัน ที่มาของสีสัน และสภาพการมองเห็นของผู้มีอาการไว้ดังนี้

ข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับสาเหตุการมองเห็นสีสันของผู้มีอาการซินเนสธีเซีย เริ่มต้นมาจากการทดลองให้กลุ่มตัวอย่างผู้มีอาการซินเนสธีเซียหลับตาขณะฟังเพลง และปรากฏผลลัพธ์ว่าผู้มีอาการซินเนสธีเซีย สามารถมองเห็นสีสันได้แม้หลับตาอยู่ ผลการทดลองดังกล่าว ได้นำไปสู่การวิจัยค้นคว้าสาเหตุของอาการโดยการเปรียบเทียบกับการประมวลผลของสมองในมนุษย์ทั่วไป และสร้างเป็นทฤษฎีต่าง ๆ ถึง 7 ทฤษฎี แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ กลุ่มที่เชื่อว่าเป็นการทำงานของสมองที่ผิดปกติ 3 ทฤษฎี และกลุ่มที่เชื่อว่าเป็นการทำงานของสมองตามปกติ 4 ทฤษฎี ยกตัวอย่างทฤษฎีที่ถูกพูดถึงกันอย่างกว้างขว้าง เช่น การเชื่อมต่อกันของส่วนรับรู้สิ่งเร้าต่าง ๆ ในสมองผิดพลาด การหลุดของข้อมูลบริเวณจุดเชื่อมต่อของสมองส่วนต่าง ๆ การตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ผิดพลาด ฯลฯ อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีผู้ใดสามารถพิสูจน์ได้ว่าทฤษฎีใดถูกต้องที่สุด และยังคงมีการถกเถียงจนถึงปัจจุบัน (Campen, 2010, pp. 117-123)

ส่วนที่มาของสีสันที่ผู้มีอาการมองเห็น ได้มีการสันนิษฐานว่า มาจากการเรียนรู้ในวัยเด็กที่พบเจอสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏสีนั้นเป็นสีแรกแล้วเกิดการจดจำ เช่น สีของแม่เหล็กติดตู้เย็นรูปตัวอักษรต่างๆ ที่ส่งผลต่อการมองเห็นสีสันบนตัวเลขตัวอักษรของผู้มีอาการซินเนสธีเซีย อย่างไรก็ดี ข้อสันนิษฐานดังกล่าวยังไม่สามารถสรุปแน่ชัดได้เช่นกัน (Spector & Maurer, 2009)

สภาพการมองเห็นสิ่งเร้าเป็นสีสันของผู้มีอาการซินเนสธีเซียนั้น มาร์ค ชาคส์ แมคเลอร์ (Marc-Jacques Mächler) นักชีววิทยาชาวสวิส ได้จัดทำภาพตัวอย่างสาธิตการมองเห็นสีของผู้มี

อาการไว้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า สีที่ผู้มีอาการซินเนสธีเซียส่วนมากมองเห็นขณะรับรู้สิ่งเร้า มีลักษณะบางเบาโปร่งใส ซ้อนทับกับภาพของสภาพแวดล้อมตามปกติ ทำให้พวกเขาสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ด้านหลังสีสันได้ ไม่ได้ทึบตันหรือบดบังทัศนียภาพแต่ประการใด (Marc-Jacques Mächler, n.d.-b)

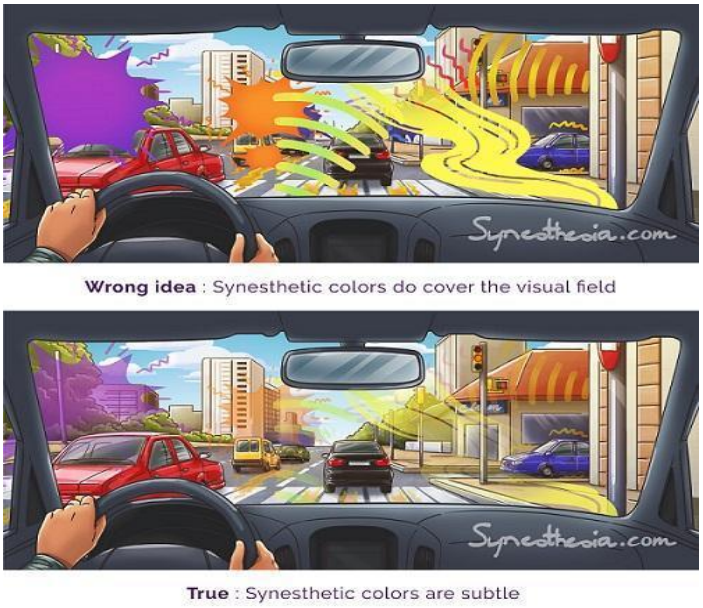

ภาพที่ 3 ภาพสาธิตการมองเห็นของผู้เป็นซินเนสธีเซียประเภทได้ยินเสียงเป็นสีขณะขับรถอยู่บนถนน
ที่มา: https://synesthesia.com/blog/sound-synesthesia/

ส่วนการมองเห็นสิ่งเร้าเป็นสีของผู้เป็นซินเนสธีเซียแต่ละคน ผลลัพธ์ที่ได้จากบันทึกจะพบว่ามีความแตกต่างกัน แม้จะเป็นผู้ที่มีอาการซินเนสธีเซียชนิดเดียวกัน จากบทความเรื่อง Color and Music จัดทำเมื่อ ค.ศ.1938 โดย Oxford Companion to Music ได้ระบุเกี่ยวกับการมองเห็นสีในเสียงโน้ตเพลงของผู้ประพันธ์เพลง 2 ท่าน ได้แก่ อเล็กซานเดอร์ ซเครียบิน (Alexander Scriabin) * และ นิโคไล ริมสกี-คอร์ซาคอฟ (Nikolai Rimsky-Korsakov) ที่สันนิษฐานว่ามีอาการซินเนสธีเซียชนิดเดียวกัน ดังนี้

* อเล็กซานเดอร์ ซเครียบิน ยังขาดหลักฐานที่แน่ชัดที่ยืนยันว่าเขามีอาการซินเนสธีเซีย จึงมีผู้ตั้งข้อสันนิษฐานไว้ทั้ง 2 ลักษณะว่าเขาเป็นซินเนสธีเซีย และระบุสีของตัวโน้ตตามการมองเห็นของเขา หรือแท้จริงแล้วเขาไม่ได้เป็นซินเนสธีเซีย แต่กำหนดสีสันขึ้นมาเองตามกระแสนิยมศิลปะในขณะนั้น

ตารางที่ 2 สีในเสียงโน้ตเพลงของ อเล็กซานเดอร์ ซเครียบิน และ นิโคไล ริมสกี-คอร์ซาคอฟ

โน้ตดนตรี C (โด) - B (ที) **(# (ชาร์ป) = ระดับเสียงที่สูงขึ้นครึ่งเสียง)**	**สีของซเครียบิน**	**สีของริมสกี-คอร์ซาคอฟ**
C (โด)	Red	White
C# (โดชาร์ป)	Violet	Dusky
D (เร)	Bright Yellow	Yellow
E (มี)	Steel Gray	Bluish Gray
F (ฟา)	Bluish White	Sapphire Blue
F# (ฟาชาร์ป)	Red	Green
G (ซอล)	Orange-Rose	Brownish Gold
G# (ซอลชาร์ป)	Purple-Violet	Grayish Violet
A (ลา)	Green	Rosy
A# (ลาชาร์ป)	Steel Gray	——— (ไม่มีสี)
B (ที)	Bluish White	Dark Blue

ตารางข้างต้นแสดงให้เห็นสีสันของตัวโน้ตทุกตัวไล่ตั้งแต่ C (โด) ไปถึง B (ที) ของผู้ประพันธ์เพลงทั้งสองท่าน ซึ่งจะพบว่าโน้ตทุกตัวมีสีสันต่างกันเกือบทั้งหมด นอกจากนี้ยังมีโน้ตที่ไม่มีสีอีกด้วย (Scholes, Percy A., 1938, as cited in Clayton, 2017)

2.2. ความเกี่ยวข้องระหว่างซินเนสธีเซียกับศิลปะ

หลังจากที่อาการซินเนสธีเซียถูกค้นพบครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1812 โดยแพทย์ชาวเยอรมัน จอช ซาคส์ ซินเนสธีเซียได้ถูกเข้าใจว่าเป็นโรคอย่างหนึ่ง แต่ได้กลายเป็นที่สนใจศึกษาเพิ่มเติมอย่างแพร่หลาย (Marc-Jacques Mächler, n.d.-a) ซินเนสธีเซียเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับศิลปะในฐานะเป็นแนวความคิดต่อการสร้างสรรค์ทัศนศิลป์ตั้งแต่ช่วงกลางศตวรรษที่ 19 และกลายเป็นที่นิยมอย่างยิ่งในต้นศตวรรษที่ 20 โดยเกิดเป็นผลงานที่มีลักษณะเป็นการทดลอง มีเป้าหมายกระตุ้นผู้ชมให้มีความรู้สึกแบบซินเนสธีเซีย (Cytowic, 2002, pp. 3-7) หรืออีกความหมายหนึ่ง คือต้องการให้ผู้ชม

รับรู้สิ่งเร้าได้หลายอย่างจากการชมผลงานเพียงชิ้นเดียวนั่นเอง ยกตัวอย่างได้แก่ การทดลอง The Yellow Sound ของวาซิลี คันดินสกี เมื่อ ค.ศ. 1909 ที่ผสมผสานการแสดงเต้นรำ ประกอบกับฉากจิตรกรรมเป็นสีสัน เสียงร้อง และดนตรีออร์เคสตร้า ราวกับต้องการผสมผสานสิ่งเร้าทั้ง 4 คือท่าทาง สีสัน เสียงพูดและดนตรีให้เป็นหนึ่งเดียว ("The Yellow Sound," n.d.)

ในช่วงเวลาดังกล่าว นอกจากจะเกิดการค้นคว้าวิธีการในการแสดงออกแล้ว ยังเกิดทฤษฎีสีที่มีลักษณะคล้ายการแทนค่าของผู้มีอาการซินเนสธีเซียอีกด้วย นั่นก็คือทฤษฎีสีของคันดินสกี ที่ระบุไว้หนังสือ "Concerning the Spiritual in Art" ฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1912 ทฤษฎีของเขามีการแทนค่าสีเป็นความรู้สึกและแทนค่าเป็นเสียงต่างๆไว้อย่างน่าสนใจ เช่น สีเหลือง เป็นสีแห่งการรบกวน และเป็นสีของเสียงบูเกิล (ทรัมเป็ตชนิดหนึ่ง) (Kandinsky, 2014, pp. 43-73)

อย่างไรก็ดี กระแสศิลปะที่เป็นที่นิยมก็ย่อมเสื่อมความนิยมได้เป็นธรรมดา ในที่สุดกระแสทางศิลปะของซินเนสธีเซียได้เงียบลงจนเกือบสูญหายไป จนกระทั่ง ค.ศ. 1989 การตีพิมพ์ข้อค้นพบของนายแพทย์ ริชาร์ด อี ไซโทวิค ที่กล่าวว่าซินเนสธีเซียไม่ใช่โรค แต่เป็นเพียงปรากฏการณ์ทางประสาทที่พบเจอได้ยาก ทำให้เกิดการตื่นตัวกลับมาเป็นกระแสอีกครั้ง เกิดศิลปินที่สร้างผลงานศิลปะและแสดงนิทรรศการเกี่ยวกับซินเนสธีเซียอย่างมากมายในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 และต้นศตวรรษที่ 21 (Adams, 2020) ยกตัวอย่างผลงานศิลปินเช่น ผลงาน Vision ของแครอล สทีน (Carol Steen) ที่วาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1996 เพื่อสื่อถึงสีที่เธอมองเห็นขณะถูกฝังเข็ม (Steen, 2001) นอกจากนี้ยังเกิดการศึกษาย้อนหลังในทางประวัติศาสตร์ศิลป์จนทำให้ทราบว่ามีศิลปินผู้ล่วงลับจำนวนมากที่มีอาการซินเนสธีเซีย โดยปรากฏหลักฐานต่างๆที่ยืนยันว่าพวกเขามีอาการนี้ ยกตัวอย่างเช่น วินเซนต์ ฟาน ก็อกห์ (Vincent van Gogh) จิตรกรชาวดัตช์ที่มีชื่อเสียง วาซิลี คันดินสกี (Wassily Kandinsky) บิดาแห่งศิลปะนามธรรม เดวิด ฮอกนีย์ (David Hockney) ศิลปินป๊อปอาร์ตชาวอังกฤษ ฯลฯ

จากการสืบค้น พบว่ามี 2 เหตุการณ์ที่บ่งชี้ถึงอาการซินเนสธีเซียของฟาน ก็อกห์ คือเหตุการณ์ที่ศิลปินกล่าวเปรียบเปรยโน้ตเปียโนเป็นสีต่าง ๆ และเปรียบเปรยการวาดภาพเหมือนการสีไวโอลิน ("Vincent Van Gogh and the Power of Synesthesia in Art," 2018) โดยมีหลักฐาน คือจดหมายที่ศิลปินเขียนถึงน้องชายฉบับลงวันที่ 18 กันยายน ค.ศ. 1888 และ 20 กันยายน ค.ศ. 1889 โดยจดหมายฉบับแรก ฟาน ก็อกห์ ได้กล่าวว่า“แต่แล้วก็เป็นเหมือนเมื่อครั้งที่ฉันอยู่ในเมืองนูนเอิน (Nuenen) เมื่อฉันพยายามเรียนดนตรีไปอย่างเปล่าประโยชน์ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น ฉันก็รู้สึกถึงความเชื่อมโยงระหว่างสีของพวกเรากับดนตรีของวากเนอร์อย่างยิ่ง” ข้อความดังกล่าวสอดคล้องกับข้อความในนิตยสาร De Amsterdammer ค.ศ. 1912 ที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ฟาน ก็อกห์ พูดเปรียบเปรยโน้ตเปียโนเป็นสีต่าง ๆ ตลอดเวลาขณะเรียนเปียโนจนทำให้ครูผู้สอนหวาดกลัวคิดว่าเขาเสียสติและต้องยุติการสอนในที่สุด ("To Theo van Gogh. Arles, Tuesday, 18 September 1888,"

n.d.) ส่วนจดหมายฉบับต่อไป เขาได้เขียนเปรียบเปรยการวาดภาพเหมือนกับการใช้คันชักสีไวโอลิน โดยมีใจความในจดหมายว่า “ดังนั้นแล้ว แปรงที่มาอยู่ระหว่างนิ้วมือของฉัน ก็เป็นเหมือนกับคันชักที่อยู่บนไวโอลิน และแน่นอนว่าก็เพื่อความสุขของฉันเอง” ("To Theo van Gogh. Saint-Rémy-de-Provence, on or about Friday, 20 September 1889," n.d.)

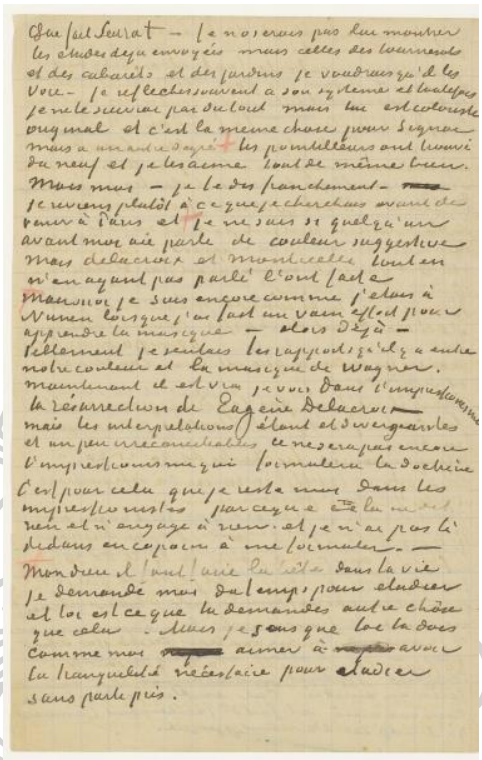

ภาพที่ 4 จดหมายที่ฟาน ก็อกห์ เขียนถึงน้องชายฉบับลงวันที่ 18 กันยายน ค.ศ. 1888
ที่มา : http://www.vangoghletters.org/vg/letters/let683/letter.html

ส่วนศิลปินรายอื่นที่มีอาการซินเนสธีเซีย กล่าวคือ วาซิลี คันดินสกี เขาได้กล่าวถึงการได้ยินเสียงจากจานสีของเขาในวัยเด็ก และกล่าวถึงสีที่เขามองเห็นขณะรับชมเพลงโอเปร่าในกรุงมอสโควว่าดังนี้ “ฉันเห็นสีสันทั้งหมดในจิตวิญญาณ ก่อนที่ดวงตาจะมองเห็นเสียอีก เส้นที่ดูบ้าคลั่งได้ถูกวาดออกมาอยู่ตรงหน้าฉัน”("Wassily Kandinsky: Synesthesia & Abstraction," n.d.) ส่วนศิลปินที่ยังมีชีวิตอยู่ ได้แก่ เดวิด ฮอกนีย์ เขาได้ผ่านการทดสอบอาการซินเนสธีเซีย พบว่าเขาสามารถมองเห็นสีและรูปร่างจากเสียงที่ได้ยิน และเขาได้สนทนาโต้ตอบกับนายแพทย์ริชาร์ด อี ไซโทวิค เกี่ยวกับอาการดังกล่าวด้วย (Cytowic, 2002, pp. 312-318)

หลังจากที่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับซินเนสธีเซียได้แพร่หลายมากขึ้นจากการศึกษาของแพทย์นักประสาทวิทยาต่าง ๆ รวมทั้งการเปิดเผยอาการของผู้มีอาการซินเนสธีเซียเอง ผู้วิจัยพบเห็นศิลปินที่สร้างผลงานเกี่ยวกับหัวข้อซินเนสธีเซีย ทั้งศิลปินที่มีอาการซินเนสธีเซียเอง รวมทั้งศิลปินที่ไม่ได้มี

อาการ แต่สร้างผลงานจากการศึกษาสีของผู้มีอาการซินเนสธีเซีย ยกตัวอย่างเช่น จิตรกรรมนามธรรม (Abstract Painting) โดยจิตรกรหญิงผู้เป็นซินเนสธีเซีย เมลิสซา แม็กแครกเคน (Melissa McCracken) และจิตรกรรมสีอะคริลิค (Acrylic Painting) บนผืนผ้าใบ สร้างโดย แดเนียล มุลเลิน (Daniel Mullen) ผู้ที่ไม่ได้มีอาการซินเนสธีเซีย แต่ได้แรงบันดาลใจจากสีตัวอักษรของศิลปินช่างภาพหญิง ลูซี คอร์เดซ เอนเกลแมน (Lucy Cordes Engelman) (Mullen, n.d.) ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างอาการซินเนสธีเซียและศิลปะ ทำให้นิยามของคำว่า ซินเนสธีเซีย มีความหมายในทางศิลปะ 2 ลักษณะ ประการแรก คือ ศิลปะที่มาจากผู้ที่มีอาการซินเนสธีเซียโดยตรง และประการที่ 2 คือ ศิลปะที่มีเป้าหมายจะกระตุ้นประสาทการรับรู้ซึ่งเกี่ยวข้องกัน 2 อย่างขึ้นไป ให้เกิดขึ้นพร้อมกันในผู้ชมทั่วไป โดยที่ศิลปินไม่จะเป็นต้องมีอาการซินเนสธีเซีย (Cavallaro, n.d.)

จากการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับศิลปินที่มีอาการซินเนสธีเซียที่ยังมีชีวิตอยู่ และสร้างผลงานเกี่ยวกับซินเนสธีเซียโดยเฉพาะ ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบรายชื่อเพิ่มเติมของศิลปินที่มีอาการดังกล่าว ยกตัวอย่างเช่น เมลิสซา แม็กแครกเคน (Melissa McCracken) แครอล สทีน (Carol Steen) แจ็ค โคลเทอร์ (Jack Coulter) มาร์เซียร์ สมิแล็ค (Marcia Smilack) แบรนดี เกล (Brandy Gale) แอนน์ ซอลส์ (Anne Salz) แอนน์ แพทเทอร์สัน (Anne Patterson) ฯลฯ ศิลปินส่วนใหญ่มักมีอาการซินเนสธีเซียประเภทมองเห็นสิ่งเร้าเป็นสีสัน และสร้างผลงานในรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ อันเป็นผลมาจากสิ่งเร้าที่ได้รับ รสนิยมส่วนบุคคล และกิจวัตรประจำวันนั่นเอง

ภาพที่ 5 เมลิสซา แม็กแครกเคน, *Life on Mars?*, ค.ศ. 2014, ไม่ปรากฏข้อมูลเทคนิคและขนาด.
ที่มา : https://alexandrathelittlebird.wordpress.com/2015/05/30/melissa-mccracken/

จากข้อมูลที่ผู้วิจัยศึกษา แม้ซินเนสธีเซียจะมีชนิดอาการที่หลากหลาย อาการซินเนสธีเซียที่พบว่ามีความสัมพันธ์กับทัศนศิลป์ คือ ซินเนสธีเซียประเภทมองเห็นสิ่งเร้าเป็นสีสัน โดยอาการที่ถูกถ่ายทอดเป็นผลงานศิลปะมากที่สุด คือซินเนสธีเซียประเภทได้ยินเสียงแล้วเห็นเป็นสี ศิลปินคนสำคัญที่มีอาการดังกล่าวและถ่ายทอดเกี่ยวกับซินเนสธีเซียโดยเฉพาะ ได้แก่ วาซีลี คันดินสกี เมลิซซา แม็คแครกเคน แครอล สทีน แจ็ค โคลเทอร์ แอนน์ ซอลส์ แบรนดี เกล ฯลฯ จากรายชื่อที่ได้กล่าวถึง ผู้วิจัยได้คัดเลือกศิลปินมาทำการศึกษาเพียง 3 คน ได้แก่ วาซีลี คันดินสกี เมลิซซา แม็คแครกเคน และ แครอล สทีน จากรูปแบบผลงานศิลปะที่น่าสนใจ และมีข้อมูลรายละเอียดการแทนค่าสีที่เพียงพอต่อการวิเคราะห์ในขั้นต่อไป รายละเอียดเกี่ยวกับประวัติ ผลงาน และการแทนค่าสีสันของศิลปินทั้ง 3 คน จะถูกกล่าวถึงในบทต่อไป

มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทที่ 3
บทวิเคราะห์

บทวิเคราะห์นี้ จะเป็นการศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับชีวประวัติโดยสังเขป และผลงานศิลปะที่เกี่ยวข้องกับซินเนสธีเซียของศิลปินทั้ง 3 คน พร้อมกับวิเคราะห์อาการซินเนสธีเซียที่ปรากฏในผลงานแต่ละชิ้น ด้วยการสังเกตสีสันแต่ละส่วนของผลงาน ทำการแยกแยะตีความสีเป็นความหมายตามข้อมูลที่ระบุในทฤษฎีสีของศิลปิน และบทสัมภาษณ์ของศิลปินให้เห็นเป็นที่แน่ชัด การหยิบยกสีสันมาวิเคราะห์จะขึ้นอยู่กับความสำคัญของสีที่ได้ระบุในรายละเอียดของผลงาน หรือตามข้อมูลที่สามารถสืบค้นมาได้ ซึ่งข้อมูลในบทนี้จะนำไปใช้วิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลสีสันของผู้วิจัยในบทถัดไป เพื่อค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างสีสันของศิลปินและสีสันของผู้วิจัยต่อไป

3.1. ประวัติของศิลปินโดยสังเขป

3.1.1. วาซีลี คันดินสกี (Wassily Kandinsky)

วาซีลี คันดินสกี เป็นจิตรกรและนักทฤษฎีศิลป์ชาวรัสเซีย ผู้ถือเป็นบิดาของศิลปะนามธรรม (Abstract Art) มีชีวิตอยู่ระหว่าง ค.ศ. 1866-1944 ในวัยเด็ก เขาได้จัดกลุ่มสีในแบบฉบับของตัวเองขึ้นมา พร้อมกับอธิบายว่า "แต่ละสีมีชีวิตที่แสนลึกลับ"

คันดินสกีจบการศึกษาจากคณะนิติศาสตร์ และสอนหนังสือในมหาวิทยาลัย แต่ภายหลังเขาได้ผันตนเองเป็นศิลปิน และย้ายไปมิวนิคเพื่อเรียนศิลปะ เข้าร่วมกลุ่มกับศิลปินอื่น ๆ รวมทั้งจัดตั้งกลุ่มศิลปินขึ้นมาหลายครั้งเพื่อรวมตัวสร้างงานศิลปะ ยกตัวอย่างเช่นกลุ่มศิลปินใหม่แห่งมิวนิก (Neue Künstlervereinigung München) และ เดอะ บลู ไรเดอร์ (Der Blaue Reiter) ขณะนั้นเขาได้เริ่มต้นแนวคิดจิตรกรรมนามธรรม (Abstract Painting) ที่ไม่เน้นเรื่องรูปทรงแต่เน้นความแปลกใหม่และความบริสุทธิ์แทนที่ ("The Biography," n.d.)

เขาสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมนามธรรมมากมาย โดยมีแรงบันดาลใจจากสิ่งต่าง ๆ รอบตัว โดยเฉพาะเสียงดนตรีตลอดช่วงชีวิตของเขา ยกตัวอย่างเช่น “Impression III (concert)”, “Picture XVI, The Great Gate of Kiev” ชิ้นงานที่มาจากเสียงพูด คือ “To the Unknown Voice” และยังได้จัดแสดง “The Yellow Sound” ที่นำเอาแนวคิด Gesamtkunstwerk* มากระตุ้นผู้ชมให้รับรู้ในแบบซินเนสธีเซีย เขาได้ประพันธ์หนังสือ Über das Geistige in der Kunst

---

* Gesamkunstwerk (The total work of Art) เป็นแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะที่รวมทุกสุนทรียะในผลงานชิ้นเดียว แนวคิดดังกล่าวได้ถูกนำมาเผยแพร่โดย ริชาร์ด วากเนอร์ (Richard Wagner) นักประพันธ์ดนตรีชาวเยอรมัน เมื่อ ค.ศ. 1849 (Moss, 2013) ซึ่งเป็นช่วงเวลาใกล้เคียงกับการค้นพบซินเนสธีเซีย และมีลักษณะที่สอดคล้องกับอาการซินเนสธีเซีย อย่างไรก็ดี แนวคิดดังกล่าวยังขาดหลักฐานการได้รับอิทธิพลจากซิน-เนสธีเซีย จึงยังไม่สามารถสรุปได้ว่า Gesamkunstwerk ได้รับอิทธิพลมาจากการค้นพบซินเนสธีเซีย

(Concerning the Spiritual in Art) ซึ่งเป็นงานทางทฤษฎีที่สำคัญที่สุดของเขา จากบทที่ชื่อว่า "The Language of Forms and Colors" จะพบเห็นการเปรียบเปรยและแทนค่าสีสันของเขาเป็นความรู้สึกและเสียงดนตรี ที่สามารถนำมาแทนค่าผลงานตลอดช่วงชีวิตของเขาได้ (Becks-Malorny, 1999, pp. 55-65) การแทนค่าดังกล่าวสอดคล้องกับอาการของผู้ที่เป็นซินเนสธีเซีย ประเภทได้ยินเสียงเพลงแล้วเห็นเป็นสีสัน ซึ่งจะทำการอธิบายเพิ่มเติมในภายหลัง

หลังจากที่เขาอพยพย้ายไปเมืองเนอยี-ซูร์-แซน (Neuilly-sur-Seine) ประเทศฝรั่งเศส ตราบจนวาระสุดท้าย เขาได้กลั่นกรองความคิดและปรับปรุงพื้นฐานทฤษฎีของตนจนเกิดเป็นหลักการของศิลปะนามธรรมที่สมบูรณ์ ("The Biography," n.d.)

3.1.2. เมลิสซา แม็กแครกเคน (Melissa McCracken)

เมลิสซา แม็กแครกเคน เป็นจิตรกรหญิงชาวอเมริกันที่มีอาการซินเนสธีเซีย และสร้างสรรค์ผลงานนามธรรม (Abstract) เกิดเมื่อ ค.ศ. 1990 เธอมีอาการซินเนสธีเซียประเภทมองเห็นสีจากเสียงเพลง และเสียงปกติ นอกจากนี้เธอยังเห็นสีบนตัวเลขตัวอักษร และสูตรทางคณิตศาสตร์อีกด้วย

เธอค้นพบว่าตัวเองมีอาการซินเนสธีเซียเมื่อเธอมีอายุได้ 15 ปี จากการสังเกตปฏิกิริยาคนรอบข้างเมื่อเธอเอ่ยถึงสีที่เธอมองเห็นในสิ่งต่าง ๆ ทั้งสีของอักษรและสีของเพลง เธอเริ่มสนใจวาดภาพอย่างจริงจังในช่วงเรียนมัธยม หลังจากสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีในด้านจิตวิทยา เธอกลับไปสร้างสรรค์งานศิลปะ เธอสร้างผลงานสื่อถึงสีที่เธอเห็นในเสียงเพลง โดยเฉพาะเพลงที่เธอโปรดปราน ยกตัวอย่างเช่น "Karma Police" ของ Radiohead, "Little Wing" ของ Jimi Hendrix, "Imagine" ของ John Lennon ฯลฯ และสื่อลีลาการเคลื่อนไหวของดนตรีผ่านพื้นผิวในภาพ ด้วยเอฟเฟ็กต์ของเกรียงและพู่กัน

นอกจากนี้ เธอได้ให้สัมภาษณ์ผ่านรายการต่าง ๆ มากมาย ยกตัวอย่างเช่น MTV และสื่อออนไลน์ต่าง ๆ ขณะนี้เธอมีเว็บไซต์เป็นของตัวเอง และมีช่องทางให้ติดตามทางโซเชียลมีเดียมากมาย (Milton, 2015)

3.1.3. แครอล สทีน (Carol Steen)

แครอล สทีน เป็นศิลปินแนวนามธรรม นักเขียน และภัณฑารักษ์ชาวอเมริกัน เกิดเมื่อ ค.ศ. 1943 เธอมีอาการซินเนสธีเซียถึง 3 แบบ คือ สามารถมองเห็นตัวอักษรและตัวเลขเป็นสี มองเห็นเสียงดนตรีเป็นสี และมองเห็นความเจ็บปวดเป็นสีและรูปร่าง เธอสำเร็จการศึกษาทางด้านศิลปะระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ปัจจุบันเธอสอนอยู่ที่วิทยาลัย Touro College ในนิวยอร์ก

เธอรู้ตนเองว่ามีอาการซินเนสธีเซียตั้งแต่จำความได้ ขณะนั้นความรู้เกี่ยวกับซินเนสธีเซียยังไม่แพร่หลาย ทำให้เธอถูกมองว่าเป็นคนประหลาด จนต้องปกปิดอาการของตนเองเป็นเวลาเกือบ

30 ปี ในที่สุดเธอตัดสินใจสร้างสรรค์งานศิลปะพร้อมเผยแพร่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับซินเนสธีเซียให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น

เธอมีผลงานจิตรกรรม ประติมากรรม รวมทั้งงานประพันธ์มากมายที่เกี่ยวข้องกับซิน-เนสธีเซีย เธอได้แสดงนิทรรศการเดี่ยวมากกว่า 20 รายการ และนิทรรศการกลุ่มมากกว่า 50 รายการ นอกจากนี้ เธอได้ร่วมกับคณะก่อตั้งองค์กร American Synesthesia Association เพื่อทำการวิจัยค้นคว้าและเผยแพร่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับซินเนสธีเซียโดยเฉพาะ เธอได้ประพันธ์หนังสือ Synesthesia: Art and the Mind และนำเสนอผลงานเกี่ยวกับซินเนสธีเซียในการประชุมต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยหลายแห่ง รวมทั้งให้สัมภาษณ์ในสารคดีโทรทัศน์ วิทยุ นิตยสารและหนังสือพิมพ์มากมาย ("Carol Steen," n.d.)

เมื่อทำการศึกษาประวัติของศิลปินทั้ง 3 คน จนเป็นที่แน่ชัดเกี่ยวกับลักษณะอาการซิน-เนสธีเซียที่ปรากฏแล้ว ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกผลงานของศิลปินทั้ง 3 คน ที่พิจารณาว่าสำคัญและเกี่ยวกับซินเนสธีเซียมาอย่างต่ำ คนละ 3 ชิ้น โดยผลงานเหล่านี้จะมีข้อมูลเกี่ยวกับสีและที่มาของสีซึ่งศิลปินได้ให้สัมภาษณ์ไว้ หรือได้สร้างทฤษฎีสีรองรับไว้มาทำการศึกษา ผู้วิจัยได้คัดเลือกตัวอย่างผลงานของคันดินสกี 7 ชิ้น ผลงานของแม็กแครกแคน 3 ชิ้น และผลงานของสทีน 5 ชิ้น และจะทำการแยกแยะสีจากผลงานพร้อมกับชี้แจงความหมายจากทฤษฎีและบทสัมภาษณ์ เพื่อแสดงให้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างซินเนสธีเซียและสีในผลงานดังนี้

3.2. ซินเนสธีเซีย และการเชื่อมโยงไปถึงผลงานของศิลปิน

3.2.1. ซินเนสธีเซียของวาซีลี คันดินสกี ใน Concerning the Spiritual in Art และการเชื่อมโยงกับผลงานศิลปะ

จากการศึกษาทฤษฎีของคันดินสกี ที่เขาได้กล่าวไว้ใน On the Spiritual in Art หรือ Concerning the Spiritual in Art นั้น จะพบเห็นการเปรียบเปรยและแทนค่าสีสันของเขาเป็นความรู้สึก แต่สิ่งที่น่าสนใจนั้นคือการเปรียบเทียบและแทนค่าสีสันเป็นเสียงดนตรีนั่นเอง การแทนค่าดังกล่าวสอดคล้องกับอาการซินเนสธีเซียประเภทได้ยินเสียงเพลงแล้วเห็นเป็นสีสัน นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับข้อความที่ระบุว่าศิลปินมีอาการซินเนสธีเซีย โดย อูลริเก้ เบคส์-มาลอร์นี (Ulrike Becks-Malorny) ผู้เขียนหนังสือชีวประวัติของคันดินสกี (Becks-Malorny, 1999, p. 87) ทั้งนี้เพื่อให้เห็นชัดเจน จึงจะคัดส่วนที่เกี่ยวข้องกับซินเนสธีเซียมาทำการอธิบายดังนี้

ในบทที่ชื่อว่า "The Language of Forms and Colors" ซึ่งเป็นบทที่เกี่ยวข้องกับซิน-เนสธีเซีย มีความยาวและสำคัญที่สุดของหนังสือ Concerning the spiritual in Art คันดินสกีเชื่อว่าสี รูปร่าง รูปทรง มีเสียงภายในของตนเอง เพียงแต่สีนั้นจะแตกต่างจากรูปทรงคือไม่สามารถดำรงอยู่ได้อย่างอิสระ ย่อมมีรูปทรงมาประกอบ นอกจากนี้การประกอบสีเข้ากับรูปร่างรูปทรงยังทำให้ค่าของ

สีเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งการส่งเสริมและลดอำนาจของสีตามรูปร่างรูปทรงที่นำมาประกอบร่วมกัน อย่างไรก็ดี ในบทนี้นั้น ส่วนที่เกี่ยวข้องกับซินเนสธีเซียมากที่สุด คือส่วนที่เทียบสีสันกับเสียงดนตรีเป็นหลัก จึงจะยกตัวอย่างการเปรียบเทียบดังกล่าวเป็นตารางดังนี้

ตารางที่ 3 การแทนค่าสีสันเป็นความรู้สึก เสียงทั่วไป และเสียงดนตรี โดยวาซีลี คันดินสกี

สี	**ความหมาย**
สีเหลือง	สีเหลืองสามารถสร้างเสียงรบกวน เสียงอันโหยหวน เสียงของบูเกิล (ทรัมเป็ตชนิดหนึ่ง) เสียงประโคมที่เป็นเสียงสูง
สีน้ำเงิน	สีน้ำเงินเฉดต่างๆสามารถเปรียบเทียบเป็นเสียงดนตรีตามลำดับ จากสีโทนสว่างไปมืดได้ดังนี้ - สีฟ้า (light blue) มีเสียงเหมือนฟลูต - สีน้ำเงินที่มืดลง เปรียบได้กับเสียงของเชลโล - สีน้ำเงินที่มืดลงไปอีก เป็นสีของดับเบิลเบส - สีน้ำเงินที่มืดที่สุด เปรียบได้กับเสียงออร์แกน
สีเขียว:	สีเขียวในแบบ “absolute green” เป็นเสียงที่มีความสงบ และเป็นเสียงโน้ตกลางของไวโอลิน
สีขาว:	เป็นสีของความเงียบ แต่ไม่ใช่ความเงียบสงัดที่ถึงคราวสิ้นสุดหรือตายไปแล้ว มีความเป็นไปได้ เหมือนรอคอยสิ่งที่จะเกิดใหม่ เปรียบได้กับการหยุดเพลงไว้ชั่วคราว
สีดำ	เป็นสีของความเงียบสงัดตลอดกาล เหมือนความตาย ไม่มีความเป็นไปได้อีกต่อไป
สีเทา	เป็นสีของความเงียบ ที่เปลี่ยนแปลงตามความมืดของสี สีเทาที่มืดลงยิ่งทำให้เกิดความรู้สึกว้าเหว่หรือถูกบีบรัดให้ขาดอากาศหายใจ แต่สีเทาที่สว่างขึ้น จะทำให้มีลมหายใจขึ้นมา ราวกับมีความหวังอีกครั้ง
สีแดง:	เป็นสีที่เคลื่อนไหวอย่างมุ่งมั่น ทรงพลัง เปล่งประกายในตัวเอง ไม่กระจายพลังอย่างไร้จุดหมาย มีพลังหลากหลาย และโทนสีพื้นฐานของมันสามารถถูกปรับทำให้อุ่นขึ้นหรือเย็นลงได้ สีแดงเฉดต่างๆสามารถเทียบเป็นเสียงดนตรีได้ดังนี้ - สีแดงอ่อนโทนอุ่น (Light Warm Red): เป็นสีของเสียงของทรัมเป็ต เป็นเสียงเพลงที่แข็งแกร่ง ดุดัน และกังวาน - สีแดงเลือดนก (Vermilion): เป็นสีที่ทำให้รู้สึกเฉียบคม มีเสียงดังกังวานเหมือนทรัมเป็ตขนาดใหญ่ (Great Trumpet) ซึ่งสันนิษฐานว่าคันดินสกีหมายถึงทูบา และมีความสะเทือนเลือนลั่นเหมือนกลอง

สี	ความหมาย
สีแดง(ต่อ):	- สีแดงโทนเย็น หรือ แมดเดอร์-เลค (Cool Red or Madder-Lake): เป็นสีสันของเสียงโทนกลาง (Middle tones) ของเชลโล - สีแดงอ่อนโทนเย็น (Cool, Light Red): สันนิษฐานว่าคันดินสกีหมายถึงสีแดงแมดเดอร์-เลคที่ทำให้สว่างขึ้น เป็นสีที่มีความบริสุทธิ์ เมื่อเทียบกับเครื่องดนตรีจะเป็นเสียงของไวโอลินที่ถูกบรรเลงอย่างลื่นไหล
สีส้ม:	เทียบได้กับเสียงของระฆังโบสถ์ (Angelus Bell) เสียงร้องเพลงชนิดเสียงคอน-ทราลโต และเสียงบรรเลงจังหวะช้า (Largo) ของไวโอลินเก่า ๆ
สีม่วง	เทียบได้กับเสียงของอิงลิชฮอร์น และโน้ตเสียงที่ต่ำของเครื่องเป่าลมไม้ เช่น บาซซูน (Kandinsky, 2014, pp. 58-63)

ดังนั้นแล้วหากอิงจากทฤษฎีที่คันดินสกีได้สร้างไว้ และอ้างอิงจากคำกล่าวที่ว่าผลงานของเขาทั้งหมดอิงกับทฤษฎีนี้ จะสามารถเชื่อมโยงผลงานทั้งหมดของเขาเข้ากับทฤษฎีได้ จากมุมมองของผู้วิจัย ผลงานที่ระบุว่ามีแรงบันดาลใจมาจากเสียงดนตรี หรือเสียงทั่วไป สามารถถอดความจากสีเป็นเสียงดนตรีได้โดยตรง แต่ผลงานที่ไม่ได้ระบุที่มาของสี หรือสันนิษฐานว่าไม่ได้มีที่มาจากเสียงดนตรี แต่เป็นการวาดขึ้นจากความรู้สึก เมื่ออิงตามทฤษฎีของคันดินสกี สามารถทดลองแทนค่าออกมาเป็นเสียงดนตรี และแปลงเป็นความรู้สึกได้เช่นกัน

ยกตัวอย่างผลงานของคันดินสกีที่มีที่มาจากเสียงโดยตรง หรือได้กล่าวไว้ว่ามีความเกี่ยวข้องกับสี เรียงตามปีที่วาดดังนี้

3.2.1.1. Improvisation 19

ภาพที่ 6 วาซีลี คันดินสกี, *Improvisation 19*, ค.ศ. 1911, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 120 x 141.5 ซม.
ที่มา : https://commons.wikimedia.org/wiki/File: Kandinsky_-_Improvisation_19_PA291208.jpg

Improvisation 19 ถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1911 ด้วยเทคนิคสีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 120 x 141.5 ซม. ภาพดังกล่าวเป็นหนึ่งในภาพชุด Improvisation 35 ชิ้น ที่คันดินสกีวาดจากจิตใต้สำนึกไปจนถึง ค.ศ. 1914 จากภาพทั้งหมดได้มีผู้สันนิษฐานว่ารูปทรงต่างๆ ที่ปรากฏในผลงานเป็นภาพของทิวทัศน์ที่มูร์เนา (Murnau) เช่น ต้นไม้และยอดเขา และรูปร่างที่คล้ายคนขี่ม้า อย่างไรก็ตามสิ่งที่สำคัญที่สุดคือสีสันที่ปรากฏบนผลงาน (Becks-Malorny, 1999, p. 60) คันดินสกีได้กล่าวถึงสีน้ำเงินในภาพเป็นพิเศษ โดยใช้คำว่า “Blue Sound” และกล่าวถึงอิทธิพลของสีไว้ว่า "ยิ่งสีน้ำเงินเข้มขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งเรียกมนุษย์เข้าหาสิ่งที่ไม่มีที่สิ้นสุดมากขึ้นเท่านั้น มันปลุกให้ผู้คนปรารถนาที่จะบริสุทธิ์และสุดท้ายมีความรู้สึกที่เหนือธรรมชาติ มันเป็นสีของสวรรค์ ซึ่งเป็นสีเดียวกับที่พวกเรานึกถึงเมื่อได้ยินเสียงคำว่า “สวรรค์”” (Becks-Malorny, 1999, p. 74)

แม้ผลงานชิ้นนี้คันดินสกีจะไม่ได้กล่าวเกี่ยวกับเสียงดนตรี เมื่อพิจารณาภาพผลงานจากคำกล่าวเกี่ยวกับเสียงสีน้ำเงินแล้ว จะสังเกตเห็นการไล่โทนสีน้ำเงินครบทุกระดับจากเข้มไปอ่อน โดยปรากฏสีน้ำเงินโทนกลางมากที่สุด รองลงมาเป็นสีน้ำเงินสว่างขึ้นเล็กน้อยเป็นบางจุด และสีน้ำเงินเข้มเป็นบริเวณที่เล็กที่สุด คันดินสกีไม่ได้กล่าวถึงเฉดสีเฉพาะของสีน้ำเงิน แต่สามารถนำการไล่เรียงกันของสีตามที่กล่าวในทฤษฎีมาถอดความหมายของสีน้ำเงินทั้งหมดได้ โดยเรียงจากสีน้ำเงินที่สว่างที่สุดไปมืดที่สุดได้ดังนี้ คือ เสียงของฟลูต เชลโล ดับเบิลเบส และออร์แกน ตามลำดับ

สีฟ้า: เสียงฟลูต สีน้ำเงิน: เสียงเชลโล สีน้ำเงินที่เข้มขึ้น : เสียงดับเบิลเบส สีน้ำเงินที่เข้มที่สุด : เสียงออร์แกน

ภาพที่ 7 การถอดความหมายสีจากภาพ Improvisation 19
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.1.2. Impression III (concert)

ภาพที่ 8 วาซีลี คันดินสกี, *Impression III (Concert),* ค.ศ. 1911, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 77.5 x 100 ซม.
ที่มา : https://commons.wikimedia.org/wiki/File: Wassily_Kandinsky__Impression_III_(Concert)_-_Google_Art_Project.jpg

ภาพวาดนี้มีชื่อว่า Impression III (concert) ถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1911 ด้วยเทคนิคสีน้ำมันบนผ้าใบ ขนาด 77.5 x 100 ซม. ภาพวาดนี้เกิดขึ้นไม่นานหลังจากที่คันดินสกีเข้าร่วมรับชมคอนเสิร์ตดนตรีของอาร์โนลด์ เชินแบร์ก (Arnold Schoenberg) ในมิวนิกครั้งแรก เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1911 และเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ระหว่างศิลปินทั้งสอง จากภาพสีที่มีอำนาจมากที่สุดคือสีเหลืองและสีดำ โดยรูปทรงสีดำจะมีความคล้ายคลึงกับรูปทรงของแกรนด์เปียโนซึ่งเป็นเครื่องดนตรีที่สำคัญที่สุดในคอนเสิร์ตของเชินแบร์ก ผลงานชิ้นนี้สะท้อนให้เห็นถึงประสบการณ์เกี่ยวกับซินเนสธีเซียของคันดินสกีอย่างชัดเจน เขาได้แสดงแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการแสดงออกที่ทรงพลังที่สุด คือการใช้ 2 สี ที่มีเสียงเฉพาะตนที่ขัดแย้งกันมาใช้ร่วมกัน ดังคำกล่าวของคันดินสกีที่กล่าวว่า “สิ่งที่

ตรงกันข้ามกับความกลมกลืนคือความไม่กลมกลืน แต่ประวัติศาสตร์ของการวาดภาพที่ผ่านมาโดยตลอดนั้น ความไม่กลมกลืนกันในอดีต ได้กลายเป็นความกลมกลืนของวันนี้เสมอ” นอกจากนี้ เบคส์-มาลอร์นี นักเขียนชีวประวัติของคันดินสกี ได้ยกทฤษฎีของศิลปินมาอธิบายคุณสมบัติของสีเหลืองและสีดำดังต่อไปนี้

"สีเหลือง ... กำลังทำให้ผู้ชมที่กำลังสงบ ถูกกระตุ้นให้เห็นพลังของสีในคราวเดียว จนดูเหมือนเป็นสีที่ทะลึ่ง ไม่สุภาพเอาเสียเลย สีเหลืองเป็นสีที่อยู่ในโทนที่สว่างมาก สามารถยกระดับความเข้มข้นจนสายตาและจิตวิญญาณไม่อาจทนได้ เช่น เสียงโหยหวนของสัตว์เลี้ยงที่กำลังเล่นอยู่และดังขึ้นเรื่อย ๆ หรือเสียงประโคมที่มีเสียงสูง ส่วนสีดำมีเสียงภายในของความเงียบชั่วนิรันดร์ ไร้อนาคต ไร้ความหวัง และถูกจัดให้เป็นสีที่ไม่มีโทนมากที่สุด เมื่อเทียบกับสีอื่น ๆ ที่ทั้งหมดให้เสียงที่หนักแน่นและชัดเจนยิ่งกว่า" (Becks-Malorny, 1999, p. 87)

จากคำอธิบายที่ปรากฏอยู่ใต้ภาพ จะเห็นได้ว่าภาพผลงานดังกล่าวมีที่มาของแรงบันดาลใจที่ชัดเจน และมีสีที่โดดเด่นคือสีเหลืองและสีดำที่สามารถนำมาถอดความหมายตามทฤษฎีได้ในทันที อย่างไรก็ดี เนื่องจากการขาดแคลนข้อมูลเสียงเพลงที่บรรเลงจริงในคอนเสิร์ตที่นำมาเปรียบเทียบได้ รวมทั้งรูปร่างของสีมีความคล้ายคลังกับรูปร่างของสิ่งของ ทำให้ผู้วิจัยยังมีความข้องใจเกี่ยวกับที่มาของสี และสันนิษฐานที่มาของสีสันไว้ใน 3 กรณี กรณีแรก สีสันอาจสัมพันธ์กับสีของวัตถุจริง กรณีที่ 2 สีสันที่ปรากฏเป็นสีของเสียงดนตรีที่บรรเลงจริงในคอนเสิร์ต และกรณีที่ 3 คือการใช้สีเพื่อสื่อความรู้สึกภายในจากการฟังดนตรีของคันดินสกีอีกทอดหนึ่ง ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีสีสันที่ตรงกับเสียงที่เขาได้ยิน ที่มาของสีสันในภาพอาจมาจากข้อสันนิษฐานข้อใดข้อหนึ่ง หรือทั้ง 3 ข้อรวมกัน แต่ในที่สุดการตีความสีของผลงานที่แน่นอนที่สุด คือการถอดความตามทฤษฎีสีที่คันดินสกีได้กล่าวไว้ ซึ่งจำต้องละทิ้งการมองในแง่วัตถุไป เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความสับสน

เสียงบูเกิล เสียงโหยหวน สีของแกรนด์เปียโน และเสียงของความเงียบนิรันดร์

ภาพที่ 9 การถอดความหมายสีจากภาพ Impression III (Concert)
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.1.3. Lady in Moscow

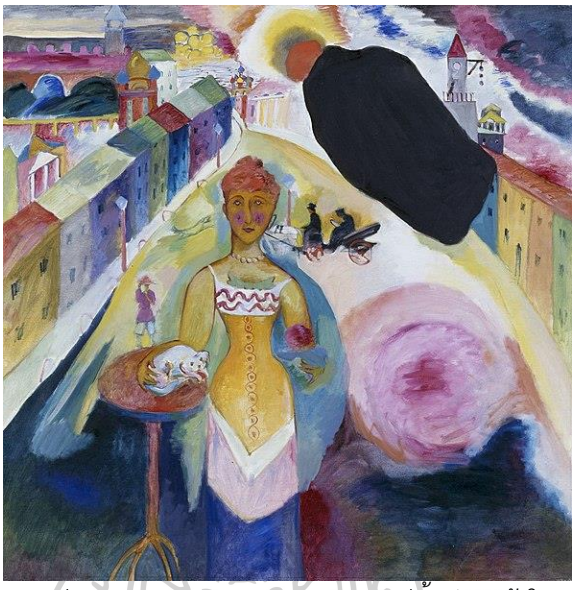

ภาพที่ 10 วาซีลี คันดินสกี, *Lady in Moscow*, ค.ศ. 1912, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 108.8 x 108.8 ซม.
ที่มา : https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Kandinsky_-_Dame_in_Moskau,_1912.jpg

ภาพหญิงสาวในมอสโคว์ ถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1912 ด้วยเทคนิคสีน้ำมันบนผ้าใบขนาด 108.8 x 108.8 ซม. เป็นภาพผู้หญิงคนหนึ่งยืนบนถนนล้อมรอบด้วยรังสีสีน้ำเงิน ดวงอาทิตย์สีเหลืองส่องแสงอยู่เหนือตัวเธอ และมีรูปร่างสีดำกำลังพุ่งเข้าหาดวงอาทิตย์ ราวกับว่าจะบดบังมันและทำให้ชีวิตทั้งหมดดับลง จากภาพ การเผชิญหน้ากันระหว่างดวงอาทิตย์และความมืด เป็นการแทนค่าในเชิงสัญลักษณ์ของสีเหลืองและสีดำ ภาพนี้ได้มีคำกล่าวประกอบ ซึ่งสันนิษฐานว่าเป็นคำกล่าวของคันดินสกีเองว่า “สีดำเป็นเสียงภายในของความว่างเปล่าที่สูญเสียความเป็นไปได้ ความว่างเปล่าที่ได้ตายไปแล้วนั้น ราวกับว่ากำลังจะทำให้ดวงอาทิตย์ดับสูญ”(Becks-Malorny, 1999, p. 90) ภาพดังกล่าวแม้ไม่ได้มีที่มาจากเสียงดนตรี แต่มีการกล่าวถึงดวงอาทิตย์และรูปร่างสีดำที่พุ่งเข้าหาเป็นพิเศษ นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นสีแดง มีความเด่นชัดอย่างยิ่ง ราวกับเป็นส่วนหนึ่งของดวงอาทิตย์ที่มีสีเหลืองเป็นรังสีเพียงเท่านั้น จึงนำมาถอดความร่วมกับสีเหลืองและสีดำที่ถูกกล่าวถึง ผู้วิจัยพบว่าความหมายของสีดำและสีเหลืองยังคงสอดคล้องกับทฤษฎีโดยตีความเป็นเสียงเงียบนิรันดร์ และเสียงโหยหวนหรือเสียงประโคมสูงตามทฤษฎีได้ นอกจากนี้สีแดง ยังมีความหมายถึงความทรงพลัง ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าศิลปินไม่ได้สื่อถึงความตรงข้ามกันระหว่างสีดำและสีเหลืองเพียงเท่านั้น แต่สื่อถึงความมีพลังของดวงอาทิตย์ด้วยการใช้สีแดงร่วมด้วย

สีเหลือง สีของเสียงอัน โหยหวน เสียงประโคมสูง

สีแดง สีแห่งพลัง

สีดำ สีแห่งความเงียบนิ-รันดร์

ภาพที่ 11 การถอดความหมายสีจากภาพ Lady in Moscow
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.1.4. Composition VII

ภาพที่ 12 วาซีลี คันดินสกี, *Composition VII*, ค.ศ. 1913, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 200 x 300 ซม.
ที่มาภาพ https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Vassily_Kandinsky,_1913_-_Composition_7.jpg

Composition VII วาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1913 เทคนิคสีน้ำมันบนผ้าใบ 200 x 300 ซม. ก่อนหน้าที่ภาพนี้จะเสร็จสมบูรณ์ คันดินสกีได้วาดภาพเพื่อศึกษาองค์ประกอบสำหรับภาพนี้กว่า 30 ชิ้น คันดินสกีได้อธิบายเกี่ยวกับภาพวาดนี้ว่า เป็นภาพที่สำคัญที่สุดของในช่วงหลายปีก่อนเกิดสงคราม เป็นดั่งซิมโฟนีที่สวยงามของรูปแบบและสีที่ซับซ้อนหลายชั้น วิล โกรห์มาน (Will Grohmann) ผู้เขียนชีวประวัติของคันดินสกีได้อธิบายว่ามันเป็น “ไฟที่ระอุ ภัยพิบัติที่กำลังรุกคืบเข้ามา จังหวะที่มากเกินไป” และสันนิษฐานว่าภาพนี้สื่อถึงภัยคุกคามของสงครามที่ใกล้ เข้ามามากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งอาจส่งผลต่ออารมณ์ของคันดินสกีในช่วงที่วาดภาพนี้ (Becks-Malorny, 1999, p. 109)

จากภาพจะเห็นว่าองค์ประกอบและสีสันนั้นค่อนข้างซับซ้อนและดูวุ่นวาย ราวกับว่าทุกสีสันที่คันดินสกีระบุในทฤษฎีของเขาได้มาอยู่รวมกันเกือบทั้งหมด ภาพดังกล่าวไม่ได้ระบุว่ามีที่มาจากเสียงดนตรี ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าคันดินสกีต้องการใช้สีเพื่อสื่อถึงความรู้สึกภายใน เมื่อนำแต่ละสีมาถอดความเป็นเสียงตามทฤษฎีแล้ว จะประกอบด้วยเสียงหลากหลายลักษณะ จากภาพจะประกอบด้วยความเงียบ ที่มาจากสีขาวและสีดำ และความดังจากสีสันทั้งหลายในภาพซึ่งมีทุกเสียงตั้งแต่เสียงทุ้มต่ำไปจนถึงแหลมสูง โดยเสียงทุ้มจะมาจากสีน้ำเงินซึ่งอาจเป็นสีของเชลโลหรือดับเบิลเบส เสียงกลางจากสีเขียวที่คาดว่าเป็นโน้ตกลางของไวโอลิน สีแดงในภาพที่สันนิษฐานว่าเป็นได้ทั้งเสียงโน้ตกลางของเชลโล หรือเสียงอันทรงพลังของกลองที่กระจายตามจุดต่างๆ สีเหลืองที่เป็นเสียงโหยหวนของบูเกิล หรือเสียงประโคมที่สูง และสีส้มที่เป็นเสียงระฆังโบสถ์ เสียงคอนทราลโต หรือเสียงไวโอลินเก่าที่บรรเลงช้าๆ ฯลฯ จากการถอดความ เมื่อจินตนาการถึงการอยู่ร่วมของเสียงทั้งหมด สันนิษฐานว่าสามารถเปรียบได้กับดนตรีที่มีเสียงอันขัดแย้งสับสนวุ่นวาย ซึ่งสื่อได้ถึงอารมณ์คุกรุ่นรุนแรงดังที่โกรห์มานได้กล่าวไว้

สีเหลือง : เสียงรบกวน เสียงโหยหวน เสียงของบูเกิล

สีฟ้า : เสียงฟลูต

สีน้ำเงินที่มืดลง : เสียงเชลโล

สีน้ำเงินที่มืดลงไปอีก : เสียงดับเบิลเบส

สีน้ำเงินที่มืดที่สุด : เสียงออร์แกน

สีเขียว : เสียงสงบของโน้ตกลางของไวโอลิน

สีขาว : ความเงียบชั่วคราว

สีเทา : ความเงียบที่ทำให้รู้สึกอึดอัดแปรผันตามความมืดของสี

สีดำ : ความเงียบนิรันดร์

สี Light Warm Red : เสียงทรัมเป็ต เสียงเพลงที่แข็งแกร่ง ดุดัน และกังวาน

สีแดงเลือดนก : เฉียบคม ดังกังวานเหมือนทูบา สะเทือนเลื่อนลั่นเหมือนกลอง

สีแมดเดอร์-เลค : เสียงโทนกลาง (Middle tones) ของเชลโล

สี Cool, Light Red : เสียงบรรเลงของไวโอลิน

สีส้ม : เสียงคอนทราลโตและเสียงบรรเลงจังหวะช้าของไวโอลินเก่าๆ

ภาพที่ 13 การถอดความหมายสีจากภาพ Composition VII

ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.1.5. To the Unknown Voice

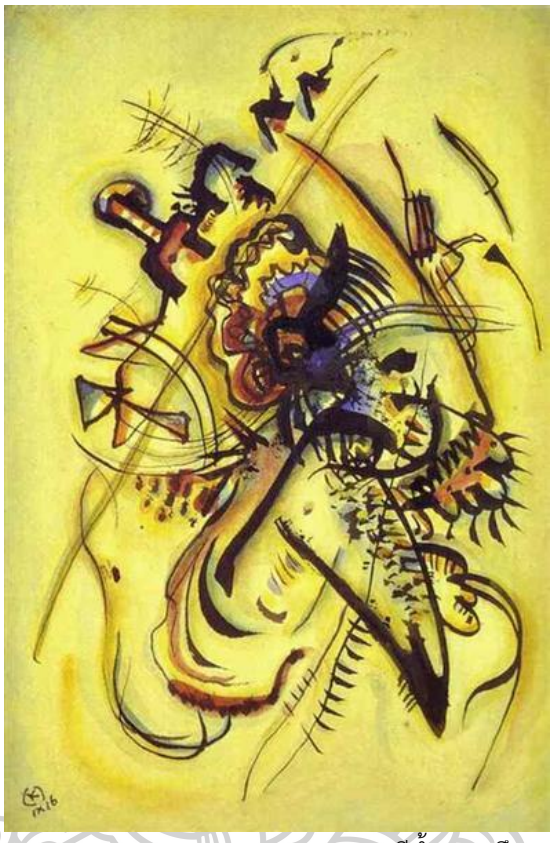

ภาพที่ 14 วาซีลี คันดินสกี, *To the Unknown Voice*, ค.ศ. 1916, สีน้ำและหมึกบนกระดาษ, 23.7 x 15.8 ซม.
ที่มาภาพ : https://commons.wikimedia.org/wiki/File:To_the_Unknown_ Voice.JPG

ภาพวาดดังกล่าวถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1916 ด้วยเทคนิคสีน้ำและหมึกบนกระดาษ มีขนาด 23.7 x 15.8 ซม. โดยมีแรงบันดาลใจจากเสียงของนีน่า อันเดรียฟสกี (Nina Andreevsky) ที่สร้างความประทับใจต่อคันดินสกีจนกล่าวออกมาว่า “เสียงของคุณสร้างความประทับใจให้กับผมมาก” ภาพนี้เกิดขึ้นหลังจากการสนทนาทางโทรศัพท์ครั้งแรกของทั้งสองคน ซึ่งต่อมาภายหลัง นีน่าได้มาเป็นภรรยาของเขา เบคส์-มาลอร์นี นักเขียนชีวประวัติของคันดินสกี ได้กล่าวว่า การวาดภาพด้วยเส้นสีดำ ล้อมรอบลวดลายตรงกลางนั้นเป็นเรื่องปกติของภาพพิมพ์โลหะ (Etching) และภาพสีน้ำของคันดินสกีในปี 1916 (Becks-Malorny, 1999, p. 117)

ผลงานชิ้นดังกล่าว แม้เสียงของหญิงสาวจะไม่ใช่เสียงของเครื่องดนตรี ผู้วิจัยได้พิจารณาว่าเสียงพูดของมนุษย์ ที่มีการขึ้นสูงลงต่ำระหว่างการพูดคุย มีลักษณะที่เทียบได้กับการบรรเลงดนตรี จึงได้คัดเลือกมาทำการศึกษา จากภาพจะปรากฏการใช้สีสัน คือสีเหลือง สีส้ม สีแดง สีน้ำเงิน และสีเขียว ซึ่งเห็นได้ชัดเจนที่สุดในผลงาน และจะนำมาตีความตามทฤษฎีต่อไป ยกเว้นสีดำที่เป็นเพียงเส้นขอบของรูปร่างเท่านั้น เมื่อนำสีทั้งหมดมาถอดความตามลักษณะเสียงเครื่องดนตรีแล้ว สามารถเทียบ

เป็นลักษณะของเสียงพูดได้ดังนี้ คือ สีน้ำเงิน แสดงความทุ้มหรือเสียงที่ลงต่ำ สีเขียวแสดงเสียงที่อยู่ระดับกลางและมีความสงบ ส่วนสีเหลืองเป็นเสียงที่ขึ้นสูง สีส้มเป็นเสียงหญิงสาวชนิดคอนทราลโต หรืออาจเป็นเสียงพูดที่มีความช้าหรือมีระดับเสียงปานกลาง และสีแดง แสดงความกังวานและความมีพลังของเสียง

สีเหลือง : เสียงโหยหวน เสียงบูเกิล เสียงประโคมที่สูง เทียบเป็นเสียงพูดที่ขึ้นสูง

สีส้ม : เสียงคอนทราล-โต และเสียงบรรเลงจังหวะช้าของไวโอลินเก่าๆ อาจเป็นเนื้อเสียงจริงของหญิงสาว เสียงพูดระดับปานกลางหรือมีความช้า

สีแดงเลือดนก : เสียงทูบา เสียงกลอง เสียงที่มีพลัง และกังวาน

สีน้ำเงินเข้ม : สันนิษฐานว่าเป็นสีของเสียงเชลโล เทียบเป็นเสียงพูดที่ลงต่ำ

สีเขียว : เสียงสงบของโน้ตกลางของไวโอลิน เทียบเป็นเสียงพูดระดับเสียงกลางและมีความสงบ

ภาพที่ 15 การถอดความหมายสีจากภาพ To the Unknown Voice
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.1.6. Picture XVI, The Great Gate of Kiev.

ภาพที่ 16 วาซีลี คันดินสกี, *Picture XVI, The Great Gate of Kiev*, ค.ศ. 1928, สีฝุ่น สีน้ำและหมึกบนกระดาษ, 21.2 x 27.3 ซม.
ที่มา : https://uploads6.wikiart.org/images/wassily-kandinsky/picture-xvi-the-great-gate-of-kiev-stage-set-for-mussorgsky-s-pictures-at-an-exhibition-in-1928(1).jpg!Large.jpg

ภาพวาดดังกล่าว ถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1928 ด้วยเทคนิคสีฝุ่น สีน้ำและหมึกบนกระดาษ มีขนาด 21.2 x 27.3 ซม. เพื่อออกแบบเป็นภาพฉากของเวทีคอนเสิร์ต ของการแสดงบทเพลงที่ชื่อว่า “Pictures at an Exhibition” ของ โมเดสต์ มูสซอร์กสกี (Modest Mussorgsky) ที่โรงละครฟรีดริช (Friedrich) ในเมืองเดสเซา (Dessau) จากภาพคันดินสกีได้ออกแบบรูปทรงอันเป็นนามธรรมและซับซ้อน รวมถึงสีสันซึ่งเกิดขึ้นในความคิดของเขาขณะฟังเพลงของมูสซอร์กสกี (Becks-Malorny, 1999, p. 163)

จากการสืบค้นรายละเอียดเพิ่มเติม พบว่าบทเพลงดังกล่าวถูกบรรเลงด้วยเปียโน (Reucher, 2016) ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าสีสันที่หลากหลายไม่ได้สื่อถึงสีของเสียงเปียโนโดยตรง แต่เป็นสีที่สื่อความรู้สึกภายในของคันดินสกีจากการฟังเพลงดังกล่าว อย่างไรก็ดี สีสันทั้งหมดสามารถถอดความตามทฤษฎี และแสดงความหมายได้ทั้งในเชิงนามธรรม ระดับเสียงสูงต่ำ และจังหวะของเพลงได้จากสี โดยถอดความได้ดังนี้ เช่น สีฟ้า เป็นเสียงของฟลูต สีน้ำเงินที่สันนิษฐานว่าเป็นเสียงของเชลโล และความรู้สึกที่เหนือธรรมชาติ สีแดงโทนเย็นที่อ่อนลงจนคล้ายสีชมพู สันนิษฐานว่าเป็นเสียงสูงของไวโอลินและหมายถึงความบริสุทธิ์ สีแดงแบบแมดเดอร์-เลค ที่เป็นเสียงโทนกลางของเชลโล เสียงกลองที่สะเทือนเลือนลั่นและมีพลัง สีเหลืองที่เป็นเสียงสูง เสียงโหยหวน เสียงของบูเกิล และสีขาว ที่เป็นสีของความเงียบชั่วคราว สีเทาที่แสดงถึงความว้าเหว่ สีดำที่เป็นความเงียบนิรันดร์ หรือเป็นเพียงเส้นกรอบที่คันดินสกีนิยมใช้ในงานสีน้ำของเขา เมื่อพิจารณาถอดความเป็นเสียงทั้งหมดแล้วจะพบว่ามีระดับเสียงที่ครบถ้วน และแสดงได้ถึงการเว้นจังหวะในเพลง ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าสามารถเทียบเคียงได้กับลีลาของเพลงดังกล่าว และแทนระดับเสียงต่างๆที่เปียโนสามารถสร้างได้ แม้จะไม่มีการระบุสีของเสียงของเปียโนโดยตรงก็ตาม

สีเหลือง : เสียงรบกวน เสียงโหยหวน เสียงบูเกิล

สีน้ำเงินเข้มที่สุด : เสียงออร์แกน

สีน้ำเงินเข้ม : ดับเบิลเบส

สีน้ำเงิน : เชลโล

สีฟ้า : เสียงของฟลูต

สีขาว : เสียงของความเงียบชั่วขณะ

สีดำ : เสียงของความเงียบนิรันดร์

สีเทา : ความว้าเหว่ อึดอัด แต่จะคลายลงเมื่อสีเทาอ่อนลง

สีแดงเลือดนก : เสียงดังกังวานเหมือนทูบา สะเทือนเลือนลั่นเหมือนกลอง

สีแมดเดอร์ - เลค : เสียงโทนกลาง (Middle tones) ของเชลโล

สีแดง Cool, light red เสียงบรรเลงของไวโอลิน

สีม่วง: อิงลิงฮอร์น หรือโน้ตเสียงต่ำของบาซซูน

ภาพที่ 17 การถอดความหมายสีจากภาพ Picture XVI, The Great Gate of Kiev

ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.1.7. Composition X

ภาพที่ 18 วาซีลี คันดินสกี, *Composition X*, ค.ศ. 1939, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 130 x 195 ซม.

ที่มา : https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Vassily_Kandinsky,_1939_-_Composition_10.jpg

ภาพจิตรกรรมชิ้นนี้ ถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1939 ด้วยเทคนิคสีน้ำมันบนผ้าใบขนาด 130 x 195 ซม. เบคส์ มาลอนีย์ ได้ระบุถึงภาพดังกล่าวว่าเป็น Composition ชิ้นสุดท้ายที่ยอดเยี่ยม โดยถูกวาดขึ้นในช่วงระยะเวลาก่อนการปะทุของสงครามโลกครั้งที่ 2 ด้วยความสมดุลที่สมบูรณ์แบบของสีและรูปทรง ผลงานชิ้นนี้จึงเป็นหนึ่งในความสำเร็จขั้นสุดยอดในช่วงปีที่คันดินสกีพำนักอยู่ในปารีส (Becks-Malorny, 1999, p. 186)

จากการสืบค้น ภาพดังกล่าว แม้ไม่ได้มีที่มาจากเสียงดนตรี แต่ถูกวาดขึ้นในช่วงระยะเวลาก่อนการเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 และศิลปินกำลังประสบกับชีวิตประจำวันที่ยากลำบากฝืดเคือง จากคำกล่าวของเบคส์ มาลอนีย์ ภาพเหล่านี้ไม่ได้แสดงความนัยที่เกี่ยวกับสงครามแต่อย่างใด (Becks-Malorny, 1999, p. 184) จึงสันนิษฐานว่าภาพดังกล่าวอาจไม่เกี่ยวกับสงคราม แต่เป็นการแสดงความรู้สึกภายในต่อเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันที่ศิลปินกำลังเผชิญอยู่ หรือเป็นเพียงการทดลองนำสีมาจัดองค์ประกอบเพียงเท่านั้น ด้วยความสงสัยต่อความรู้สึกที่คันดินสกีต้องการสื่อ ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานเกี่ยวกับความรู้สึกที่คันดินสกีต้องการสื่อออกเป็น 2 กรณี กรณีแรก หากสีดำที่เป็นพื้นหลังมีความหมาย และมีความสำคัญเท่ากับทุกสีในภาพ คันดินสกีอาจสื่อความรู้สึกที่เป็นกลาง หรือค่อนไปทางลบ โดยเป็นความรู้สึกอันไม่พึงประสงค์ ตึงเครียด หรือเฉยๆ โดยตีความจากสีดำซึ่งหมายถึงความตายและความเงียบสงัดตลอดกาล ที่ได้ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมด แต่ถูกหักล้างเมื่อนำมาประกอบกับสีสันอื่น ๆ ที่มีความหมายในทางบวกและมีเสียงเฉพาะตน ทำให้ความรู้สึกโดยรวมของภาพไม่ไปในทิศทางลบมากจนเกินไป ความรู้สึกดังกล่าวนี้ อาจเป็นผลมาจากชีวิตประจำวันที่ฝืดเคืองของศิลปิน ส่วนกรณีที่ 2 หากสีดำไม่ได้มีอิทธิพลใด ๆ แต่เป็นเพียงพื้นหลังที่ใช้ขับให้สีสันอื่น ๆ เด่นขึ้น การตีความในกรณีดังกล่าวได้หมายความว่าผลงานชิ้นนี้ถูกสร้างสรรค์เพียงเพื่อแสดงความเคลื่อนไหวและความโดดเด่นของสีสันแต่ละสี และการใช้สีดำเพื่อขับสีอื่นให้เด่นเพียงเพื่อให้แต่ละสีสามารถสื่อเสียงภายในได้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้เพื่อการตีความหมายที่ถูกต้อง อาจต้องมีการศึกษาเกี่ยวกับภาพดังกล่าวต่อไป

ภาพที่ 19 การถอดความหมายสีจากภาพ Composition X

ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.2. ซินเนสธีเซียในผลงานทัศนศิลป์ของเมลิสซา แม็กแครกเคน

จากการศึกษาสีในบทสัมภาษณ์ของศิลปิน ที่ได้ให้สัมภาษณ์กับสื่อหลายช่องทาง เธอได้กล่าวถึงผลงาน “Little Wing” “Joy in Repetition” และ “Imagine” ที่ประกอบไปด้วยสีเหลือง สีน้ำเงิน สีน้ำตาลทอง สีม่วง สีชมพู สีขาว และสีทอง จากผลงานทั้ง 3 ชิ้นปรากฏแต่ละสีทั้งหมดมากน้อยต่างกันไป เธอได้กล่าวถึงการแทนค่าสีในงานเป็นเสียงของเครื่องดนตรีที่เธอได้ยิน เช่น เสียงของจอห์น เลนนอน (John Lennon) เป็นสีเหลือง (Young, 2019) เสียงกีต้าร์คลาสสิคเป็นสีน้ำตาลทอง เสียงกีต้าร์ไฟฟ้าเป็นสีม่วงแบบ icy purple และสีน้ำเงิน ซึ่งสามารถเข้มเป็นสีน้ำเงิน หรืออ่อนลงเป็นสีชมพู เมื่อนำข้อมูลการแทนค่าสีของเธอเทียบกับภาพจิตรกรรม พบว่ามีสีที่ตรงกันอยู่จริง นอกจากนี้เธอยังกล่าวถึงสีของแนวเพลง โดยเพลงแนวโมเดิร์นคันทรีมีสีเหลืองและส้มดูสกปรก (Barker, 2015) เพลงแจ๊สจะเป็นสีน้ำเงิน ขาว และทอง เพลงแนวป๊อปมีสีชมพูและม่วง (Sierzputowski, 2018) ซึ่งทั้ง 2 สี เป็นสีที่เธอชื่นชอบแต่เด็ก สำหรับเธอสีม่วงเป็นสีที่ทำให้เธอรู้สึกสบายใจ และยังเป็นสีของเสียงฝีเท้าแม่ของเธออีกด้วย นอกจากนี้ เสียงของเพลงคันทรียังเป็นสีน้ำตาลที่ดูน่าเบื่อและเงียบเชียบ จากคำกล่าวของเธอที่กล่าวว่าแนวเพลงดังกล่าวมีสี “boring muted browns” (Denham, 2017)

3.2.2.1. Joy in Repetition

ภาพที่ 20 เมลิสซา แม็กแครกเคน, *Joy in Repetition*, ค.ศ. 2015, ไม่ปรากฏข้อมูลเทคนิคและขนาด.
ที่มา : https://mtv.mtvnimages.com/uri/mgid:file:http:shared:mtv.com/news/wp-content/uploads/2015/04/IMG_8253__880-1430338430.jpg?

ภาพผลงานชิ้นนี้ ถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2015 ไม่ทราบขนาดและเทคนิคที่แน่ชัด ศิลปินได้กล่าวว่าผลงานชิ้นนี้แสดงเสียงเพลงในท่อนที่นักร้องชาวอเมริกัน พรินซ์ โรเจอร์ส เนลสัน (Prince

Rogers Nelson) บรรเลงเดี่ยว (Solo) และแสดงสีของเสียงกีต้าร์ไฟฟ้าของเธอ ซึ่งมีสีน้ำเงินและม่วงแบบ icy purple เธอยังได้กล่าวต่อไปว่า “แต่ถ้าเพลงดูเป็นสีน้ำเงินที่เข้มขึ้นหรือดูเป็นสีชมพูมากขึ้น สีเหล่านี้จะแรเงาเสียงเครื่องดนตรีทีละน้อย” (Barker, 2015) การตีความผลงานดังกล่าว ผู้วิจัยได้ยึดบทสัมภาษณ์ประกอบการฟังเพลงจากอัลบั้มต้นฉบับในการพิจารณา เนื่องจากศิลปินไม่ได้ระบุเวอร์-ชั่นของเพลงที่ฟัง จากการฟังเพลงพบว่ามีเสียงกลองชุดและกีต้าร์ไฟฟ้าบรรเลงเบาๆเป็นพื้นหลังตลอดทั้งเพลง เสียงของนักร้องจะโดดเด่นช่วงต้นและช่วงกลางเป็นหลัก ส่วนเสียงของกีต้าร์ไฟฟ้าจะบรรเลงดัง ยาว และชัดเจนขึ้นช่วงท้าย เนื่องจากข้อมูลสีของเสียงดนตรีอื่นยังขาดแคลน จึงระบุได้เพียงสีของกีต้าร์ไฟฟ้าเท่านั้น จากข้อความที่ศิลปินกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของสีของเสียงกีต้าร์ไฟฟ้า ที่สามารถเปลี่ยนแปลงเป็นสีน้ำเงินที่เข้มขึ้น และกลายเป็นสีชมพูได้ ผู้วิจัยได้สันนิษฐานว่าการเปลี่ยนแปลงของสีมาจากการเปลี่ยนแปลงของคุณภาพเสียงบางประการ และสันนิษฐานว่าอาจเกี่ยวข้องกับระดับเสียงของเครื่องดนตรี หากการสันนิษฐานของผู้วิจัยถูกต้อง จะสามารถทำการแยกแยะสีสันในผลงานได้ดังนี้

สีน้ำเงิน : เสียงกีต้าร์ไฟฟ้าสันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงต่ำ

สีม่วง : เสียงกีต้าร์ไฟฟ้าสันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงกลาง

สีชมพู : เสียงกีต้าร์ไฟฟ้าสันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงสูง

ภาพที่ 21 การถอดความหมายสีจากภาพ Joy in Repetition
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.2.2. Little Wing

ภาพที่ 22 เมลิสซา แม็กแครกเคน, *Little Wing*, ค.ศ. 2014, ไม่ปรากฏข้อมูลเทคนิคและขนาด.
ที่มา : https://mtv.mtvnimages.com/uri/mgid:file:http:shared:mtv.com/news/wp-content/uploads/2015/04/DSC_0169__880-1430337561.jpg?

ภาพผลงานชิ้นนี้ ถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2014 ไม่ทราบเทคนิคและขนาดที่แน่ชัด จากการทดลองเปิดเพลงต้นฉบับของ “Little Wing” ที่บรรเลงโดย จิมิ เฮนดริกซ์ (Jimi Hendrix) เทียบกับผลงานของศิลปิน จะได้ยินเสียงของกีต้าร์ไฟฟ้า กลองชุด และเสียงร้องนักร้องเป็นหลัก จากข้อมูลเกี่ยวกับสีของกีต้าร์ไฟฟ้าที่ระบุในบทสัมภาษณ์ จึงสันนิษฐานได้ว่าสีน้ำเงิน ม่วง และชมพู ที่ปรากฏในผลงาน เป็นสีของกีต้าร์ไฟฟ้าที่ถูกเล่นไล่ระดับจากเสียงต่ำไปจนถึงเสียงสูง ส่วนเสียงของเครื่องดนตรีอื่นๆ ยังไม่มีการถูกกล่าวถึง

สีน้ำเงิน : เสียงกีต้าร์ไฟฟ้าสันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงต่ำ

สีม่วง : เสียงกีต้าร์ไฟฟ้าสันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงกลาง

สีชมพู : เสียงกีต้าร์ไฟฟ้าสันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงสูง

ภาพที่ 23 การถอดความหมายสีจากภาพ Little Wing
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.2.3. Imagine

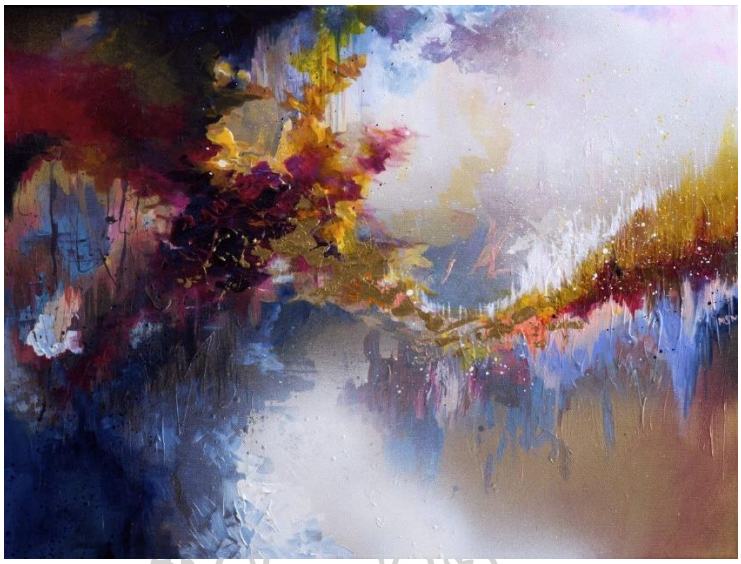

ภาพที่ 24 เมลิสซา แม็กแครกเคน, *Imagine*, ค.ศ. 2015, ไม่ปรากฏข้อมูลเทคนิคและขนาด.
ที่มา : https://mtv.mtvnimages.com/uri/mgid:file:http:shared:mtv.com/news/wp-content/uploads/2015/04/il_570xN.743011454_3ks6-

ภาพผลงานชิ้นนี้ ถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2015 ไม่ทราบขนาดและเทคนิคที่แน่ชัด แม้จะไม่ทราบว่าศิลปินวาดภาพจากเพลงฉบับใด ผู้วิจัยได้เปิดฟังเพลงที่พิจารณาว่าเป็นเพลงต้นฉบับที่ได้ยินทั่วไป โดยฟังเพลงจากคลิป “IMAGINE. (Ultimate Mix, 2020) - John Lennon & The Plastic Ono Band (with the Flux Fiddlers) HD” เพื่อแยกแยะเสียงเครื่องดนตรีจากเพลง ฉบับดังกล่าวจะมีเสียงเปียโน และเสียงนักร้องเป็นหลัก จากบทสัมภาษณ์ ศิลปินได้กล่าวเกี่ยวกับสีของเสียงของจอห์น เลนนอน และเสียงเปียโนว่าดังนี้

“คอร์ดเปียโนจะมีลักษณะคล้ายถูกพาดด้วยลวดลายหินอ่อนของสีน้ำเงินและสีทองที่มีความแตกต่างกัน และพวกมันก็หลอมรวมเข้าด้วยกัน จากนั้นเสียงของเขา (จอห์น เลนนอน) ก็มีสีเหลืองที่มากขึ้นไปอีก ทำให้ดูล่องลอยเบาสบาย คล้ายกับอยู่ในพื้นที่ที่เต็มไปด้วยเมฆ จนคล้ายกับภาพวาดที่ชื่อ 'Little Wing'”(Young, 2019)

จากคำกล่าวของศิลปิน ได้ระบุว่าเสียงจอห์น เลนนอน นั้นมีสีเหลือง ส่วนการตีความเสียงของเปียโน เมื่อวิเคราะห์จากคำกล่าวที่ว่าเสียงเปียโนมีสองสีที่แตกต่างกัน และมีการหลอมรวมเข้าด้วยกัน สันนิษฐานว่าหมายถึงธรรมชาติของเสียงเปียโน ที่มีระดับเสียงครบตั้งแต่ระดับเสียงต่ำสุดไปจนถึงระดับเสียงสูงสุด โดยสีน้ำเงินที่เข้มกว่าสันนิษฐานว่าเป็นเสียงที่ทุ้มต่ำ และ สีทองที่อ่อนกว่าหรือสว่างกว่าเป็นเสียงที่แหลมหรือสูง การสอดประสานหลอมรวมกัน สันนิษฐานว่าเทียบได้กับ

การบรรเลงเปียโนโดยทั่วไปที่มีการประสานเสียงต่ำเข้ากับเสียงสูงพร้อม ๆ กัน ด้วยมือขวาคู่กับมือซ้าย จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวและการสันนิษฐาน สามารถแยกแยะสีในผลงานได้ดังนี้

สีเหลือง คือเสียงของ
จอห์น เลนนอน

สีของเปียโน เป็นสีน้ำเงินและ
ทอง ที่มีลวดลายคล้ายหินอ่อน

ภาพที่ 25 การถอดความหมายสีจากภาพ Imagine
ที่มา: จัดทำขึ้นเองโดยผู้วิจัย

จากข้อมูลที่ได้ศึกษาทั้งหมด สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 4 การแทนค่าสีสันเป็นความรู้สึก เสียงทั่วไป และเสียงดนตรี ของแม็กแครกเคน

สี	**ความหมาย**
สีน้ำเงิน	เสียงกีต้าร์ไฟฟ้า (สันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงต่ำ) เพลงแจ๊ส สีของเปียโน (สันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงต่ำ)
สีม่วง	เสียงกีต้าร์ไฟฟ้าเป็นสีม่วงแบบ icy purple (สันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงกลาง) สีของเพลงป๊อบ สีที่ทำให้เธอรู้สึกสบายใจ และยังเป็นสีของเสียงฝีเท้าแม่ของเธอ
สีชมพู	เสียงกีต้าร์ไฟฟ้า (สันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงสูง) สีของเพลงป๊อบ
สีขาว	เพลงแจ๊ส
สีเหลือง	เสียงของจอห์น เลนนอน แต่สีเหลืองที่ดูสกปรกจะเป็นเพลงแนวโมเดิร์นคันทรี
สีทอง	เพลงแจ๊ส สีของเสียงเปียโน (สันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงสูง)
สีส้ม	สีส้มที่ดูสกปรกจะเป็นเพลงแนวโมเดิร์นคันทรี
สีน้ำตาล	เพลงคันทรี เสียงกีต้าร์คลาสสิคเป็นสีน้ำตาลทอง

จากการสังเกตข้อมูลที่รวบรวมมาทั้งหมด ผู้วิจัยได้ตีความคำให้สัมภาษณ์ของศิลปินเกี่ยวกับสีของเครื่องดนตรีชนิดเดียวกันที่มีสีสันที่เปลี่ยนไปอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงคุณภาพเสียงบางประการ โดยสันนิษฐานถึงความเป็นไปได้ที่มากที่สุดคือ เรื่องของระดับเสียงสูงต่ำที่พบโดยทั่วไปในบทเพลง ข้อมูลที่บ่งบอกถึงความแตกต่างของระดับเสียง ได้แก่ข้อมูลเกี่ยวกับสีของเสียงเปียโน ที่มี 2 สี คือสีน้ำเงินและสีทองซึ่งเป็นสีที่มีความมืดและความสว่างโดยพื้นฐานของสีต่างกันชัดเจน รองลงมาคือเสียงของกีต้าร์ไฟฟ้าที่เป็นสีม่วงแต่เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้มและสีชมพูได้ อย่างไรก็ดี ข้อมูล

ส่วนนี้ยังขาดความแน่ชัด นอกจากนี้ จากการสังเกตพบว่า สีสันที่ศิลปินกล่าวว่าโปรดปรานจะปรากฏในสิ่งเร้าได้บ่อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ สีม่วง ทั้งเป็นสีฝีเท้าแม่ของเธอ สีของกีต้าร์ไฟฟ้า และสีของเพลงป๊อป อย่างไรก็ดีสีที่บ่งบอกเพียงแนวเพลง ไม่อาจระบุถึงเครื่องดนตรีหรือระดับเสียงดนตรีที่แน่ชัดได้

3.2.3. ซินเนสธีเซียในผลงานทัศนศิลป์ของแครอล สทีน

จากการศึกษาบทสัมภาษณ์ของศิลปินตามสื่อต่าง ๆ ที่ได้กล่าวถึงสีในผลงานที่ผู้วิจัยคัดเลือกมา 5 ชิ้น คือ“Orange Calipers”,“Vision”,“Runs Off in Front, Gold”,“Clouds Rise Up” และ “Red Commas on Blue” ภาพผลงานของเธอจะประกอบไปด้วยผลงานที่มาจากการรับรู้สีจากความเจ็บปวด การถูกฝังเข็ม และการได้ยินเสียงดนตรี โดยผลงานที่ชื่อ “Orange Calipers” จะปรากฏเป็นสีส้มจากความเจ็บปวดของเธอขณะที่เธอรู้สึกปวดฟัน ("Synesthete Perspectives – Carol," n.d.) ภาพ “Vision” เป็นภาพที่เธอเห็นขณะหลับตาลงและถูกผังเข็ม ส่วนภาพ “Runs Off in Front, Gold” เธอวาดเสียงเครื่องดนตรีและเสียงของนักร้องจากการฟังเพลง “Adouma (Santana’s Version)” ผลงาน “Clouds Rise Up” ปรากฏสีแดง ส้ม บนพื้นหลังสีเขียวเมทัลลิก จากการได้ยินเสียงของขลุ่ย Shakuhachi และสุดท้าย เธอได้กล่าวถึงสีในผลงาน“Red Commas on Blue” ซึ่งมาจากการฟังเพลง “Show Me” บรรเลงโดยวง Megastore ซึ่งเสียงนักร้องปรากฏเป็นสีน้ำเงินและเสียงกลองมีรูปร่างเป็นคอมมาสีแดง (McDonald, 2006) จากบทสัมภาษณ์นอกจากผลงานที่กล่าวถึงแล้ว เธอยังระบุว่าสีที่เห็นขณะถูกฝังเข็มสามารถปรากฏได้หลายสี ทั้งแดงอ่อน เขียว และน้ำเงิน (Steen, 2001) และมักปรากฏบนพื้นหลังสีดำ เสียงของเครื่องดนตรียังมีอุณหภูมิของสี เช่น ไวโอลินมีสีส้มแดง แบนโจมีสีน้ำเงินอัลตรามารีนผสมกับโคบอลต์ เสียงเปียโนมีสีชมพู ซึ่งเปลี่ยนแปลงได้ตามการเปลี่ยนแปลงระดับเสียงตัวโน้ต โดยระดับเสียงที่สูงที่สุดจะมีสีขาวสว่าง และเสียงเชลโลที่มีสีเขียว ("Some People Can See Sound, or Taste Color. Does It Make Them More Creative?," 2018)

3.2.3.1. Orange Calipers

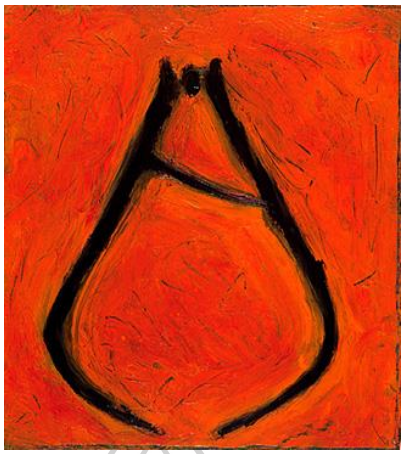

ภาพที่ 26 แครอล สทีน, *Orange Calipers*, ค.ศ. 1987, สีอัลขิตบนกระดาษ, 41.91 x 38.1 ซม.
ที่มา : http://web.mit.edu/synesthesia/www/calipers_lg.jpg

ภาพผลงาน “Orange Calipers” ถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1987 ด้วยเทคนิคสีอัลขิต/สีน้ำมันสำหรับงานเหล็ก (Alkyd) บนกระดาษ ขนาด 41.91 x 38.1 ซม. ภาพนี้จะปรากฏเป็นสีส้มที่วาดจากความเจ็บปวดของเธอขณะที่เธอรู้สึกปวดฟัน เธอเคยได้กล่าวไว้ว่าสีส้มนั้น เป็นเหมือนค่าสีพื้นฐานสำหรับความเจ็บปวดของเธอ ("Synesthete Perspectives – Carol," n.d.) ส่วนรูปร่างสีดำในผลงานนั้น เธอไม่ได้กล่าวถึงแต่ประการใด

สีส้ม คือค่าสีพื้นฐาน
ของความเจ็บปวด

ภาพที่ 27 การถอดความหมายสีจากภาพ Orange Calipers
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.3.2. Vision

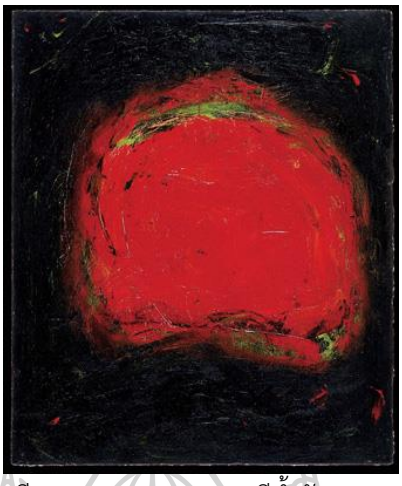

ภาพที่ 28 แครอล สทีน, *Vision*, ค.ศ. 1996, สีน้ำมันบนกระดาษ, 39 x 31 ซม.
ที่มา : http://www.jprintup.com/images/ss1.jpg

ภาพผลงานชิ้นดังกล่าวถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1996 ด้วยเทคนิคสีน้ำมันบนกระดาษ ขนาด 39 x 31 ซม. เธอได้กล่าวในบทสัมภาษณ์ว่า “เมื่อฉันนอนลงไป และหลับตาลง พื้นหลังสีดำที่ฉันเห็นตามปกติ ได้ปรากฏสีแดงอ่อนๆก่อตัวเป็นรูปร่างขึ้นตรงกลางพื้นหลังสีดำสนิท สีแดงได้เริ่มต้นขึ้นจากจุดเล็ก ๆ และใหญ่ขึ้นอย่างรวดเร็วราวกับกำลังไล่สีดำให้ออกไป หลังจากนั้นรูปร่างของสีเขียวได้ผุดขึ้นท่ามกลางสีแดง และเคลื่อนที่ไปรอบ ๆ สีแดงและพื้นสีดำ” (McDonald, 2006) จากข้อความดังกล่าว ศิลปินไม่ได้ระบุความรู้สึกทางกายที่ชัดเจนและเฉพาะเจาะจงต่อสีสันแต่ละสี เพียงแต่กล่าวว่า เป็นสีของความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะถูกฝังเข็มเท่านั้น

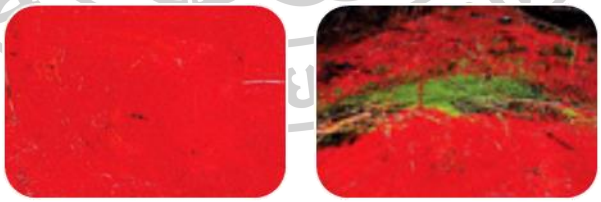

สีแดงที่เห็นจาก
ความรู้สึกขณะถูกฝังเข็ม

สีเขียวที่ผุดขึ้นมา
ท่ามกลางสีแดง

ภาพที่ 29 การถอดความหมายสีจากภาพ Vision
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.3.3. Runs Off in Front, Gold

ภาพที่ 30 แครอล สทีน, *Runs Off in Front, Gold,* ค.ศ. 2003, สีน้ำมันบนกระดาษ, 105 x 70 ซม.
ที่มา : http://www.jprintup.com/images/ss3.jpg

ภาพ “Runs Off in Front, Gold” ถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2003 ด้วยเทคนิคสีน้ำมันบนกระดาษ ขนาด 105 x 70 ซม. โดยศิลปินวาดภาพนี้จากการฟังเพลง “Adouma (Santana’s Version)” (McDonald, 2006) ในการวิเคราะห์ภาพดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทดลองเปิดดูวิดีโอการแสดงสดของเพลงเวอร์ชั่นที่ศิลปินได้กล่าวถึง จากการสังเกต พบว่าเพลงนี้มีเครื่องดนตรีที่ซับซ้อน ประกอบด้วยกีต้าร์ไฟฟ้า กลองชุด กลองละติน แซ็กโซโฟน อิเล็กโทรน เสียงนักร้องนำ และเสียงร้องประสาน อย่างไรก็ดี สีสันของทั้งชิ้นงานส่วนใหญ่กลับเป็นสีทอง และมีสีแดง น้ำเงิน และเขียวแทรกเพียงเล็กน้อย ศิลปินไม่ได้กล่าวอย่างละเอียดเกี่ยวกับสีแต่ละสี แต่กล่าวเพียงว่าสีที่ปรากฏเป็นสีของเครื่องดนตรีและเสียงนักร้อง (McDonald, 2006) จึงสันนิษฐานได้ว่าสีทอง เป็นสีของเครื่องดนตรีที่บรรเลงมากที่สุดในบทเพลง ส่วนจังหวะของเพลงนั้นมีเสียงประกอบจังหวะคล้ายกลองชุด คล้ายคลึงกับเพลง Show Me ที่ศิลปินแทนเสียงกลองด้วยสีแดง (Steen, 2001) จึงสันนิษฐานได้ว่าสีแดงในภาพเป็นสีของกลองชุดที่บรรเลงเป็นพื้นหลัง

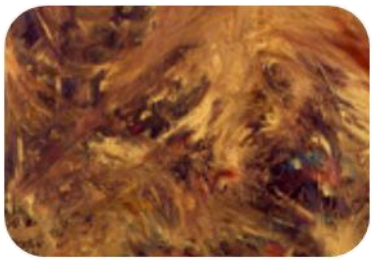

สีทอง สันนิษฐานว่าเป็นเสียงของเครื่องดนตรีหรือนักร้อง ที่บรรเลงมากที่สุดหรือโดดเด่นที่สุดในเพลง

สีแดง สันนิษฐานว่าเป็นสีของกลองชุด

ภาพที่ 31 การถอดความหมายสีจากภาพ Runs Off in Front, Gold
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.3.4. Clouds Rise Up

ภาพที่ 32 แครอล สทีน, *Clouds Rise Up*, ค.ศ. 2004, สีน้ำมันบนผ้าใบที่ขึงทับไม้อัดแผ่นเรียบ, 62.5 x 51 ซม.
ที่มา : https://synaesthesianna.files.wordpress.com/2009/10/0809_art-steen.jpg

ภาพดังกล่าวถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2004 ด้วยเทคนิคสีน้ำมันบนผ้าใบที่ขึงทับไม้อัดแผ่นเรียบ (Masonite) มีขนาด 62.5 x 51 ซม. ศิลปินได้ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับผลงาน “Clouds Rise Up” ไว้ว่า เมื่อเธอได้ยินชายผู้หนึ่งบรรเลงเพลงด้วยขลุ่ยญี่ปุ่น “ Shakuhachi” เป็นเพลงจังหวะช้า โน้ตเพลงที่ชายคนดังกล่าวบรรเลงมี 2 เสียงและปรากฏเป็นสี 2 สี คือสีแดง และสีส้ม ปะปนกัน เกิดขึ้นบนพื้นหลังสีเขียว (McDonald, 2006) และพื้นหลังสีเขียวนี้ ได้เกิดขึ้นเป็นความประทับใจแรกของศิลปินเมื่อได้ฟังเพลงดังกล่าว มีลักษณะเป็นสีเขียวเมทัลลิกที่ดูเศร้า ไม่สดใสนัก ("Some People Can See Sound, or Taste Color. Does It Make Them More Creative?," 2018) จากคำกล่าวของศิลปินไม่ได้ระบุชื่อบทเพลง และความหมายของแต่ละสีที่ชัดเจน ผู้วิจัยจึงเปิดฟังตัวอย่างเพลง

ขลุ่ย เพื่อฟังตัวอย่างลีลาของเพลงขลุ่ยดังกล่าว ร่วมกับการตีความจากบทสัมภาษณ์ จากการฟังตัวอย่างพบว่า ลีลาของเพลงขลุ่ยมักมีการขึ้นสูงและลงต่ำที่ชัดเจน จึงสันนิษฐานว่าเสียงที่สูงกว่านั้นจะมีสีที่สว่างกว่า โดยเส้นสีแดงและส้มที่เกิดขึ้น คือเสียงระดับต่ำกว่าและสูงกว่าตามลำดับ อันเกิดจากลีลาการบรรเลงเพลงขลุ่ยนั่นเอง ส่วนสีเขียวที่ศิลปินได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความรู้สึกไว้ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจเป็นเสียงพื้นหลังจากความก้องกังวานของขลุ่ย หรืออาจเป็นสีจากอารมณ์ความรู้สึกโดยรวมของบทเพลงนั้น ๆ

ภาพที่ 33 การถอดความหมายสีจากภาพ Clouds Rise Up
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3.2.3.5. Red Commas on Blue

ภาพที่ 34 แครอล สทีน, *Red Commas on Blue*, ค.ศ. 2004, สีน้ำมันบนกระดาษ, 16 x 16 ซม.
ที่มา: https://synaesthesianna.files.wordpress.com/2009/10/picture-21.png

ภาพดังกล่าวถูกวาดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2004 ด้วยเทคนิคสีน้ำมันบนกระดาษขนาด 16 x 16 ซม. การพิจารณาผลงานดังกล่าว จะวิเคราะห์บทสัมภาษณ์ของศิลปินควบคู่กับการเปิดเพลง “Show Me” ประกอบ จากบทสัมภาษณ์ ศิลปินได้กล่าวว่าเสียงของนักร้องนั้นเป็นสีน้ำเงินดังที่ปรากฏในภาพ

และเสียงของกลองมีสีแดง (Steen, 2001) จากการฟังเพลงประกอบ เสียงกลองดังกล่าวคล้ายเสียงกลองชุด จากการสังเกตพบว่าเพลงมีการใช้เอฟเฟกต์ไฟฟ้าประกอบ ผู้วิจัยจึงตีความการมองเห็นสีสันของศิลปินออกเป็น 2 ประการคือ ประการแรก เสียงของนักร้อง และเสียงกลองประกอบจังหวะมีสีสันดังที่ปรากฏตามผลงาน ไม่ถูกเปลี่ยนแปลงด้วยเอฟเฟกต์ของไฟฟ้า ส่วนประการที่ 2 คือ สีสันของเสียงนักร้องและเสียงกลองดั้งเดิมเป็นสีที่ต่างออกไปจากภาพ แต่ได้รับอิทธิพลจากเอฟเฟกต์การแปลงเสียงด้วยไฟฟ้าจนปรากฏเป็นสีดังที่เห็นในผลงาน อย่างไรก็ดี สีสันในผลงานชิ้นนี้ยังไม่สามารถสรุปได้ว่าสีสันที่ปรากฏมาจากอิทธิพลของเอฟเฟกต์ไฟฟ้า จึงอิงจากบทสัมภาษณ์และแยกแยะสีในผลงานได้ดังนี้

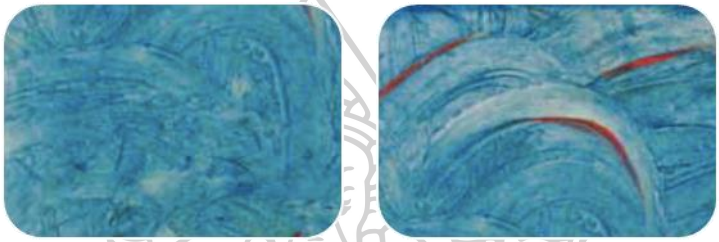

สีน้ำเงินโปร่งใส คือเสียงของนักร้อง

สีแดง เป็นสีของเสียงกลอง

ภาพที่ 35 การถอดความหมายสีจากภาพ Red Commas on Blue
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

จากข้อมูลที่ได้ศึกษาทั้งหมด สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังนี้

ตารางที่ 5 การแทนค่าสีสันเป็นความรู้สึก เสียงทั่วไป และเสียงดนตรี ของสทีน

สี	**ความหมาย**
สีเขียว	เสียงเชลโล ส่วนสีเขียวเมทัลลิก สันนิษฐานว่าเป็นอารมณ์จากการได้ยินเสียงของขลุ่ย Shakuhachi นอกจากนี้เป็นสีที่ผุดขึ้นมาขณะถูกฝังเข็ม
สีน้ำเงิน	แบนโจมีสีน้ำเงินอัลตรามารีนผสมกับโคบอลต์ เสียงนักร้องชายจากเพลง show me และเป็นสีที่ผุดขึ้นมาขณะฝังเข็ม
สีแดง	เสียงของขลุ่ย Shakuhachi ที่สันนิษฐานว่าเป็นระดับทั่วไป เสียงกลองชุด สีแดงอ่อนเป็นสีที่ผุดขึ้นมาขณะถูกฝังเข็ม
สีชมพู	เสียงเปียโน
สีขาวสว่าง	เสียงเปียโนที่เสียงตัวโน้ตระดับเสียงที่สูงที่สุด
สีทอง	สันนิษฐานว่าเป็นเสียงของเครื่องดนตรีหรือนักร้อง ที่บรรเลงมากที่สุดหรือโดดเด่นที่สุดในเพลง Adouma (Santana’s Version)

สี	ความหมาย
สีส้ม	ความเจ็บปวด และเป็นเสียงของขลุ่ย Shakuhachi ที่สันนิษฐานว่าเป็นระดับที่เสียงสูงขึ้นกว่าปกติตามลีลาของเพลงขลุ่ย ส่วนสีส้มแดงเป็นสีของไวโอลิน

จากการสังเกตข้อมูลสีของสทีน พบชิ้นงานที่มีสิ่งเร้าจากเสียงมากที่สุด นอกจากนี้ ข้อมูลสีที่ได้จากการศึกษายังบ่งบอกถึงความแตกต่างของระดับเสียง ได้แก่ คำกล่าวที่ระบุว่าเสียงเปียโนโดยทั่วไปมีสีชมพู แต่มีตัวโน้ตระดับสูงที่สุดเป็นสีขาวสว่าง เสียงขลุ่ย Shakuhachi ที่มี 2 สี คือสีแดงและสีส้ม เมื่อผู้วิจัยฟังลีลาขลุ่ย.ซึ่งมีการขึ้นลง จึงสันนิษฐานว่าสีที่เปลี่ยนไปแสดงการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียง การเทียบเครื่องดนตรีในหมวดเครื่องสายจะพบว่าเสียงเชลโลมีสีเขียว และเสียงไวโอลินที่มีเสียงแหลมกว่าจะมีสีส้มแดง ส่วนแบนโจที่เป็นเครื่องดนตรีลักษณะคล้ายกีต้าร์มีสีน้ำเงิน แต่ไม่พบข้อมูลเครื่องดนตรีอื่นที่มีประเภทที่ใกล้เคียง จึงไม่นำมาเปรียบเทียบ และสุดท้าย ผู้วิจัยพบสิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือเสียงกลองของสทีนมีสีแดงเช่นเดียวกับคันดินสกี และไวโอลินถูกจัดในโทนสีแดงเช่นเดียวกับคันดินสกี ลักษณะที่ตรงกันจึงเป็นที่น่าศึกษาเพื่อหาจุดร่วมต่อไป

จากข้อมูลที่กล่าวมาทั้งหมด ผู้วิจัยพบว่า ชนิดอาการซินเนสธีเซียที่ศิลปินทั้ง 3 คน ตรงกันคือ การได้ยินเสียงแล้วเห็นเป็นสี ซึ่งศิลปินแต่ละรายมีความครบครันของข้อมูลแตกต่างกันไป โดยข้อมูลเกี่ยวกับเสียงดนตรีของคันดินสกี จะมีความครบครันมากที่สุด รองลงมาคือศิลปินทั้งสองคน จากการสังเกตข้อมูลโดยรวม ศิลปินทั้ง 3 คนแม้จะมีอาการเดียวกัน แต่มีการมองเห็นสีสันที่ต่างกันอย่างยิ่ง ยกตัวอย่างเช่น สีของเสียงเชลโล คันดินสกีมองเห็นเป็นสีน้ำเงิน แต่สทีน มองเห็นเป็นสีเขียว และมีสีที่ใกล้เคียงกันเพียงเล็กน้อย เช่น สีแดง เป็นสีของเสียงกลองของคันดินสกี และเป็นสีของเสียงกลองชุดของสทีน แต่ในที่สุด ผู้วิจัยพบเห็นข้อมูลบางประการที่ศิลปินทั้ง 3 คน มีจุดร่วมเดียวกัน คือ การแปรผันตรงระหว่างระดับเสียงและความมืดความสว่างของสี โดยข้อมูลของคันดินสกีจะปรากฏชัดเจนที่สุด เนื่องจากมีข้อมูลที่มากและชัดเจนที่สุด ทั้งนี้ การเปรียบเทียบข้อมูลของศิลปินทั้ง 3 คน ให้เห็นเด่นชัด จะกระทำร่วมกับการเปรียบเทียบข้อมูลสีของผู้วิจัยในบทถัดไป

บทที่ 4
การทดลองสร้างสรรค์จากอาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัย

4.1. อาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัย

จากการสังเกตอาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัย ผู้วิจัยพบว่าตนเองมีอาการซินเนสธีเซียชนิดมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสีสัน (Grapheme-Color Synesthesia หรือ Colored Graphemes) ซึ่งอาการดังกล่าวมีลักษณะโดยทั่วไปดังนี้

4.1.1. ลักษณะทั่วไปของอาการซินเนสธีเซียชนิดมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสี

อาการซินเนสธีเซียชนิดมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสีสัน เป็นอาการทางประสาทวิทยาที่ผู้มีอาการสามารถมองเห็นตัวเลขตัวอักษร แล้วเกิดการปลุกเร้าเห็นเป็นสีสันแตกต่างกันไป นอกจากนี้ผู้มีอาการบางรายสามารถมองเห็นบุคลิกเฉพาะของตัวอักษรแต่ละตัวได้ อาการซินเนสธีเซียประเภทนี้สามารถจัดอยู่ในประเภทแนวความคิด (concept) ปลุกเร้าประสบการณ์ทางประสาทสัมผัส (Ideasthesia) เนื่องจากสีสันที่ผู้มีอาการรับรู้นั้น เกิดขึ้นมาได้อย่างอัตโนมัติภายหลังจากการรับรู้ความหมายของศัพท์ ตัวอักษร หรือตัวเลขนั้น ๆ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว (Nikolic, n.d.)

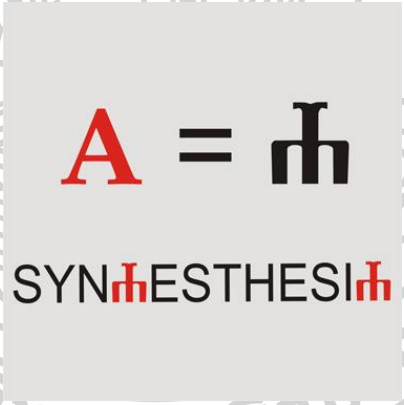

ภาพที่ 36 ภาพแสดงการแทนค่า A เป็นตัวอักษรอื่น ส่งผลให้ตัวอักษรนั้นมีสีเดียวกันกับ A
ที่มา: http://www.danko-nikolic.com/synesthesia-ideasthesia/

ผู้มีอาการซินเนสธีเซียประเภทดังกล่าวมีจุดร่วมที่คล้ายคลึงกันบางประการ ยกตัวอย่างเช่น ความรู้สึกไม่สบายตาเมื่อพบเห็นตัวเลขตัวอักษรที่มีสีผิดแผกไปจากสีของตน การค้นพบตัวอักษรที่ผู้มีอาการส่วนใหญ่เห็นสีตรงกันหรือคล้ายกัน และตัวอักษรหรือตัวเลขที่มีรูปร่างคล้ายกันจะเกิดสีสันตามบริบทรอบข้าง โดยรายละเอียดเกี่ยวกับจุดร่วมดังกล่าวสามารถอธิบายยกตัวอย่างได้ดังนี้

ความรู้สึกไม่สบายตาของผู้มีอาการเมื่อพบเห็นตัวเลขตัวอักษรมีสีไม่ตรงกับสีสันของตนเอง ผลกระทบดังกล่าวเรียกว่า Synesthetic Stroop Effect ยกตัวอย่างเช่น ผู้มีอาการซินเนสธีเซียผู้หนึ่งที่มองเห็น A เป็นสีน้ำเงิน แต่พบเห็นตัวอักษร A ถูกระบายด้วยสีแดง จะทำให้เกิดความรู้สึกถึงความผิดแปลก ไม่สบายตา หากจะเปรียบเทียบให้เข้าใจง่ายสำหรับบุคคลทั่วไป ลักษณะดังกล่าว

จะคล้ายกับการระบายสีสันของคำว่า RED เป็นสีเขียว และ GREEN เป็นสีแดง ซึ่งให้ความรู้สึกที่ขัดแย้งกันนั่นเอง (Marc-Jacques Mächler, n.d.)

ภาพที่ 37 ภาพอุปมาความรู้สึกของผู้เป็นซินเนสธีเซียเมื่อพบเห็นตัวอักษรมีสีผิดไปจากที่ตนเองเห็น
ที่มา: https://synesthesia.com/blog/grapheme-color-synesthesia/

ส่วนการค้นพบตัวอักษรที่ผู้มีอาการส่วนใหญ่เห็นสีคล้ายกัน ได้มีผลการสำรวจระบุความคล้ายคลึงกันไว้ถึง 3 ประการ ประการแรก ผู้มีอาการซินเนสธีเซียส่วนใหญ่มีตัวเลขตัวอักษรบางตัวที่เป็นสีเดียวกัน เช่น ตัวอักษร A เป็นสีแดง O เป็นสีขาว และตัวเลข 0 และ 1 มีสีดำ ขาว หรือโปร่งใส ประการที่ 2 พบว่าตัวเลขตัวอักษรที่มีรูปร่างคล้ายกัน มักมีสีเดียวกัน เช่นสีของ A และเลข 4 และประการสุดท้าย ตัวอักษรที่ใช้บ่อย และตัวเลขหลักหน่วยที่มีค่าน้อย มักมีสีสันที่สดใสกว่า ข้อเท็จจริงนี้ได้มีผู้สำรวจและยกตัวอย่างสีตัวอักษร E เทียบกับสีของ Q ของผู้มีอาการซินเนสธีเซีย พบว่า E จะมีสีสันที่สดใสกว่า นอกจากนี้ สีสันของเลข 2 มักมีสีสันสดใสกว่าสีของเลข 9 (Marc-Jacques Mächler, n.d.)

ส่วนกรณีตัวอักษรหรือตัวเลขที่มีรูปร่างคล้ายกัน แต่ผู้มีอาการกลับเห็นสีสันที่ต่างกัน เช่น 5 และ S ตัวเลขตัวอักษรดังกล่าวจะปรากฏสีสันตามบริบทรอบข้าง ยกตัวอย่างเช่นการนำเลข 5 ไปแทนที่ตัว S ในคำศัพท์ MUSIC พร้อมปรับรูปทรงตัวอักษรให้เป็นเหลี่ยมคล้ายกัน สีสันของเลข 5 สามารถเปลี่ยนไปเป็นสีของ S ได้ (Marc-Jacques Mächler, n.d.)
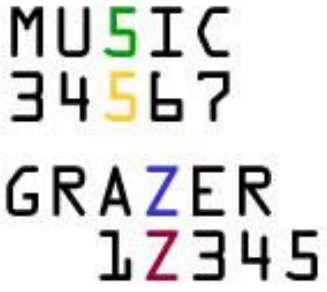
ภาพที่ 38 ภาพแสดงสีตัวอักษรตัวเลขที่สามารถผันแปรได้ขึ้นกับบริบทรอบข้างและความหมาย
ที่มา: https://synesthesia.com/blog/grapheme-color-synesthesia/

ส่วนสภาพการมองเห็นสีสันของผู้มีอาการซินเนสธีเซียชนิดดังกล่าว แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ Associators และ Projectors ลักษณะการมองเห็นสีสันตัวอักษรแบบ Associators ผู้มีอาการจะเห็นสีสันล่องลอยบนพื้นที่ว่างซ้อนเหนือภาพตัวอักษร ส่วนลักษณะการมองเห็นแบบ Projectors ผู้มีอาการจะมองเห็นสีซ้อนทับกันสนิทเป็นหนึ่งเดียวกับตัวอักษร ราวกับว่าตัวอักษรได้ถูกพิมพ์ทับเป็นสีนั้น ๆ และเป็นอาการที่พบเจอได้น้อยกว่าการมองเห็นแบบแรก (Marc-Jacques Mächler, n.d.)

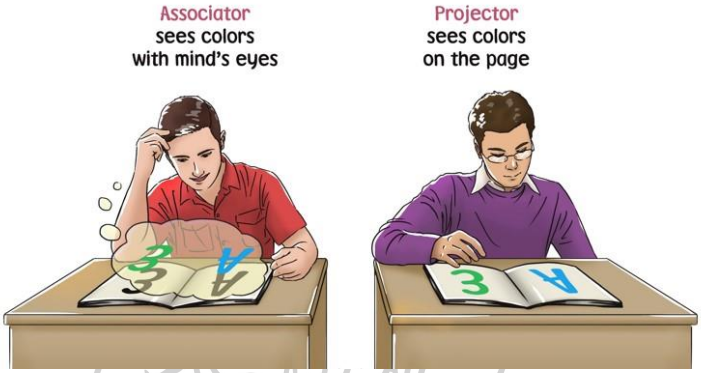

ภาพที่ 39 ภาพแสดงการเห็น 2 ลักษณะของผู้มีอาการซินเนสธีเซียชนิดมองเห็นตัวเลขตัวอักษรเป็นสี
ที่มา: https://synesthesia.com/blog/grapheme-color-synesthesia/

ผู้วิจัย สามารถมองเห็นสีสันบนตัวเลขหลักหน่วย 0-9 ตัวอักษรภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาอื่นที่เรียนรู้ใหม่โดยใช้ภาษาไทยและอังกฤษเป็นพื้นฐาน และมีลักษณะการมองเห็นแบบ Associators จากการรับรู้ว่าผู้วิจัยมีอาการดังกล่าว และความขาดแคลนของข้อมูลศิลปินทัศนศิลป์ที่มีอาการเดียวกัน ได้เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยนำการมองเห็นของตนเอง ไปทดลองสร้างสรรค์ผลงานทัศนศิลป์และนำไปสู่การวิเคราะห์สีสันเทียบกับศิลปินทั้ง 3 คนในที่สุด

4.1.2. การสังเกตอาการของผู้วิจัยโดยภาพรวม

การสังเกตในขั้นตอนนี้ จะเป็นการสังเกตสีของตัวเลข และตัวอักษรโดยทั่วไป ทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นตัวเลขตัวอักษรพื้นฐานที่ผู้วิจัยเรียนรู้ และมีสีสันที่ชัดเจนที่สุด การสังเกตตัวอักษรดังกล่าวจะไม่มีการประกอบคำศัพท์ สร้างประโยค หรือการเปรียบเทียบใด ๆ

การมองเห็นสีที่ใกล้เคียงของผู้วิจัย

ตัวเลข

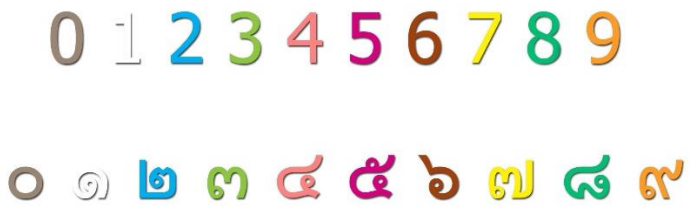

ภาพที่ 40 สีตัวเลขที่ผู้วิจัยมองเห็น
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

ตัวอักษรภาษาไทย

ภาพที่ 41 สีตัวอักษรภาษาไทยที่ผู้วิจัยมองเห็น
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

ตัวอักษรภาษาอังกฤษ

ภาพที่ 42 สีตัวอักษรภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยมองเห็น
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

นอกจากนี้ การเรียนรู้ภาษาอื่นโดยมีภาษาไทยและอังกฤษเป็นพื้นฐาน เช่น ภาษาจีน (เรียนรู้จาก pin yin) ภาษาญี่ปุ่น (เรียนรู้จาก romaji) และภาษาเกาหลี (เรียนรู้จากคำอ่านภาษาไทย) สามารถทำให้ผู้วิจัยมองเห็นสีสันของตัวอักษรดังกล่าวตามภาษาแรกที่ใช้เรียนรู้เช่นกัน

4.1.3. การสังเกตอาการของผู้วิจัยอย่างละเอียด

ข้อมูลเบื้องต้นที่สืบค้นเกี่ยวกับอาการซินเนสธีเซียประเภท Grapheme-Color Synesthesia โดยภาพรวมมุ่งเน้นการสังเกตสีของตัวอักษรและตัวเลขเป็นหลัก แต่การสังเกตอย่างละเอียดถึงส่วนอื่นๆนอกจากตัวเลขและตัวอักษร กล่าวคือสระและวรรณยุกต์ เป็นสิ่งที่น่าสนใจศึกษาเช่นกัน ในมุมมองของผู้วิจัย การประกอบตัวอักษรเข้าด้วยกันเป็นคำศัพท์ โดยมีสระและวรรณยุกต์มาประกอบ ทำให้พบเห็นการแปรผันของสีสันของตัวอักษร รวมไปถึงสีสันของส่วนอื่นๆด้วย ผู้วิจัยได้สังเกตอาการของตนเองเพิ่มเติม ด้วยการสังเกตการประกอบกันของคำจากบทกลอนที่มีตัวอักษรซ้ำกัน ยกตัวอย่างเช่น โคลงอักษรสามหมู่ ที่มีการเล่นเสียงสระและวรรณยุกต์ ดังนี้

1. สีสันของตัวอักษรตัวแรกของคำ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จะมีสีสันที่เด่นที่สุด แม้แต่ละคำจะมีสีสันอื่นๆของสระและตัวสะกดอยู่ด้วย สีสันของพยัญชนะแรกของคำจะยิ่งชัดเจนเมื่ออยู่ในประโยคที่ยาวและต้องอ่านผ่านตาอย่างรวดเร็ว และชัดเจนที่สุดเมื่อเรียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นพยัญชนะเดียวกันหลายตัวติดกัน ยกตัวอย่างเช่นคำว่า “เขา” “ขัน” “คู” “เคียง””

สอง” สีตัวพยัญชนะแรกจะเด่นชัดที่สุดคล้ายกันการนำปากกาไฮไลท์ของสีตัวอักษร ข ค ส ทาทับจางๆ ทุกตัวอักษร เมื่อมองคำศัพท์แบบผิวเผิน
สีสันของตัวอักษร สระ และวรรณยุกต์ แบบดั้งเดิม เมื่อพิจารณาทีละตัวเฉพาะจุด

ภาพที่ 43 สีตัวอักษรที่มองเห็นจากบทกลอน “เขาขัน” ของพระศรีมโหสถ เมื่อพิจารณาทุกตัวอักษร
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

สีสันที่ปรากฏเมื่ออ่านข้อความแบบผ่านตา สีพยัญชนะแรกของคำจะโดดเด่นที่สุด และทำให้สีของสระและวรรณยุกต์ถูกกลืนไป ทั้งนี้ขึ้นกับความยาวของคำนั้นๆอีกด้วย การออกเสียงพยางค์ของคำที่ยาวและมีหลายพยางค์ การแยกพยางค์จะทำให้สีของพยัญชนะแรกของพยางค์นั้นๆชัดเจนและสดใสขึ้น

ภาพที่ 44 สีตัวอักษรที่มองเห็นจากบทกลอน “เขาขัน” ของพระศรีมโหสถ เมื่อรีบอ่านแบบผ่านตา
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

เมื่อทำการสืบค้นเพื่อยืนยันการมองเห็นของผู้วิจัย ผู้วิจัยพบตัวอย่างข้อมูลซึ่งยืนยันว่าผู้มีอาการซินเนสธีเซียอาการเดียวกับผู้วิจัย มีการมองเห็นดังกล่าวอยู่จริง ยกตัวอย่างเช่น คำว่า psychology, photograph และ poetry ที่สีของอักษร P จะโดดเด่นที่สุด (Whitaker, 2010, p. 495)

2. ผู้วิจัยสังเกตเห็นความคล้ายคลึงกันหรือเหมือนกันของสีสันในพยัญชนะภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และตัวเลข โดยมีข้อสังเกตเห็นความคล้ายคลึงกัน 4 ประการดังนี้
   2.1. ตัวอักษรที่มีรูปร่างคล้ายกัน จะมีสีสันเดียวกันหรือคล้ายกัน สอดคล้องกับข้อมูลพื้นฐานของอาการที่ได้กล่าวไปแล้วเบื้องต้น ยกตัวอย่างเช่น ตัวอักษร E ที่มีสีสันคล้ายเลข 3 ตัวอักษร A ที่มีสีคล้ายเลข 4 พยัญชนะ ค ต ฒ ที่มีสีเขียว veridian เหมือนกัน i j l ที่มีสีเหลืองอ่อนคล้ายกัน เป็นต้น

2.2. ตัวอักษรที่ออกเสียงคล้ายกัน พยัญชนะ ว ซึ่งมีม่วง คล้ายคลึงกันกับ W V U พยัญชนะ ซ ซึ่งมีสีเทาคล้ายกับ S Z พยัญชนะ ถ ที่มีสีน้ำตาลใกล้เคียงกับ ฐ พยัญชนะ ด ที่มีสีเนื้อเช่นเดียวกับ ฎ เป็นต้น

2.3. ตัวอักษรและตัวเลขที่มีความหมายเดียวกัน เช่น เลข ๗ ของไทย เลข 7 แบบฮินดูอารบิก และ 七 (เลข 7 ในภาษาจีน) จะมีสีเดียวกันหรือใกล้เคียงกันทั้งหมด

ภาพที่ 45 สีตัวอักษรที่มีความหมายเดียวกันจะมีสีซ้ำกัน
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

2.4. สีของตัวอักษรที่มีความก้ำกึ่งระหว่างตัวอักษรอื่นๆ อีก 2 ตัว ยกตัวอย่างเช่น ตัวอักษรที่มีรูปร่างคล้ายอักษรตัวหนึ่ง แต่มีการออกเสียงเหมือนตัวอักษรอีกตัว ทำให้เกิดความสับสน จนนำไปสู่การเกิดสีตัวอักษรผสมขึ้นมา ยกตัวอย่างเช่น ฌ ที่มีรูปร่างคล้าย ณ แต่ออกเสียงเหมือน ช และ d ที่เป็น D ตัวเล็ก แต่มีรูปร่างคล้าย b ที่กลับด้าน ทำให้อักษรที่กล่าวไปทั้งหมด มีสีสันที่ผสมผสานกัน

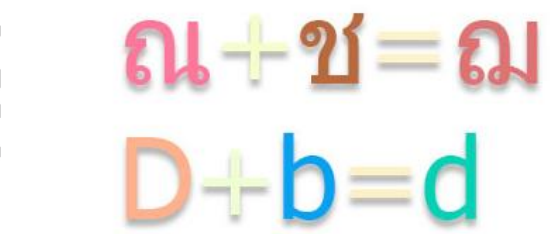

ภาพที่ 46 สีตัวอักษรที่มีลักษณะร่วมระหว่างตัวอักษรที่ต่างกัน 2 ตัว
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3. สระภาษาไทย และสระในภาษาเกาหลีซึ่งเรียนรู้จากภาษาไทย แต่ละตัวมีสีสันต่างกัน แต่ไม่หลากหลายหรือฉูดฉาดเช่นตัวอักษรหรือตัวเลข ปกติมักมองเห็นไม่ชัดเจนเนื่องจากถูกใช้รวมเข้ากับตัวอักษรซึ่งมีสีสันที่โดดเด่นชัดเจนกว่า และจะถูกสีของตัวอักษรกลืนไป แต่เมื่อผู้วิจัยพบเห็นการนำพยัญชนะตัวเดียวกันสะกดด้วยสระที่ต่างกันมาเรียงกันให้เห็นชัดเจน เช่นในกลอนที่มีการสัมผัสพยัญชนะ แล้วทำการเพ่งมองเฉพาะสระตัวนั้น หรือถอดพยัญชนะออกนำเฉพาะสระมาเปรียบเทียบให้เห็นเด่นชัด ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นความมืด ความสว่าง

และสีสันที่ต่างกันเล็กน้อยของสระแต่ละตัว กล่าวคือสระเหล่านี้มีสีเทาเข้ม น้ำตาลเทา เทา เทาอ่อนไปจนถึงขาว และเหลืองอ่อนเท่านั้น ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า สีสันของสระของผู้วิจัยขึ้นกับบริบทที่อยู่รอบข้าง มีความไม่คงที่เมื่อรวมกับพยัญชนะที่มีสีสันเด่นกว่า แต่จะมองเห็นชัดขึ้นเมื่อมีการนำสระมาเปรียบเทียบให้เห็นชัดเจน สิ่งที่ผู้วิจัยเห็นชัดเจนที่สุด สระเสียงยาวจะมีสีสันที่สว่างกว่าสระเสียงสั้นเสมอ และสระที่มีการออกเสียงรูปปากกว้าง จะสว่างกว่าการออกเสียงด้วยรูปปากที่แคบ ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าสีสันที่ต่างกัน มาจากการออกเสียงของสระแต่ละตัวที่มีเสียงต่างกันนั่นเอง จนนำไปสู่การเลือกสีที่เหมาะสมสำหรับสระนั้นๆ อย่างไรก็ดี สีสันที่ปรากฏในสระของผู้วิจัย ไม่สามารถยืนยันได้ว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในผู้มีอาการซินเนสธีเซียรายอื่น จึงตั้งเป็นเพียงข้อสังเกตอย่างหนึ่งของผู้วิจัยเท่านั้น

สระภาษาไทย 32 เสียง

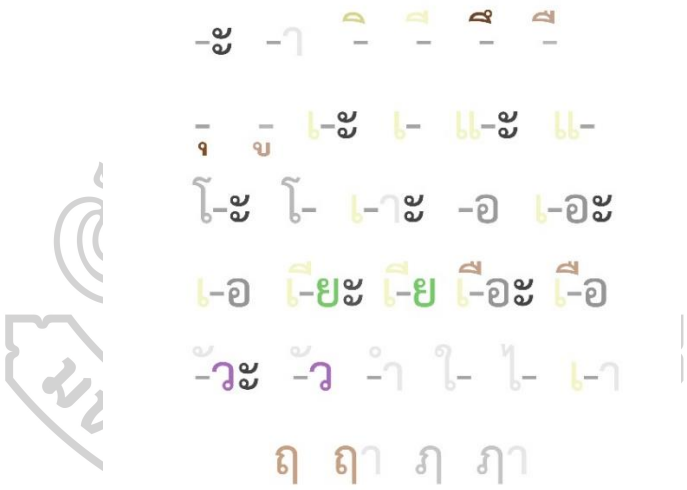

ภาพที่ 47 สีของสระภาษาไทยที่ผู้วิจัยมองเห็น
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

4. วรรณยุกต์มีสีสันที่แตกต่างกัน และแปรผันตรงตามลักษณะเสียงวรรณยุกต์ มีความฉูดฉาดหลากหลายและชัดเจนกว่าสีของสระ แต่เมื่อรวมเข้ากับสีของตัวอักษรแล้ว โดยเฉพาะตัวอักษรที่ต่างกัน สีสันของวรรณยุกต์จะไม่ปรากฏข้อแตกต่างที่ชัดเจน จนกว่าจะนำตัวอักษรตัวเดียวกันมาใส่วรรณยุกต์ที่ต่างกันแล้วนำมาเรียงอยู่ข้างกัน จึงจะปรากฏเห็นสีสันของวรรณยุกต์ที่ชัดเจน จากการมองเห็นของผู้วิจัย เสียงต่ำจะมีสีที่เข้มดำชัดเจน และแน่นอนที่สุด ในหมู่สีวรรณยุกต์ทั้งหลาย

เมื่อทำการสืบค้นเพื่อยืนยันการมองเห็นของผู้วิจัย ผู้วิจัยพบตัวอย่างข้อมูลดังนี้ ในบทความเรื่อง Synaesthesia in a Logographic Language: The Colouring of Chinese เป็นการเทียบการมองเห็นสีสันของผู้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแรก กับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกแล้วเรียนรู้ภาษาจีนด้วยพินอิน บทวิจัยสรุปว่าการผันเสียงที่ต่างกันไม่มีผลต่อคำศัพท์ที่เป็นภาษาจีน มีเพียงสีพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษเท่านั้นที่มีผลต่อสีของตัวอักษรจีน อย่างไรก็ดี บทวิจัยไม่ได้กล่าวถึงว่าวรรณยุกต์มีสีหรือไม่ หรือมีผลต่อสีของพินอินหรือไม่ เนื่องจากการทดลองสิ้นสุดเพียงเท่านั้น เพียงแต่ทิ้งท้ายไว้เกี่ยวกับการเทียบ และคาดเดาไว้ว่าหากนำตัวอักษรที่มีเสียงวรรณยุกต์ต่างกันมาเทียบ เสียงวรรณยุกต์มีผลต่อความสดใส ความสว่างและมืดของคำศัพท์ภาษาจีน สำหรับผู้วิจัย การออกเสียงมีอิทธิพลต่อความสดใส ความสว่างและมืดของพินอินอย่างชัดเจนเมื่อนำพินอินแต่ละตัวมาเรียงกัน ลักษณะดังกล่าวคล้ายการสะกดวรรณยุกต์แบบไทยตามความคุ้นเคยของผู้วิจัยที่ใช้ภาษาไทยด้วย

วรรณยุกต์ภาษาไทย: ไม้เอก เป็นสีดำ ไม้โท เป็นสีส้มแดง ไม้ตรี เป็นสีเหลืองอ่อน ไม้จัตวาเป็นสีเขียวเข้มคล้ายเขียวขี้ม้า

ภาพที่ 48 สีของวรรณยุกต์ภาษาไทยที่ผู้วิจัยมองเห็น
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 49 สีของคำภาษาไทยที่สะกดเหมือนกันแต่มีวรรณยุกต์ต่างกัน
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

วรรณยุกต์ภาษาจีน : ตามปกติแล้ว วรรณยุกต์พินอินนั้น ไม่ได้มีสีสันที่ชัดเจนนักเมื่อเป็นคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะต่างกัน แต่เมื่อมีการนำคำอ่านพินอิน ที่ประกอบเข้ากับวรรณยุกต์มาเรียงกันแล้ว ผู้วิจัยจะมองเห็นความแตกต่างของความมืดและสว่าง สัญลักษณ์เสียงสามัญ จะมีสีเทาอ่อนไปถึงขาว สว่างที่สุด รองลงมาคือ เสียงโทและจัตวา จะเป็นสีเทาเข้ม ไม่ดำสนิท และปรากฏเป็นสีส้มแดงและสีเขียวขี้ม้าซ้อนทับจางๆสำหรับเสียงโท และจัตวาตามลำดับ เมื่อสามารถแยกแยะเสียงได้แล้ว และเสียงเอก มีสีดำมืดที่สุด

สีสันของเสียงโทและจัตวาในพินอินจีนนั้น เกิดขึ้นมาค่อนข้างช้าในผู้วิจัย เนื่องมาจากภาษาจีนและพินอิน ไม่ใช่ภาษาที่ผู้วิจัยใช้บ่อยเมื่อเทียบกับภาษาไทย รวมไปถึงรูปร่างที่คล้ายกันเพียงแต่กลับด้านเท่านั้น ทำให้เกิดความสับสน และทำให้สีสันเกิดขึ้นมาช้าอันเกิดจากการแยกแยะเสียงให้ชัดเจนเสียก่อน

ภาพที่ 50 สีของวรรณยุกต์ภาษาจีนที่ผู้วิจัยมองเห็น
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 51 สีของพินอินภาษาจีนที่สะกดเหมือนกันแต่มีวรรณยุกต์ต่างกัน
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

ด้วยความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับสีสันของวรรณยุกต์ของผู้วิจัยที่เปลี่ยนตามความขึ้นสูง และลงต่ำในการผันอักษรเหมือนเสียงดนตรี ผู้วิจัยจึงทำการตั้งข้อสังเกตต่อตนเองและสันนิษฐานที่มาของสีวรรณยุกต์ รวมไปถึงการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมบางประการที่สามารถเชื่อมโยงไปถึงความเป็นมาของสีวรรณยุกต์ขอิงผู้วิจัยได้ และสามารถเป็นจุดร่วมประการหนึ่งระหว่างสีสันของผู้วิจัย และสีสันของศิลปินทั้ง 3 คนได้ ดังนี้

ข้อสังเกตเกี่ยวกับสีสันวรรณยุกต์ของผู้วิจัย และที่มาที่สันนิษฐานขึ้น

ผู้วิจัยสังเกตว่า สีดำของไม้เอก คล้ายกับ อ อ่างที่มีสีเทา ไม้โท มีสีส้มแดง ซึ่งมีสีคล้าย ท ทหารที่มีสีเหลืองส้มอ่อนๆ ไม้ตรีมีสีเหลือง และถูกเขียนด้วย ๗ ซึ่งมีความหมายตรงกับเลข 7 แบบฮินดูอารบิกและมีสีเดียวกัน ส่วนไม้จัตวามีสีเขียว สีเขียวแก่แบบเขียวขี้ม้า และถูกเขียนด้วยเครื่องหมาย + ซึ่งคล้ายกับสีเขียวของคำว่า “บวก” ซึ่ง บ ใบไม้ มีสีเขียวแบบใบไม้ แต่การออกเสียงคล้ายกับการนำ ห หีบ ซึ่งมีสีเขียวขี้ม้าเช่นกัน มาใช้ในการสะกดในฐานะอักษรนำให้เกิดเสียงจัตวา อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสันนิษฐาน 2 ประการจากการมองเห็นของผู้วิจัยเองดังนี้

1. สีวรรณยุกต์เริ่มแรกมาจากการนำสีของตัวอักษรที่เป็นชื่อของวรรณยุกต์ มากำหนด แต่เกิดความเพี้ยนในภายหลัง จากการเรียนรู้ที่จะนำไปใช้ออกเสียงคำศัพท์ โดยปรับให้สีสันเหมาะสมกับเสียงที่เปล่งออกมาตามความรู้สึกของผู้วิจัย

2. สีวรรณยุกต์กำเนิดขึ้นมาทันทีจากความรู้สึกแรกเมื่อเรียนรู้เสียงวรรณยุกต์นั้น ๆ

ข้อสันนิษฐานข้อแรก จึงหมายความว่าสีสันของวรรณยุกต์ของผู้วิจัย อาจไม่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงโดยตรง แต่มาจากการกำหนดด้วยสีสันของตัวอักษรที่เป็นชื่อเรียกเสียก่อน และถูกทำให้เพี้ยนไปจากการใช้ออกเสียงจนคุ้นเคยในภายหลัง

ส่วนข้อสันนิษฐานข้อแรกและข้อที่ 2 ได้สอดคล้องกับข้อมูลสำคัญที่ผู้วิจัยสามารถสืบค้นมาได้ และผู้วิจัยพบเห็นความเชื่อมโยง ข้อมูลนี้ได้กล่าวถึง ความมืด ความสว่าง และความสดใสของต้นกำเนิดเสียง ที่ทุกคนสามารถรับรู้ได้แม้ไม่ได้มีอาการซินเนสธีเซีย ซึ่งผู้วิจัยเล็งเห็นว่าเป็นความสอดคล้องกันประการหนึ่งของผู้วิจัย และศิลปินทั้ง 3 คนแม้จะมีอาการที่ต่างชนิดกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

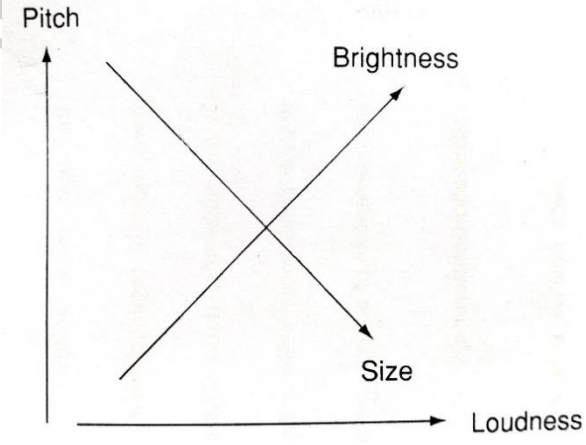

ภาพที่ 52 ภาพกราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับเสียง ความดัง ความสว่าง และขนาด

ที่มา: ภาพถ่ายจากหนังสือ Concise Encyclopedia of Brain and Language

จากภาพ เป็นการแสดงความสัมพันธ์ที่เป็นระเบียบระหว่างระดับเสียง ความดัง ความสว่างและขนาด ความสัมพันธ์ดังกล่าวถูกระบุโดยศาสตราจารย์ลอว์เรนซ์ อี. มาร์คส์ (Lawrence E. Marks) ที่แสดงให้เห็นว่ามีการโต้ตอบอย่างเป็นระบบอยู่ในมิติของความรู้สึก สำหรับผู้ที่มีอาการซินเนสธีเซียและผู้ที่ไม่มีอาการ บุคคลทั้ง 2 ประเภท กล่าวว่าเสียงที่ดังกว่านั้นสว่างกว่าโทนสีอ่อน เสียงที่สูงกว่านั้นจะมีขนาดเล็กกว่าเสียงต่ำ และเสียงต่ำนั้นมีทั้งขนาดใหญ่และมืดกว่าโทนเสียงสูง คำกล่าวข้างต้นสามารถอธิบายได้ในแง่จิตฟิสิกส์ เช่น การเข้ารหัสชั่วคราวหรือการประมวลผลต่อสิ่งที่อยู่ต่อหน้า และอาจมีรากฐานมาจากความคล้ายคลึงกันโดยพื้นฐานของประสบการณ์ที่เป็นปรากฏการณ์ ยกตัวอย่างเช่นคำกล่าวของ จอชจ์ ฟอน เบเคซี (Georg von Békésy) นักฟิสิกส์ศึกษาชีววิทยาชาวฮังกาเรียน ที่ได้กล่าวถึงความคล้ายคลึงกันทางสรีรวิทยาระหว่างการได้ยินและการสัมผัสเป็นครั้งแรก (Whitaker, 2010, p. 497)

มหาวิทยาลัยศิลปากร

4.2. การทดลองสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากอาการของผู้วิจัย

4.2.1. วิธีที่ 1 : การแทนค่าสีสันของตัวอักษรให้เป็นภาพแสดงห้วงความคิดของผู้วิจัย

การสร้างสรรค์ผลงานด้วยวิธีการดังกล่าว เป็นการแทนสีสันในภาพด้วยสีของตัวอักษรที่มาจากคำศัพท์ อันมีแรงบันดาลใจมาจากห้วงความคิดของผู้วิจัยในช่วงเวลาหนึ่ง

1. หนาม (Thorn) : ภาพร่างชิ้นนี้เกิดขึ้นขณะที่ผู้วิจัยรู้สึกถึงอุปสรรคหรือปัญหาที่เข้ามาในชีวิต ขณะที่ผู้วิจัยกำลังพักผ่อน ได้พยายามนึกถึงข้อความเพื่อให้กำลังใจแก่ตนเอง ผู้วิจัยนึกถึงหนทางที่เต็มไปด้วยขวากหนาม ซึ่งขวากหนามจะโตขึ้นตามกาลเวลา และได้นึกต่อไปว่าชีวิตของทุกคนจะต้องเดินผ่านเส้นทางดังกล่าวอย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่การต่อสู้กับขวากหนามอย่างอดทนนั้น ผู้วิจัยเชื่อว่าทุกคนจะต้องเติบโตขึ้นอย่างแน่นอน ด้วยความบังเอิญที่ทั้งสีสันของตัวอักษรและความหมายมีความใกล้เคียงกัน ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยสร้างสรรค์ผลงานชิ้นนี้ขึ้นมา

ภาพที่ 53 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *หนาม (Thorn),* ค.ศ. 2021, สีอะคริลิคและสีไม้บนกระดาษ, 21 x 29.7 ซม.
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

4.2.2. วิธีที่ 2 : การแทนค่าสีสันของตัวอักษรที่เห็นจากบทกวีอันไพเราะ

วิธีการดังกล่าว คือการสร้างสรรค์ผลงานด้วยการแทนสีสันของอักษรที่เห็นจากบทกวีอันไพเราะ ถ่ายทอดเป็นภาพด้วยสีของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

1. การแทนสีสันของอักษรจากบทกวีโดยเน้นสีของพยัญชนะ

1.1. โคลงอักษรสามหมู่ “เขาขัน” ประพันธ์โดย พระศรีมโหสถ (กัลยาณี ถนอมแก้ว, 2556)

เขาขันคูคู่คู้ เคียงสอง
เยื้องย่างนางยูงทอง ท่องท้อง
ทิวทุ้งทุ้งทุงมอง มัจฉพราศ
เทาเท่าเท้ายางหย้อง เลียบลิ้มริมธาร

ภาพที่ 54 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *เขาขัน,* ค.ศ. 2021, สีอะคริลิคบนกระดาษ, 21 x 29.7 ซม.
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

1.2. กลบทตรีเพชรพวง ประพันธ์โดย นายทัตมหาดเล็ก จากประชุมจารึกวัดพระเชตุพน ฯ (มยุรธุชบูรพา[นามแฝง], 2557)

จับปี่หริงหริ่งหริ้งพริ้งเพราะเพียง มโหรีรี่รี้ดีดสีเสียง
จะเข้กรีดดีดเรงเหรงเหร่งเหร้ง ฆ้องสำเนียงเตงเต่งเต้งติงเหน่งโยน
ซอแหนแหน่แหน้จังหวะจะโคน เสียงเหนงเหน่งเหน้งระนาดออกผาดโผน
ฉาบฉิ่งฉิ้งฉิงฉับทั้งกรับขลุ่ย เสียงทับโทนโจ๋งทิงทิ่งทิ้งเลย
คนขับหญิงหยิ่งยิ่งทุกสิ่งเคย ตุ้ยตุ่ยตุ๋ยตอดเชิดนิ้วเปิดเผย
ร้องพระลอล่อล้อตามต่อไก่ เอ้อเอยเอ๋ยเอ่ยเอ้ยเอ่ยโอดพัน
เสด็จดอมด่อมด้อมล้อมกั้นกัน เลี้ยวไศลไหลไหล่ไหล้ในไพรสัณฑ์
ชื่อตรีเพ็ชรพวงพันบั้นแบบเอย ฯ

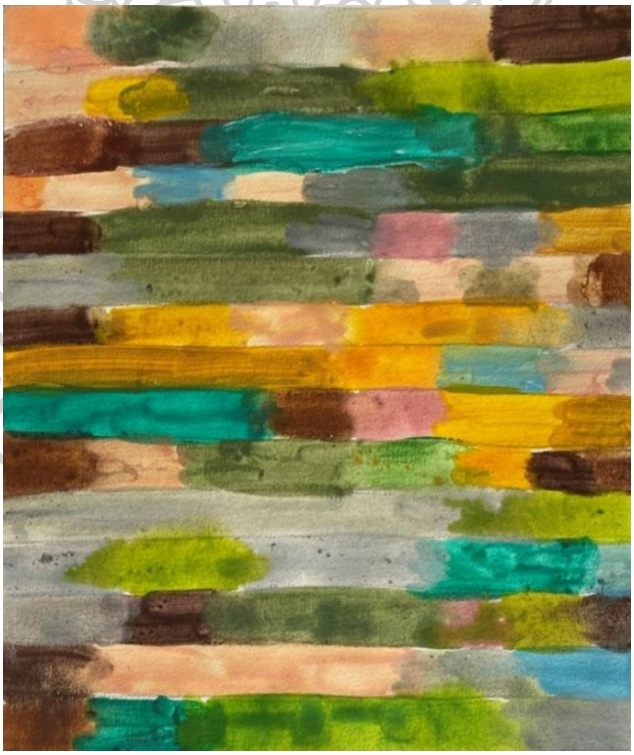

ภาพที่ 55 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *ประชุมจารึกวัดพระเชตุพนฯ*, ค.ศ. 2021, สีอะคริลิคบนกระดาษ, 29.7 x 21 ซม.
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

2. การแทนสีสันของอักษรจากบทกวีโดยเน้นสีของสระ

ตัวอย่างถ้อยคำโวหารจากเรื่องลิลิตพระลอ ไม่ปรากฏนามผู้ประพันธ์ (สุกันย์ นางาม & นารีนุกูล[นามแฝง], 2545)

ลางลิงลิงลอดไม้	ลางลิง
แลลูกลิงลงชิง	ลูกไม้
ลิงลมไล่ลมติง	ลิงโลด หนีนา
แลลูกลิงลางไหล้	ลอดเลี้ยวลางลิง ฯ

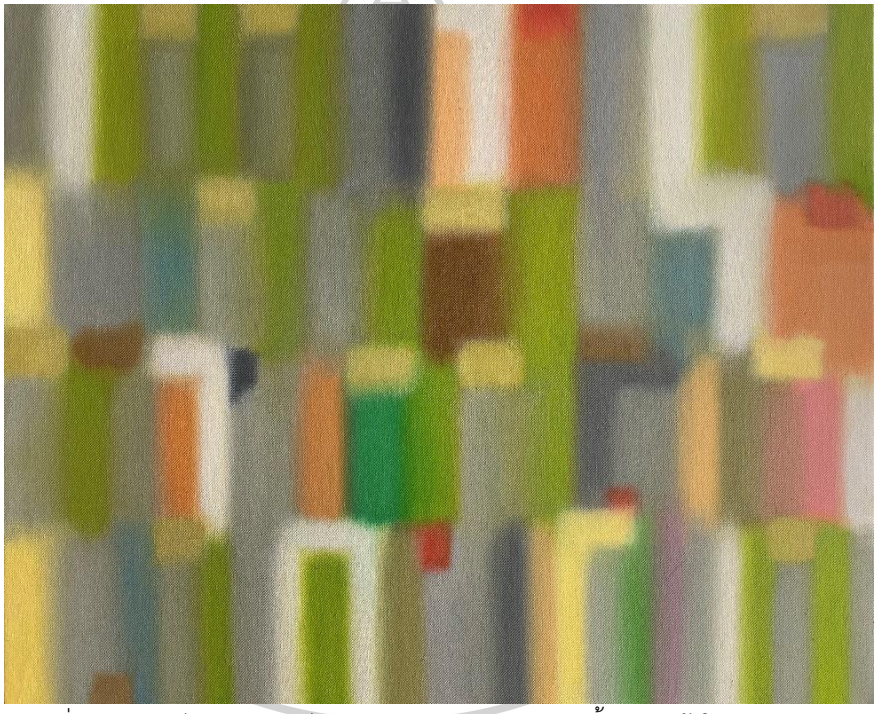

ภาพที่ 56 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *ลิลิตพระลอ*, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม.
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

3. การแทนสีสันของอักษรจากบทกวีโดยเน้นสีของวรรณยุกต์

โคลงนิราศสุพรรณ บทที่ 247 ประพันธ์โดย พระสุนทรโวหาร (สุนทรภู่) ("โคลงนิราศสุพรรณ," ม.ป.ป.)

เสียงซออ๋ออ่ออ้อ	เอื่อยเพลง
จับปี่เตร่งเต้งเต่ง	เต่งต้อง
คลุยตรุ๋ยตรุ่ยตรุ้ยเหนง	เหน่งเน่ง รนาดแฮ
ฆ้องหน่องหนองน่องหน้อง	ผริ่งพริ้งพริ่งตโภน ฯ

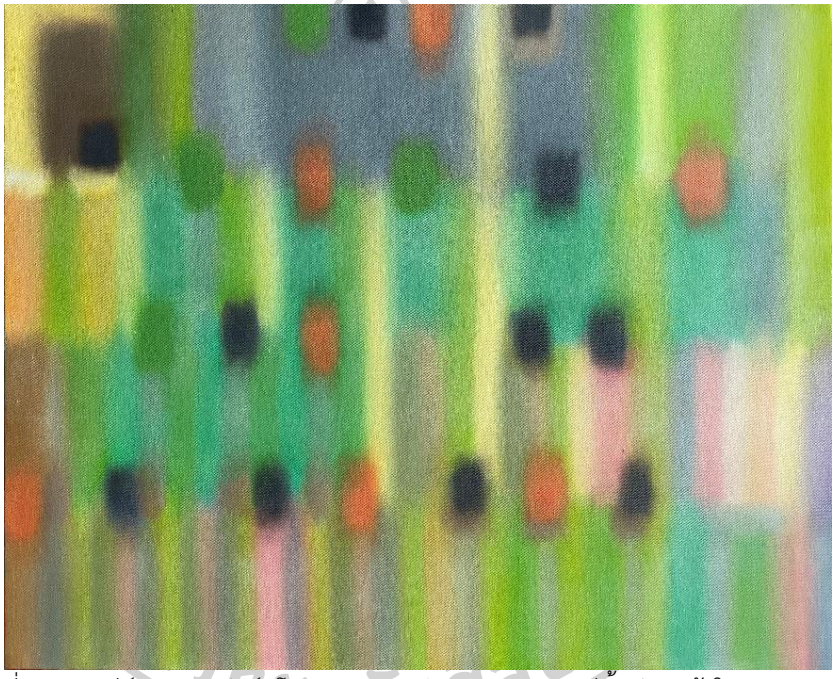

ภาพที่ 57 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *โคลงนิราศสุพรรณ*, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม.
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

จากการทดลองสร้างสรรค์ผลงานพร้อมกับการสังเกตสิ่งเร้า พยัญชนะมักมีสีที่โดดเด่นที่สุดเสมอ และไม่อาจนำออกไปจากภาพได้ จึงเทียบได้กับการมองเห็นของผู้วิจัย ที่มองเห็นสีของพยัญชนะโดดเด่นที่สุด และสามารถมองข้ามสีสันของสระและวรรณยุกต์ซึ่งมีความโดดเด่นน้อยกว่า และมีสีสันที่ชีดจางกว่าเมื่ออยู่ร่วมกับพยัญชนะ อย่างไรก็ดี สีสันของสระและวรรณยุกต์จะมีความชัดเจนมากขึ้นตามบริบท เมื่อถูกจัดให้อยู่ในการประกอบคำที่มีสีพยัญชนะซ้ำกัน หรือนำพยัญชนะออกไปเหลือเพียงสระ หรือวรรณยุกต์เพียงอย่างเดียว จนง่ายต่อการเปรียบเทียบ หรือแม้แต่การเพ่งมองให้ความสนใจเฉพาะสระหรือวรรณยุกต์เท่านั้น สีของสระหรือวรรณยุกต์จึงจะเด่นชัดขึ้นมา

4.2.3. วิธีที่ 3 : การแทนค่าสีสันของตัวอักษรบนสิ่งของต่างๆในชีวิตประจำวันด้วยสีของตัวอักษรที่เห็น

ในชีวิตประจำวันของผู้วิจัย ย่อมต้องเห็นตัวอักษรอยู่ทุกหนทุกแห่ง เช่น ฉลากสินค้า ป้ายสัญลักษณ์จราจร ป้ายที่ติดตามพื้นหรือเก้าอี้เพื่อรักษาระยะห่าง เนื่องในสถานการณ์โควิด -19 ฯลฯ ผู้วิจัยจึงทำการแทนค่าสีของตัวอักษรตามที่มองเห็นบนป้ายหรือฉลากเหล่านี้ เพื่อสาธิตให้ผู้อื่นเข้าใจการมองเห็นของผู้วิจัยมากขึ้น

1. สีของตัวอักษรที่เห็นบนป้าย “Social Distancing”

ภาพที่ 58 ภาพป้ายเตือนให้ผู้คนรักษาระยะห่างระหว่างกัน
ที่มา: ภาพถ่ายโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 59 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *Social Distancing*, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม.
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

4.2.4. วิธีที่ 4: การนำสีของตัวอักษรไปผสมผสานเข้ากับกระแสนิยมและรูปแบบจิตรกรรมตามถนัดของผู้วิจัย

ผู้วิจัยได้ทดลองสร้างสรรค์ผลงานด้วยวิธีดังกล่าว เพื่อประยุกต์ใช้สีของตัวอักษรที่ผู้วิจัยมองเห็นเข้ากับรูปแบบจิตรกรรมตามถนัด โดยถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับสถานการณ์ในปัจจุบัน หรือสิ่งที่กำลังเป็นกระแสนิยม เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อเรื่องดังกล่าว สามารถสร้างผลงานที่มีความหมายที่ดีต่อตนเองและผู้คนทั่วไป พร้อมทั้งถ่ายทอดสีสันที่มองเห็นในเวลาเดียวกัน

1. ภาพภูติอะมะบิเอะ (Amabie) ในรูปแบบจิตรกรรมตามถนัด

เนื่องด้วยสถานการณ์การระบาดของโคโรน่า ไวรัส หรือ โควิด – 19 ทำให้ในประเทศญี่ปุ่น ได้เกิดกระแสนำภูตผีปีศาจในตำนานที่ชื่อว่าอะมะบิเอะ นำมาวาดอย่างแพร่หลาย ด้วยความหวังว่าจะทำให้โรคระบาดหมดไป ภูติอะมะบิเอะนั้น เป็นภูติที่ปรากฏกายโผล่จากท้องทะเลเมื่อ ค.ศ. 1846 และถูกบันทึกลงหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นรุ่นแรกๆ ที่เรียกว่า “Kawaraban” ภูตตนนี้ได้ทำนายเรื่องโรคระบาดครั้งใหญ่ที่จะเกิดขึ้นในประเทศญี่ปุ่นในอนาคต การนิยมนำภาพภูติดังกล่าวมาวาด ได้มีการดัดแปลงเป็นรูปร่างรูปทรงที่น่ารักตามวัฒนธรรมคาวาอี้ (kawaii) (Alt, 2020) จนกลายเป็นกระแสไปทั่วญี่ปุ่น ตั้งแต่การวาดภาพเพื่อเป็นงานอดิเรกไปจนถึงการทำฉลากสินค้า (Saunders, 2020) ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นความบังเอิญที่สีสันตัวอักษรของคำว่า Amabie นั้น มีสีสันที่สวยงามน่ารัก คล้ายกับสีสันของนางเงือกในจินตนาการของเด็ก จึงได้นำสีของตัวอักษรมาวาดเป็นภูติตามรูปแบบที่ผู้วิจัยถนัด

ภาพที่ 60 ภาพพิมพ์แกะไม้รูปภูติอะมะบิเอะ บนหน้าหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น “Kawaraban”
ที่มา: https://ychef.files.bbci.co.uk/624x351/p089gjmf.jpg

ภาพที่ 61 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *Amabie*, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม.
ที่มา: จัดทำเองโดยผู้วิจัย

จากภาพ ผู้วิจัยได้นำสีสันของตัวอักษรจากคำว่า “Amabie” รวมทั้งสีสันจากคำอื่น ๆ เช่นคำว่า Covid-19 มาสร้างสรรค์เป็นผลงานชิ้นดังกล่าวขึ้น

มหาวิทยาลัยศิลปากร

4.2.5. วิธีที่ 5: การสร้างผลงานศิลปะจากพยัญชนะต้นสีเขียวในรายชื่อบุคคลรอบตัว

เนื่องด้วยช่วงเวลาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาในมหาวิทยาลัย มีทั้งเพื่อนสนิทที่เข้าใจและร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ และได้มีกิจกรรมร่วมกันบ่อยครั้งจนรู้สึกผูกพัน ด้วยความประทับใจต่อบุคคลเหล่านั้น จึงมีความคิดต้องการสร้างสรรค์ผลงานที่เอ่ยถึงพวกเขา จึงทดลองสังเกตสีสันตัวอักษรของชื่อของพวกเขา และพบว่าชื่อของเพื่อนส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยพยัญชนะที่มีสีเขียวเป็นพยัญชนะแรกโดยบังเอิญ โดยชื่อภาษาไทย มีทั้งชื่อที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร บ พ ภ ย ห ต ส่วนภาษาอังกฤษ จะขึ้นต้นด้วย C E M จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยนำชื่อของพวกเขาไปวาดภาพเป็นผลงานจิตรกรรมที่เน้นสีเขียวเป็นหลัก

ภาพที่ 62 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *My Green People*, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม.
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

4.2.6. วิธีที่ 6: การแทนค่าสีของภาพที่เห็นด้วยตัวอักษรตัวเลขของผู้วิจัย

1. การสังเกตเห็นแม่สีพื้นฐานที่ไม่มีอยู่ในสีของผู้วิจัย

จากการสังเกตผลงานของศิลปิน ผู้วิจัยมักจะเห็นสีแดง เหลือง และน้ำเงิน ซึ่งเป็นแม่สีพื้นฐาน ปรากฏอยู่ในผลงานของศิลปินส่วนใหญ่ที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาศึกษา แต่สีแดง และน้ำเงินกลับไม่ปรากฏในสีสันของตัวเลขหรือตัวอักษรของผู้วิจัย มีเพียงสีที่ใกล้เคียงเท่านั้น ในขณะเดียวกัน ผู้วิจัยได้พบเห็นผลงานของศิลปินที่เน้นสีสันที่ผู้วิจัยไม่มีอยู่โดยบังเอิญ จึงได้ทดลองแทนค่าสีสันเป็นตัวเลขตัวอักษรที่ผู้วิจัยมีทั้งหมด และเว้นว่างสีสันที่ไม่มีในตัวเลขตัวอักษรของผู้วิจัยไว้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงข้อสังเกตของผู้วิจัยให้ชัดเจน

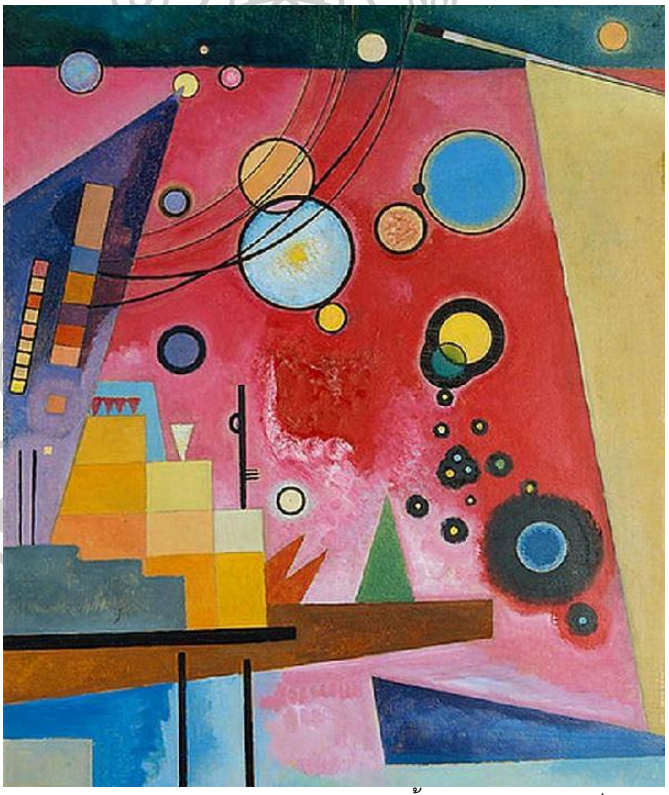

ภาพที่ 63 วาซีลี คันดินสกี, *Heavy Red*, ค.ศ. 1924, สีน้ำมันบนกระดาษแข็ง, 33.8 × 48.7 ซม.
ที่มา: https://www.wassilykandinsky.net/work-585.php

ภาพที่ 64 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *No Red*, ค.ศ. 2021, จิตรกรรมดิจิทัล, 10.2 x 12.1 ซม.

ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร

2. การสังเกตเห็นภาพที่มีสีสันอันน่าสนใจโดยบังเอิญ

ด้วยความบังเอิญจากการรับชมนิทรรศการแสดงผลงานของแอนดี วอร์ฮอล (Andy Warhal) และพบเห็นภาพผลงานชิ้นหนึ่งชื่อว่า “Mao” สร้างขึ้นเมื่อ ค.ศ 1972 ด้วยเทคนิคภาพพิมพ์ตะแกรงไหม ขนาด 91.4 x 91.4 cm ภาพผลงานชิ้นนี้มีสีคล้ายตัวเลข 2 4 7 ของผู้วิจัยเป็นอย่างมาก สีทั้งสามทำให้ผู้วิจัยนึกถึงไอศกรีมเรนโบว์ที่เป็นที่นิยม ผู้วิจัยจึงทดลองนำผลงานชิ้นนี้มาล้อเลียน ดัดแปลงสีสันให้ใกล้เคียงตัวเลขของผู้วิจัยมากขึ้น และทดลองแทนค่าสีสันในผลงานให้เต็มไปด้วยตัวเลข 2 4 และ7 ทั้งเลขฮินดูอารบิก ไทย และจีน รวมทั้งใส่ภาพไอศกรีมเรนโบว์และลูกโป่งเพื่อชี้นำให้ผู้ชมได้เห็นถึงที่มาของความคิดอีกด้วย

ภาพที่ 65 แอนดี วอร์ฮอล, *Mao*, ค.ศ 1972, ภาพพิมพ์ตะแกรงไหม, 91.4 x 91.4 ซม.
ที่มา: https://masterscontemporary.com/store/artworks/2743-andy-warhol-mao-1972/

ภาพที่ 66 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *2 4 7*, ค.ศ. 2021, จิตรกรรมดิจิทัล, 58.3 x 68.3 ซม.
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

4.2.7. วิธีที่ 7 การสร้างผลงานศิลปะจากสีของวรรณยุกต์พินอินในบทกลอนจีน

ผู้วิจัยได้แรงบันดาลใจจากบทกลอนที่ชื่อว่า 施氏食狮史 ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า Lion-Eating Poet in the Stone Den (Posehn, n.d.) ตัวภาษาจีนนั้นมีคำอ่านพินอิน คือ Shī Shì shí shī shǐ ซึ่งอ่านออกเสียงว่า ซือ ซื่อ สือ ซือ สื่อ เป็นบทกวีที่ว่าด้วยกวีแซ่ซือ ต้องการกินสิงโตทั้ง 10 ตัว ผู้วิจัยได้นำเนื้อความในบทกลอน รวมทั้งสีของพินอินและเสียงวรรณยุกต์มาสร้างเป็นผลงานศิลปะ

ตัวอย่างบทกลอนภาษาจีน คำอ่านพินอิน และคำแปลภาษาอังกฤษ

《**施氏食**狮史》
石室诗士施氏，嗜狮，誓食十狮。
氏时时适市视狮。
十时，适十狮适市。
是时，适施氏适市。
氏视是十狮，恃矢势，使是十狮逝世。
氏拾是十狮尸，适石室。
石室湿，氏使侍拭石室。
石室拭，氏始试食是十狮。
食时，始识是十狮尸，实十石狮尸。
试释是事。

คำอ่านเสียงพินอิน (Pinyin):

« Shī Shì shí shī shǐ »
Shíshì shīshì Shī Shì, shì shī, shì shí shí shī.
Shì shíshí shì shì shì shī.
Shí shí, shì shí shī shì shì.
Shì shí, shì Shī Shì shì shì.
Shì shì shì shí shī, shì shǐ shì, shǐ shì shí shī shìshì.
Shì shí shì shí shī shī, shì shíshì.
Shíshì shī, Shì shǐ shì shì shíshì.
Shíshì shì, Shì shǐ shì shí shì shí shī.
Shí shí, shǐ shí shì shí shī shī, shí shí shí shī shī.
Shì shì shì shì.

คำแปลภาษาอังกฤษ

« Lion-Eating Poet in the Stone Den »

In a stone den was a poet called Shi Shi, who was a lion addict, and had resolved to eat ten lions.

He often went to the market to look for lions.

At ten o'clock, ten lions had just arrived at the market.

At that time, Shi had just arrived at the market.

He saw those ten lions, and using his trusty arrows, caused the ten lions to die.

He brought the corpses of the ten lions to the stone den.

The stone den was damp. He asked his servants to wipe it.

After the stone den was wiped, he tried to eat those ten lions.

When he ate, he realized that these ten lions were in fact ten stone lion corpses.

Try to explain this matter. (Posehn, n.d.)

ภาพที่ 67 ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์, *施氏食狮史*, ค.ศ. 2021, สีน้ำมันบนผ้าใบ, 50 x 60 ซม.
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

ภาพที่ 68 พินอินของเสียงทั้งหมดในบทกลอน 施氏食狮史
ที่มา: จัดทำขึ้นโดยผู้วิจัย

4.3. ข้อสรุปจากการสร้างสรรค์ผลงาน

จากการทดลองสร้างสรรค์ผลงานของผู้วิจัยทั้งหมด ผลงานสร้างสรรค์ของผู้วิจัย สามารถแบ่งตามเรื่องราวของภาพที่ปรากฏได้เป็น 5 ประการ ได้แก่ การแสดงการมองเห็นโดยทั่วไปด้วยภาพเรียบง่ายตามวิธีการสร้างสรรค์ที่ 3 การแสดงการถ่ายทอดสีของตัวอักษรในรูปแบบการ์ตูนเพื่อสื่อเรื่องราวสถานการณ์ปัจจุบันหรือเรื่องราวความประทับใจส่วนตัวตามวิธีที่ 1 4 และ 5 การแทนค่ากลับกันไประหว่างสีสันและตัวอักษรในภาพต่างๆตามวิธีที่ 6 และการถ่ายทอดโดยเน้นที่การสื่อเกี่ยวกับสีสันของสระและวรรณยุกต์โดยเฉพาะ ตามวิธีที่ 2 และ7 เป็นต้น

ส่วนข้อสรุปเกี่ยวกับวิธีการทดลองสร้างสรรค์ของผู้วิจัย วิธีการสร้างสรรค์ของผู้วิจัยไม่ได้เป็นขั้นตอนหรือมีระบบระเบียบที่แน่ชัด แต่มาจากการนึกคิดหาวิธีการสร้างสรรค์ผลงานในแบบต่างๆ เพื่อถ่ายทอดสีสันของผู้วิจัยให้ออกมาเป็นผลงานจิตรกรรมในที่สุด โดยสามารถสรุปการสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรมออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. ผลงานการสร้างสรรค์ มาจากการสังเกตและจดบันทึกอาการที่มีอยู่แล้วของผู้วิจัย ซึ่งเกี่ยวกับการมองเห็นตัวอักษร ตัวเลข สัญลักษณ์ต่างๆ ของทุกภาษาที่ผู้วิจัยเคยศึกษาเล่าเรียน
2. ผลงานการสร้างสรรค์ เกิดมาจากการค้นหาเทคนิคการสร้างสรรค์ วิธีการในการถ่ายทอดสีสันของผู้วิจัย และรูปแบบผลงานจิตรกรรมที่เหมาะสมในการถ่ายทอดสีสันจากอาการของผู้วิจัย จนเกิดเป็นผลงานสร้างสรรค์ในรูปแบบที่แตกต่างกัน ทั้งในรูปแบบนามธรรม และรูปแบบการ์ตูน
3. ผลงานการสร้างสรรค์ เกิดขึ้นมาขณะคิดออกแบบผลงาน หรือระหว่างการค้นหาสิ่งเร้าที่เป็นแรงบันดาลใจต่อการสร้างสรรค์ผลงาน ซึ่งส่งผลให้ผู้วิจัยสังเกตเห็นอาการของตนเองมากขึ้น และย้อนกลับไปบันทึกการมองเห็นของตนเองเพิ่มเติม จนกระทั่งมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสีของผู้วิจัยและศิลปิน เช่น วิธีการสร้างสรรค์ผลงานที่ 2 และ 6 วิธีการสร้างสรรค์ผลงานที่ 2 มาจากการค้นหาบทกลอน และพบบทกลอนที่มีการสัมผัสพยัญชนะโดยบังเอิญ และทำให้มองเห็นความแตกต่างระหว่างสีสัน

ของสระและวรรณยุกต์ในที่สุด ส่วนวิธีการสร้างสรรค์ที่ 6 มาจากความต้องการทดลองแทนค่าสีในงานของศิลปินที่มีชื่อเสียงด้วยตัวเลขตัวอักษรของผู้วิจัยเอง ทำให้พบเห็นผลงานที่มีสีที่ไม่ปรากฏในสิ่งเร้าของผู้วิจัย จนนำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงาน “no red” ในที่สุด

จากข้อสรุปทั้งหมด จึงกล่าวได้ว่าผลงานที่สร้างสรรค์ส่วนมากเป็นผลมาจากการจดบันทึกการมองเห็นของผู้วิจัยเพื่อสร้างออกมาให้เป็นรูปธรรม และยืนยันข้อสังเกตทั้งหมดของผู้วิจัย สีจากการสร้างสรรค์ผลงาน ท้ายที่สุดแล้วจึงเกิดขึ้นระหว่างการค้นคว้าหาแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน ไม่ได้มาจากการพิจารณาสีจากผลงานจิตรกรรมที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว อย่างไรก็ดี การทดลองสร้างสรรค์ผลงาน ได้ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงความรู้สึกขณะถ่ายทอดสีสัน และมองเห็นความแตกต่างของวิธีในการถ่ายทอดสีสันระหว่างผู้วิจัยและศิลปิน อันมาจากความแตกต่างของชนิดอาการรสนิยมส่วนบุคคลและความถนัด ผลงานที่ปรากฏของศิลปินทั้ง 3 คน ซึ่งเป็นซินเนสธีเซียชนิดได้ยินเสียงเป็นสี จะเน้นการแสดงออกที่ฉับพลัน สามารถสร้างออกมาใกล้เคียงกับการมองเห็นของตนเองและมักเป็นรูปแบบนามธรรม ในกรณีของคันดินสกี ผลงานบางชิ้นได้ผ่านการคิดเพื่อการจัดองค์ประกอบร่วมด้วย ซึ่งใกล้เคียงกับผลงานการสร้างสรรค์ส่วนใหญ่ของผู้วิจัยที่มีการจัดองค์ประกอบของสี จากการสร้างสรรค์ผลงานทั้งหมดทำให้ทราบว่าสีสันจากสิ่งเร้าสามารถถ่ายทอดได้ทุกรูปแบบไม่จำกัด มีเพียงแต่การเลือกวิธีการถ่ายทอดที่เหมาะสมกับอาการของศิลปินหรือตามรสนิยมของศิลปินเท่านั้น

4.4. การวิเคราะห์เปรียบเทียบสีของศิลปินและผู้วิจัยพร้อมผลลัพธ์ที่ปรากฏ

จากการศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับสีในผลงานทัศนศิลป์ทั้งหมด สีของศิลปินจะใช้วิธีการศึกษา ด้วยการเปรียบเทียบเสียงดนตรีกับสีที่ปรากฏในผลงานทัศนศิลป์ของศิลปิน โดยการสังเกตสีบนผลงาน ฟังเสียงเครื่องดนตรีประกอบ และศึกษาความหมายสีในทฤษฎีสีหรือบทสัมภาษณ์ของศิลปินเอง จากนั้นจะทำการวิเคราะห์ด้วยการนำสีของศิลปินทั้ง 3 คนและสีของผู้วิจัยมาเปรียบเทียบร่วมกันเพื่อหาความสัมพันธ์ โดยอิงจากสีสันที่ได้รับอิทธิพลจากเสียงและการออกเสียงเป็นหลัก จากการสืบค้นและวิเคราะห์สีของศิลปินทั้ง 3 คนเบื้องต้น ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ดังนี้

4.4.1. ผลการวิเคราะห์สีของวาซีลี คันดินสกี

4.4.1.1. ระดับเสียงมีความสัมพันธ์กับความสว่างของสีสันของศิลปิน

จากการศึกษาสีในผลงานศิลปินควบคู่กับทฤษฎี พร้อมกับการฟังเสียงเครื่องดนตรีนั้นเพื่อตรวจสอบ เมื่อนำข้อมูลของสีมาเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน ได้ผลลัพธ์ที่ชัดเจนดังนี้

4.4.1.1.1. ความมืดความสว่างของสีสันของคันดินสกี แปรผันตรงตามระดับเสียงสูงต่ำของเครื่องดนตรี

ผู้วิจัยมีการพิจารณาโดยเรียงจากเครื่องดนตรีที่มีสีที่มืดหรือเข้มที่สุดไปยังเครื่องดนตรีที่มีสีสว่างหรืออ่อนที่สุด โดยวิเคราะห์แยกเป็นประเภทของเครื่องดนตรีดังนี้

- ประเภทเครื่องสาย: ไล่จากเสียงที่มีสีมืดไปยังสีที่สว่างได้ดังนี้ คือ เสียงดับเบิลเบส เสียงเชลโล (ไม่ระบุโทนเสียง) เสียงโทนกลางของเชลโล เสียงโน้ตกลางของไวโอลิน และเสียงไวโอลิน (ไม่ระบุโทนเสียง) จะพบว่าสีที่สามารถเทียบให้เห็นชัดเจนได้ คือ เสียงดับเบิลเบสที่ทุ้มต่ำมากมีสีน้ำเงินเข้ม ซึ่งต่างจากเสียงไวโอลินที่แหลมสูงและมีสีแดงอ่อนแบบ Cool Light Red
- ประเภทเครื่องเป่าทองเหลือง: ไล่จากเสียงที่มีสีมืดไปยังสีที่สว่างได้ดังนี้ คือ เสียงทูบา เสียงของทรัมเป็ต และเสียงของบูเกิล จะพบว่า สีที่สามารถเทียบให้เห็นชัดเจนได้ คือเสียงทูบา และทรัมเป็ต ส่วนเสียงบูเกิล สามารถจัดกลุ่มร่วมกับทรัมเป็ตจากเสียงที่สูงกว่าและมีสีที่สว่างกว่าทูบาได้เหมือนกัน
- ประเภทเครื่องเป่าลมไม้: ไล่จากเสียงที่มีสีมืดไปยังสีที่สว่างได้ดังนี้ คือ เสียงของอิงลิชฮอร์นหรือโน้ตเสียงต่ำของบาซซูน และเสียงฟลูต จะพบว่า เสียงของบาซซูนและฟลูต มีความต่างกันชัดเจนทั้งความสูงต่ำของเสียง และความมืดความสว่างของสี

4.4.1.1.2. ปัจจัยอื่นที่มีผลต่อสีสันของเสียงดนตรี

จากการสังเกตข้อมูลในทฤษฎี จะพบว่าการเว้นจังหวะ ความช้าเร็วของการบรรเลงเพลง และอายุของเครื่องดนตรีมีผลต่อสีสันอีกด้วย เช่น สีขาว และดำ เป็นสีของความเงียบ แต่ต่างกันที่สีขาวเป็นการหยุดเพลงชั่วคราว ส่วนสีดำเป็นการหยุดเพลงตลอดไป นอกจากนี้ เสียงไวโอลินที่มีสีแดงอ่อน กลับกลายเป็นสีส้มเมื่อเป็นไวโอลินเก่าที่บรรเลงช้า ๆ

4.4.2. ผลการวิเคราะห์สีของเมลิสซา แม็กแครกเคน

จากการศึกษาสีในผลงานศิลปินควบคู่กับบทสัมภาษณ์ พร้อมกับการฟังเสียงเครื่องดนตรีนั้นเพื่อตรวจสอบ เมื่อนำข้อมูลของสีมาเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน ได้ผลลัพธ์ที่ชัดเจนดังนี้

4.4.2.1. ความสว่างของสีสันของศิลปิน สันนิษฐานว่ามีความสัมพันธ์กับระดับเสียง

จากการสังเกตข้อมูลที่รวบรวมมาทั้งหมด ข้อมูลที่สันนิษฐานว่าเกี่ยวกับความแตกต่างของระดับเสียงมีเพียงเสียงเปียโนและกีต้าร์ โดยผู้วิจัยมีการวิเคราะห์เสียงดนตรีแยกเป็นประเภทของเครื่องดนตรีดังนี้

- ประเภทเครื่องดีด: เสียงของกีต้าร์ที่สามารถปรับเสียงจนปรากฏเป็นสีถึง 3 สี คือสีน้ำเงิน สีม่วง และสีชมพู จึงสันนิษฐานได้ว่าความเปลี่ยนแปลงของสีมาจากการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียงจากต่ำไปสูงตามลำดับ
- ประเภทเครื่องลิ่มนิ้ว: เสียงเปียโนมี 2 สี คือสีน้ำเงินและสีทองซึ่งเป็นสีที่มีความความมืดความสว่างต่างกันชัดเจน การหลอมรวมกันของทั้ง 2 สี ที่ศิลปินมองเห็นในเพลง “Imagine” ของจอห์น เลนนอน จึงสันนิษฐานว่าหมายถึงลีลาการบรรเลงเปียโนของเพลงดังกล่าวที่มีการประสานเสียงต่ำพร้อมกับเสียงสูง และสันนิษฐานต่อไปได้ว่าเป็นเสียงระดับต่ำและสูงของเปียโน คือสีน้ำเงินและทองตามลำดับ

4.4.2.2. ความชอบต่อสีสันบางสีเป็นพิเศษ มีผลต่อการกำหนดสีของสิ่งเร้า

จากการศึกษาบทสัมภาษณ์ ศิลปินได้กล่าวถึงสีม่วงที่เธอโปรดปรานแต่เด็ก ว่าเป็นสีของความสบายใจ มันได้กลายเป็นสีของเสียงฝีเท้าแม่ของเธอ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นว่า สีม่วง ได้ปรากฏเป็นสีของกีต้าร์ไฟฟ้า และสีของเพลงป๊อปอีกด้วย เมื่อเปรียบเทียบกับสีอื่น ๆ จะเห็นได้ว่าเป็นสีที่มีความหมายและถูกแทนค่าหลากหลายมากกว่าสีสันอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าความโปรดปรานในสีสันบางสีตั้งแต่วัยเด็กของเธอ มีผลต่อการกำหนดสีของสิ่งเร้าตามความรู้สึก และมีแนวโน้มที่จะปรากฏในสิ่งเร้ามากกว่าสีอื่น

4.4.3. ผลการวิเคราะห์สีของแครอล สทีน

จากการศึกษาสีในผลงานศิลปินควบคู่กับบทสัมภาษณ์ พร้อมกับการฟังเสียงเครื่องดนตรีนั้นเพื่อตรวจสอบ เมื่อนำข้อมูลของสีมาเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน ได้ผลลัพธ์ที่ชัดเจนดังนี้

4.4.3.1. ความมืดความสว่างของสีสันของศิลปิน แปรผันตรงตามระดับเสียงสูงต่ำของเครื่องดนตรี

ผู้วิจัยมีการพิจารณาโดยเรียงจากเครื่องดนตรีที่มีสีที่มืดหรือเข้มที่สุดไปยังเครื่องดนตรีที่มีสีสว่างหรืออ่อนที่สุด โดยวิเคราะห์แยกเป็นประเภทของเครื่องดนตรีดังนี้

- ประเภทเครื่องสาย: ไล่จากเสียงที่มีสีมืดไปยังสีที่สว่างได้ดังนี้ คือ เสียงเชลโลมีสีเขียว และเสียงไวโอลินที่แหลมสูงกว่าจะมีสีส้มแดง
- ประเภทเครื่องเป่าลมไม้: ปรากฏเพียงข้อมูลสีของขลุ่ย Shakuhachi เพียงชนิดเดียว โดยสีของเสียงขลุ่ยดังมี 2 สี คือสีแดงและสีส้ม เมื่อฟังลีลาขลุ่ยซึ่งมีการขึ้นลง จึงสันนิษฐานว่าสีที่เปลี่ยนไปแสดงการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียง
- ประเภทเครื่องลิ่มนิ้ว: เสียงเปียโนโดยทั่วไปมีสีชมพู แต่มีตัวโน้ตระดับสูงที่สุดเป็นสีขาวสว่าง

โดยสรุปแล้ว ข้อสังเกตของศิลปินทั้ง 3 คน ซึ่งมีอาการเดียวกัน มีจุดร่วมที่ตรงกันชัดเจนในเรื่องของระดับเสียง ที่สัมพันธ์กับความมืดความสว่างของสี โดยข้อมูลของคันดินสกี และสทีน จะมีความชัดเจนมากที่สุด โดยคันดินสกีจะปรากฏข้อมูลชัดเจนทั้งสีของเครื่องดนตรีเดียวกันและต่างชนิดกันในระดับเสียงต่างๆ ส่วนสีของสทีน ข้อมูลที่ชัดเจนที่สุดจากบทสัมภาษณ์จะเกี่ยวกับสีของเสียงเปียโนนั่นเอง ส่วนข้อมูลสีของแม็กแครกเคน ยังต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมเพื่อลดความคลุมเครือและเสริมข้อสันนิษฐานของผู้วิจัยให้มีน้ำหนักมากขึ้น

4.4.4. ผลลัพธ์จากการสังเกตสีของผู้วิจัย

จากการสังเกตข้อมูลที่มาจากการจดบันทึกการมองเห็นของผู้วิจัยเอง ซึ่งมีอาการต่างจากศิลปินทั้ง 3 คน ข้อมูลสีของตัวเลขตัวอักษรส่วนมาก จะมีการแทนค่าที่อ้างอิงมาจากลักษณะของตัวอักษรอื่นที่ได้เรียนรู้มาก่อน ลักษณะดังกล่าวคือความหมายที่คล้ายกัน รูปร่างที่เหมือนกัน หรือแม้แต่มีเสียงที่เหมือนกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบข้อมูลที่ของสีสระและวรรณยุกต์ ซึ่งเป็นส่วนที่ได้รับอิทธิพลจากการออกเสียง และมีระดับเสียงมาเกี่ยวข้อง อย่างไรก็ดี สีของทั้งสองส่วนมีความไม่แน่นอนและซีดจางเมื่ออยู่ร่วมกับพยัญชนะซึ่งมีสีโดดเด่นและหลากหลายกว่า จึงต้องทำการแยกสระและวรรณยุกต์ออกจากพยัญชนะ หรือควบคุมการสะกดคำให้มีพยัญชนะซ้ำกันเพื่อให้สีสันคงที่ แล้วจึงเปรียบเทียบให้เห็นสีสันที่ชัดเจน ผู้วิจัยพบเห็นสีของสระมีสีน้ำตาลเทาเข้ม น้ำตาลเทา เทาเข้ม เทา เทาอ่อนไปจนถึงขาว และสีเหลืองอ่อนเกือบขาว โดยพบเห็นความชัดเจนเกี่ยวกับสีของสระเสียงสั้นที่มืดกว่าสระเสียงยาวเสมอ ส่วนเสียงวรรณยุกต์เอกของผู้วิจัยมีสีดำ ส่วนวรรณยุกต์จัตวามีสีเขียวขี้ม้าที่เต็มไปด้วยความสงสัย คล้ายกับการตั้งคำถามต่อบางสิ่งตลอดเวลา เสียงตรีนั้นจะเป็นสีเหลือง ดัง สว่าง ทำให้ตื่นตกใจ เป็นเสียงสูง และเสียงโทที่เป็นเสียงที่คล้ายกับกำลังโกรธ มีสีส้มแดง

ผู้วิจัยพบเห็นคำอุปมาอันน่าสนใจที่กล่าวว่าเสียงวรรณยุกต์นั้น ทำให้ภาษามีลักษณะเหมือนเสียงดนตรี ("เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง," ม.ป.ป.) ซึ่งเสียงดนตรีเป็นสิ่งเร้าที่สำคัญของศิลปินทั้ง 3 คน จึงเป็นที่น่าสนใจนำมาเปรียบเทียบกับทฤษฎีของคันดินสกีและบทสัมภาษณ์ของศิลปินอีก 2 คน เพื่อค้นหาความสัมพันธ์บางประการ นอกจากนี้ จากการสังเกตสีที่มีมากที่สุดของผู้วิจัย พบว่าเป็นสีเขียว ซึ่งเป็นหนึ่งในสีที่ผู้วิจัยชื่นชอบแต่เด็ก ในขณะที่สีที่โปรดปรานสีอื่นมีจำนวนรองลงมา และไม่ปรากฏสีที่ผู้วิจัยรู้สึกไม่ชอบ ซึ่งสามารถนำมาพิสูจน์เกี่ยวกับอิทธิพลของความชอบที่มีผลต่อการกำหนดสีสิ่งเร้าต่อไป

4.4.6. ตารางการเปรียบเทียบสีของศิลปินและผู้วิจัย

จากการสังเกตเห็นข้อมูลที่มีความสัมพันธ์กันระหว่างศิลปินทั้ง 3 คนและผู้วิจัย จึงได้ทดลองทำการเปรียบเทียบสร้างเป็นตาราง โดยอิงจากสีสันที่ได้รับอิทธิพลจากเสียงและการออกเสียงเป็นหลัก และเรียงจากระดับสีที่สว่างไปมืดเพื่อสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างศิลปินและผู้วิจัยดังนี้

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบสีสันของศิลปินและผู้วิจัย

สี	**ความหมายของคันดินสกี**	**ความหมายของแม็กแครกเคน**	**ความหมายของสทีน**	**ความหมายของผู้วิจัย**
ขาว	ความเงียบชั่วคราว	เพลงแจ๊ส	เสียงเปียโนที่เสียงตัวโน้ตระดับเสียงที่สูงที่สุด	สระอา ไอ ใอ และเสียงพินอินเสียงที่ 1 (มีสีที่ไม่แน่ชัดแต่อยู่ในโทนเทาอ่อนไปจนถึงขาว โดยสระดังกล่าวมีสีสว่างในหมู่สระทั้งหมด ส่วนพินอินดังกล่าวมีสีสว่างที่สุดในพินอินทั้งหมด)
เหลือง	เสียงรบกวน เสียงโหยหวน เสียงบูเกิล (ทรัมเป็ตชนิดหนึ่ง) และเสียงประโคมเสียงสูง	เสียงจอห์น เลนนอน ส่วนสีเหลืองที่ดูสกปรกจะเป็นเพลงแนวโมเดิร์นคันทรี	ไม่ปรากฏข้อมูล	สีเหลืองอ่อนเกือบขาวเป็นสีของวรรณยุกต์ตรี สระอี เอ แอ และมือลงเมื่อเป็นสระ อิ

สี	ความหมายของคันดินสกี	ความหมายของแม็กแครกเคน	ความหมายของสทีน	ความหมายของผู้วิจัย
ทอง	ไม่ปรากฏข้อมูล	เพลงแจ๊ส สีของเสียงเปียโน (ที่สันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงสูง)	สันนิษฐานว่าเป็นเสียงเครื่องดนตรีหรือนักร้องที่บรรเลงมากหรือโดดเด่นที่สุดในเพลง Adouma (Santana's Version)	ไม่ปรากฏข้อมูล
ชมพู	สีแดงอ่อนโทนอุ่น (Light Warm Red): เสียงทรัมเป็ต สีแดงอ่อนโทนเย็น (Cool Light Red): เสียงไวโอลินที่ถูกบรรเลงอย่างลื่นไหล	เสียงกีต้าร์ไฟฟ้า สีแนวเพลงป๊อป	เสียงเปียโน	ไม่ปรากฏข้อมูล
ฟ้า	เสียงฟลูต	ไม่ปรากฏข้อมูล	เสียงนักร้องจากเพลง show me	ไม่ปรากฏข้อมูล
เขียว	สีเขียวในแบบ "absolute green" เป็นเสียงที่มีความสงบ และเป็นเสียงโน้ตกลางของไวโอลิน	ไม่ปรากฏข้อมูล	เสียงเชลโล ส่วนสีเขียวเมทัลลิก สันนิษฐานว่าเป็นอารมณ์จากการได้ยินเสียงขลุ่ย Shakuhachi	สีเขียวขี้ม้าหรือ olive green: วรรณยุกต์จัตวาและพินอินเสียงที่ 2 (สีวรรณยุกต์จัตวาจะสดกว่าสีพินอินเสียงที่ 2 เล็กน้อย)
ส้ม	เสียงระฆังโบสถ์ (Angelus Bell) เสียงร้องเพลงชนิดคอนทราลโต	สีส้มที่ดูสกปรกจะเป็นเพลงแนวโมเดิร์นคันทรี	เสียงของขลุ่ย Shakuhachi ที่สันนิษฐานว่าเป็นระดับที่เสียงสูงขึ้น	สีส้มแดง: วรรณยุกต์ไม้โท

สี	ความหมายของคันดินสกี	ความหมายของแม็กแครกเคน	ความหมายของสทีน	ความหมายของผู้วิจัย
ส้ม (ต่อ)	และเสียงบรรเลงจังหวะช้า (Largo) ของไวโอลินเก่า ๆ		กว่าปกติตามลีลาเพลงขลุ่ย ส่วนสีส้มแดงเป็นสีของไวโอลิน	
แดง	สีแดงเลือดนก (Vermilion): เป็นสีที่ทำให้รู้สึกเฉียบคม มีเสียงดังกังวาน เหมือนทรัมเป็ตขนาดใหญ่ (Great Trumpet) สันนิษฐานว่าคันดินสกีหมายถึงทูบา และมีความสะเทือนเลือนลั่นเหมือนกลอง สีแดงโทนเย็น หรือแมดเดอร์-เลค (Cool Red or Madder-Lake): เป็นสีสันของเสียงโทนกลาง (Middle tones) ของเชลโล	ไม่ปรากฏข้อมูล	เสียงของขลุ่ย Shakuhachi ที่สันนิษฐานว่าเป็นเสียงขลุ่ยระดับทั่วไป และเสียงกลองชุด	สีแดงเข้ม: พินอิน เสียงที่ 4 (สีสันไม่แน่ชัด แต่มีลักษณะออกแดงปนเทา)
น้ำตาล	ไม่ปรากฏข้อมูล	เพลงคันทรี เสียงกีต้าร์คลาสสิค เป็นสีน้ำตาลทอง	ไม่ปรากฏข้อมูล	สีน้ำตาลเทา: สระอือ สระอู สีน้ำตาลเข้มปนเทา: สระอุ สระอึ

สี	ความหมายของคันดินสกี	ความหมายของแม็กแครกเคน	ความหมายของสทีน	ความหมายของผู้วิจัย
ม่วง	เสียงอิงลิชฮอร์นและโน้ตเสียงต่ำของเครื่องเป่าลมไม้ เช่น บาซซูน	เสียงกีต้าร์ไฟฟ้าเป็นสีม่วงแบบ Icy Purple สีของเพลงป๊อบ สีที่ทำให้เธอรู้สึกสบายใจ และยังเป็นสีของเสียงฝีเท้าแม่ของเธอ	ไม่ปรากฏข้อมูล	ไม่ปรากฏข้อมูล
น้ำเงิน	สีน้ำเงินที่มืดลง คือ เสียงเชลโล สีน้ำเงินที่มืดลงไปอีก คือ เสียงดับเบิลเบส สีน้ำเงินที่มืดที่สุด คือเสียงออร์แกน	เพลงแจ๊ส เสียงกีต้าร์ไฟฟ้า และ สีของเปียโน (ที่สันนิษฐานว่าเป็นระดับเสียงต่ำ)	แบนโจมีสีน้ำเงินอัลตรามารีนผสมกับโคบอลต์	ไม่ปรากฏข้อมูล
เทา	สีของความเงียบที่เปลี่ยนแปลงตามความมืดของสี สีเทาที่มืดลงยิ่งทำให้เกิดความรู้สึกว้าเหว่หรือถูกบีบรัดให้ขาดอากาศหายใจ แต่สีเทาที่สว่างขึ้น จะทำให้มีลมหายใจขึ้นมาราวกับมีความหวังอีกครั้ง	ไม่ปรากฏข้อมูล	ไม่ปรากฏข้อมูล	สีเทา: สระโอ สีเทาเข้ม: สระอะ สีเทาเข้มมากเกือบดำ (หรือสีดำที่ไม่ได้ดำสนิท):วรรณยุกต์ไม้เอก และพินอินเสียงที่ 3
ดำ	สีของความเงียบสงัดตลอดกาล	ไม่ปรากฏข้อมูล	ไม่ปรากฏข้อมูล	สีดำที่ไม่ได้ดำสนิท: วรรณยุกต์ไม้เอก และพินอินเสียงที่ 3

จากการสังเกตข้อมูลสีทั้งหมดจากตาราง จะพบว่าข้อมูลส่วนความมืดความสว่างของสี สัมพันธ์กับระดับเสียง ทั้งของศิลปินทั้ง 3 คน และผู้วิจัย แม้จะมีชนิดอาการที่ต่างกัน

4.4.6. ผลลัพธ์จากการเปรียบเทียบสีของศิลปินทั้ง 3 คนและผู้วิจัย

4.4.6.1. สิ่งที่สัมพันธ์กัน

- **ระดับเสียงและความมืดความสว่างของสี**

ผู้วิจัยพบว่า เสียงของสระและวรรณยุกต์ของผู้วิจัย มีความสัมพันธ์กับศิลปินทั้งสาม โดยสระและวรรณยุกต์จะมีสีที่มืดลงเมื่อเป็นเสียงต่ำ และมีสีที่อ่อนลงเมื่อเป็นเสียงสูง ในเรื่องของสระ ความแตกต่างของความสว่างของสี จะเห็นได้ชัดจากการนำสีของสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวมาเปรียบเทียบกัน โดยสระอะ สระอิ สระอึ และสระอุ ย่อมมืดกว่าสีของสระเสียงยาว เช่น สระอา สระอี สระอือ และสระอูเสมอ ส่วนสีวรรณยุกต์ของผู้วิจัย สีของวรรณยุกต์ไม้เอกที่เป็นเสียงต่ำจะมืดที่สุด และสีของวรรณยุกต์ไม้ตรีจะมีสีที่สว่างที่สุด นอกจากนี้ วรรณยุกต์ไม้ตรีของผู้วิจัยยังมีสีเหลือง ซึ่งสัมพันธ์คล้ายคลึงกับความหมายของสีเหลืองของคันดินสกี ที่เป็นเสียงที่ประโคมสูง และเป็นเสียงรบกวน สอดคล้องกับลักษณะของเสียงตรีที่เป็นเสียงสูงและเป็นเสียงที่น่าตื่นตกใจอย่างยิ่ง

- **สีที่ชอบ**

จากการสังเกตพบว่าศิลปินทั้งหมดยกเว้นสทีน ได้กล่าวถึงสีสันที่ตนเองชื่นชอบ หรือมีการกล่าวถึงความหมายในเชิงนามธรรมของสีใดสีหนึ่งไว้เป็นพิเศษ และมีแนวโน้มที่สีสันดังกล่าวจะปรากฏในสิ่งเร้าต่าง ๆ มากกว่าสีอื่น ยกตัวอย่างเช่น แมคแครกเคนที่กล่าวถึงสีม่วงที่เธอโปรดปรานแต่เด็ก ได้ปรากฏเป็นสีของสิ่งเร้าถึง 3 อย่าง เช่นหนึ่งในสีของแนวเพลงป๊อป เสียงของกีต้าร์ไฟฟ้า และเสียงฝีเท้าของแม่ และมีความหมายพิเศษเป็นสีแห่งความสบายใจในวัยเด็กของเธอ ส่วนคันดินสกี เขาได้กล่าวถึงสีน้ำเงินที่มีความหมายพิเศษเป็นถึงสีของสวรรค์ และปรากฏเป็นสีของเครื่องดนตรีถึง 4 ตัว เช่น เสียงฟลูต เชลโล ดับเบิลเบส และออร์แกน เป็นต้น ในกรณีของผู้วิจัย สีเขียวเป็นหนึ่งในสีที่ผู้วิจัยชื่นชอบ และจะปรากฏสีเขียวในตัวอักษรจำนวนมาก มีสีเขียวหลายประเภทคือสีเขียวใบไม้ สีเขียวมรกต เขียวขี้ม้า และเขียวเวอร์ริเดียน มีแนวโน้มที่จะนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานมากกว่าสีอื่นๆ

4.4.6.2. สิ่งที่ไม่สัมพันธ์กัน

จากการเปรียบเทียบ ผู้วิจัยได้พบเห็นความไม่สัมพันธ์กันบางประการในเรื่องของความหมายของสี ซึ่งเป็นปกติของผู้มีอาการซินเนสธีเซียที่มีการมองเห็นที่เฉพาะบุคคล และยากจะซ้ำกันแม้จะมีอาการชนิดเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น ความหมายของสีเขียว คันดินสกีได้นิยามว่าเป็นสีของโน้ตกลางของไวโอลิน ในขณะที่สีดังกล่าวในความหมายของสทีน เป็นสีของเชลโล เป็นต้น

บทที่ 5
บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์สีในผลงานทัศนศิลป์ของศิลปินผู้มีอาการซินเนสธีเซีย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการรับรู้และสีที่ปรากฏในผลงานของศิลปินที่มีอาการซินเนสธีเซียทั้ง 3 คน ทดลองสร้างสรรค์ผลงานทัศนศิลป์จากอาการซินเนสธีเซียของผู้วิจัย และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสีของศิลปินกับสีของผู้วิจัย ทั้งหมดจะใช้วิธีการศึกษาผ่านเอกสารเป็นหลัก พร้อมกับการทดลองสร้างสรรค์ผลงานจิตรกรรม แล้วนำข้อมูลสีจากการศึกษาและการทดลองมาวิเคราะห์เปรียบเทียบในโดยเน้นที่ความหมายและการแทนค่าเป็นหลัก ผลการวิจัยทั้งหมดสามารถสรุปได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

จากผลการวิจัยในบทที่แล้ว ที่ใช้วิธีการสังเกต เปรียบเทียบสีสันของผู้วิจัยและศิลปิน รวมทั้งทดลองสร้างสรรค์ผลงานประกอบกันไป ผู้วิจัยพบข้อสังเกตและข้อสันนิษฐาน ถึง 9 ประการ อันได้แก่ ลักษณะต้นกำเนิดเสียงที่มีผลต่อสีสันของผู้วิจัยแม้ผู้วิจัยจะเป็นชนิดอาการอื่น การมองเห็นที่สันนิษฐานว่ามีผลต่อชนิดของผู้วิจัยมากกกว่าชนิดอื่น ความชอบส่วนบุคคลที่มีผลต่อการเลือกสีสันของสิ่งเร้าในผู้มีอาการซินเนสธีเซียทุกราย สีสันในสิ่งเร้าของผู้มีอาการซินเนสธีเซียไม่ได้มีครบทุกเฉดสี สิ่งเร้าที่แสดงความชัดเจนของสีสันอักษรแต่ละส่วนมากที่สุด การแทนค่าสีสันที่สามารถกระทำได้ทุกเทคนิควิธีการ วิธีการแทนค่าสีสันของผู้วิจัยที่เหมาะสมที่สุด ประโยชน์ที่ผู้วิจัยได้รับจากการทดลองสร้างสรรค์ผลงาน และปัญหาที่พบระหว่างการสร้างสรรค์ผลงาน ข้อสรุปเหล่านี้ ผู้วิจัยได้พิจารณาว่ามีความสำคัญต่อการศึกษาที่เกี่ยวกับศิลปะจากอาการซินเนสธีเซียต่อไป เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่กำลังศึกษาอาการซินเนสธีเซียชนิดที่เกี่ยวข้อง และเป็นประโยชน์ต่อผู้ริเริ่มสร้างสรรค์ผลงานศิลปะจากอาการของตนเอง โดยรายละเอียดของแต่ละข้อ ผู้วิจัยได้ชี้แจงรายละเอียดตามวิธีการศึกษาดังนี้

ข้อสรุป 1-2 : ผลลัพธ์จากการสังเกต แยกแยะ และเปรียบเทียบข้อมูลสีของศิลปินและผู้วิจัย

1. ลักษณะของต้นกำเนิดเสียง มีผลต่อสีสันของศิลปินและผู้วิจัย แม้จะมีชนิดอาการที่ต่างกัน ลักษณะต้นกำเนิดเสียงข้างต้น ในที่นี้คือระดับเสียงสูงต่ำทุ้มแหลมของเสียงดนตรีในศิลปินที่คัดเลือกมา และการออกเสียงวรรณยุกต์-สระของผู้วิจัยนั่นเอง
    1.1. เสียงสูง หรือต่ำ มีผลต่อการเลือกสีของสิ่งเร้า : จากการค้นคว้าพบผลวิจัยที่ระบุว่า เมื่อเสียงต่ำ จะก่อให้เกิดความรู้สึกเข้ม มืด และมีขนาดใหญ่ ส่วนเสียงที่สูง จะทำให้รู้สึกถึงสิ่งที่มีขนาดเล็กและสว่างไสว ซึ่งเกิดขึ้นทั้งในผู้ที่มีอาการซินเนสธีเซียและบุคคลทั่วไปการค้นคว้าดังกล่าวไม่ได้ระบุเกี่ยวความความทุ้มหรือความแหลมของเสียง อย่างไรก็ดี การสังเกตการแทนค่าสีสันในเสียงดนตรีของศิลปิน และการแทนค่าสีสระและวรรณยุกต์ของผู้วิจัย ผู้วิจัย

จึงสรุปได้ว่าลักษณะของต้นกำเนิดเสียง มีผลต่อการเลือกสีสันของผู้มีอาการซินเนสธีเซียทั้ง 2 ประเภท แม้จะมีชนิดที่ต่างกัน โดยเสียงดนตรีที่ต่ำ จะถูกแทนค่าให้มีสีเข้ม มืด เสียงสูงจะถูกแทนค่าเป็นสีที่สว่างขึ้นเช่นเดียวกับการออกเสียงวรรณยุกต์ไทย และเสียงในพินอินจีนของผู้วิจัย โดยเรียงจากสีของวรรณยุกต์ที่สว่างที่สุดไปมืดที่สุดคือ สีของเสียงเอกในวรรณยุกต์ไทยและพินอินจีนเสียงที่ 3 ที่เป็นเสียงต่ำ จะถูกแทนค่าด้วยสีที่เข้ม มืด และเสียงตรีที่เป็นเสียงที่ขึ้นสูงที่สุดเป็นสีเหลืองสว่าง อย่างไรก็ดี ข้อมูลเกี่ยวกับสีของวรรณยุกต์ ต้องการการสำรวจเพิ่มเติมในผู้มีอาการซินเนสธีเซียรายอื่นๆที่มีชนิดเดียวกันกับผู้วิจัย เพื่อข้อมูลที่ถูกต้องยิ่งขึ้น

1.2. เสียงทุ้ม หรือแหลม มีผลต่อการเลือกสีของสิ่งเร้า : บทวิจัยที่สืบค้นข้างต้นกล่าวเพียงระดับเสียงที่สูง ต่ำ ดัง หรือเบา แต่ไม่ได้ระบุถึงความทุ้มหรือแหลมของเสียงต้นกำเนิด จากการสังเกตแทนค่าสีสันในเสียงดนตรีของศิลปิน ผู้วิจัยพบว่านอกจากระดับเสียงสูงต่ำแล้ว เครื่องดนตรีแต่ละชนิดที่มีความทุ้มและแหลมเฉพาะตัวต่างกัน มีจุดร่วมเรื่องความมืดสว่างเช่นเดียวกับระดับเสียงที่สูงและต่ำ กล่าวคือ เครื่องดนตรีที่มีเนื้อเสียงที่ทุ้มจะมีสีเข้ม มืด และเครื่องดนตรีที่มีเนื้อเสียงแหลม จะมีสีที่สว่างเช่นกัน ในมุมมองของผู้วิจัย การออกเสียงสระแต่ละตัวมีความคล้ายคลึงกับความทุ้มหรือความแหลมของเสียงเครื่องดนตรี ซึ่งการออกเสียงสระแม้จะปราศจากระดับเสียงสูงต่ำ ด้วยธรรมชาติของเสียงสระแต่ละตัวที่ต่างกัน ย่อมมีความมืด และสว่างต่างกัน สีของสระที่สว่างที่สุดไปมืดที่สุดของผู้วิจัย สามารถเรียงได้ดังนี้ คือเสียงสระอี สระเอ สระอา สระโอ สระอู โดยสระที่มีเสียงสั้นเช่นสระอะ สระอุ ที่มีระดับเสียงต่ำมาเกี่ยวข้อง คือถูกกดให้ต่ำเล็กน้อย จะมีเสียงที่เข้มมืดลงเช่นกัน ผู้วิจัยจึงสันนิษฐานว่าการออกเสียงสระที่ต่างกัน มีผลต่อการเลือกสีสันของสระของผู้วิจัยอีกด้วย

1.3. การเว้นจังหวะ และความช้าเร็วในการบรรเลงเพลง มีผลต่อสีสันของคันดินสกี ในขณะที่ศิลปินรายอื่นไม่ปรากฏข้อมูลในลักษณะเดียวกันซึ่งอาจเป็นผลมาจากการขาดแคลนข้อมูล แต่มีความสัมพันธ์กับการออกเสียงสระที่สั้นหรือยาวของผู้วิจัย ซึ่งมีผลต่อสีสันของสระของผู้วิจัยเช่นกัน

2. การออกเสียงพยัญชนะมีผลต่อการเลือกสีสันของตัวอักษรที่มีเสียงซ้ำกันให้มีสีที่ซ้ำกัน แต่ในขณะเดียวกัน รูปร่างของตัวอักษรที่คล้ายกัน หรือมีความหมายที่ตรงกัน แม้จะมีออกเสียงต่างกัน ได้ส่งผลต่อการแทนค่าสีของผู้วิจัย ให้มีสีเดียวกันหรือคล้ายกันอีก

ด้วย นอกจากนี้ ในกรณีที่ตัวอักษรตัวหนึ่งมีความก้ำกึ่ง คือมีลักษณะร่วมระหว่างตัวอักษรอื่นๆ 2 ตัว ทำให้เกิดผสมสีสันขึ้นมาใหม่เช่นกัน การกำหนดสีสันของผู้วิจัยซึ่งต่างจากการแทนค่าสีสันของศิลปินที่คัดเลือก โดยเฉพาะศิลปินที่มีอาการซินเนสธีเซียชนิดได้ยินเสียงเป็นสี ซึ่งไม่ปรากฏข้อมูลดังกล่าว ซึ่งสรุปได้ว่า การแทนค่าสีสันของผู้มีอาการซินเนสธีเซียประเภทเห็นตัวอักษรตัวเลขเป็นสี ไม่ได้มีเพียงแค่เรื่องของการออกเสียง แต่มีเรื่องของรูปร่างตัวอักษร และความหมายมาเกี่ยวข้องอีกด้วย

ข้อสรุป 3-4 : สิ่งที่สังเกตขณะออกแบบเพื่อทดลองสร้างสรรค์ผลงานวิธีการแทนค่าสีในผลงานศิลปินด้วยตัวเลขตัวอักษรของผู้วิจัย

3. การเรียนรู้ในวัยเด็กและความชอบส่วนบุคคล สันนิษฐานว่ามีผลต่อการกำหนดสีสันของผู้วิจัยและศิลปิน จากคำกล่าวของวาซีลี คันดินสกีที่กล่าวว่าเขาโปรดปรานสีน้ำเงินอย่างยิ่ง และถูกแทนเป็นเสียงของดนตรีหลายเฉดสี ส่วนคำกล่าวของศิลปินหญิงเมลิซซา แมคแครกเคน เธอได้กล่าวถึงสีชมพูและสีม่วง ที่เป็นสีที่เธอโปรดปรานแต่เด็ก โดยเฉพาะสีม่วงที่ทำให้เธอรู้สึกสบายใจ ได้ถูกนำมาใช้แทนที่เป็นสีของเสียงฝีเท้าแม่ของเธอ และได้สร้างเป็นผลงานศิลปะเป็นของขวัญวันเกิดให้แม่ของเธอด้วย สีม่วงเป็นสีที่ปรากฏในเสียงกีต้าร์ไฟฟ้าของเธอ รวมไปถึงสีของแนวเพลงป๊อปที่เป็นสีชมพูและม่วงตามคำให้สัมภาษณ์ของเธอ ทั้งสองรายคล้ายคลึงผู้วิจัยที่จำความได้ว่าตนเองโปรดปรานหลากหลายสีสัน และมักเป็นสีพาสเทล ทั้งสีชมพู สีฟ้า สีเขียวใบไม้ สีเขียวมรกต สีเขียวเวอร์ริเดียน และสีเหลือง Chrome Yellow ทำให้มีการนำมาใช้กำหนดสีตัวอักษรและตัวเลขจำนวนมาก ในทางกลับกัน สีที่ผู้วิจัยเกลียดชังหรือไม่โปรดปรานแต่เด็ก จะไม่ปรากฏในสีตัวอักษรของผู้วิจัย ยกตัวอย่างเช่น สีแดงสด สีน้ำเงินสด เป็นต้น อย่างไรก็ดี ความชื่นชอบหรือความเกลียดในสีสันต่างๆในวัยเด็กของผู้วิจัย เป็นเพียงข้อสังเกตอย่างหนึ่ง ที่สันนิษฐานว่ามีผลต่อการแทนค่าสีสันต่อสิ่งเร้าต่างๆในผู้มีอาการซินเนสธีเซียให้ปรากฏการแทนค่าสีสันนั้นมากเป็นพิเศษ ทำให้ปรากฏน้อย หรือไม่ปรากฏเลย ผู้วิจัยไม่ได้ยืนยันว่าความชื่นชอบนั้นมีผลในผู้มีอาการทุกราย นอกจากนี้การแทนค่าสีสันต่อสิ่งเร้ามีสาเหตุหลายปัจจัย ตามทฤษฎีที่สีสันอาจได้รับมาจากการเห็นสีของแม่เหล็กติดตู้เย็นที่รูปตัวอักษรต่างๆในวัยเด็กแล้วเกิดการจดจำ หรือข้อมูลที่ระบุว่า สีสันที่มองเห็นถ่ายทอดตามพันธุกรรม ข้อมูลตรงส่วนนี้จึงต้องการการสำรวจศึกษาต่อไป
4. จากการสังเกตสีสันของผู้วิจัย เทียบกับสีสันในทฤษฎีสีของคันดินสกี และศิลปินรายอื่นๆ ผู้วิจัยตีความได้ว่า สีสันของผู้มีอาการซินเนสธีเซียบางราย ไม่ได้มีครบทุกเฉดสี แม้สีดังกล่าวจะเป็นสีพื้นฐาน ในแม่สีทั่วไป ยกตัวอย่างเช่นสีสันของผู้วิจัย ที่ขาดสี

แดงสด และสีน้ำเงิน อย่างไรก็ดี ด้วยชนิดของซินเนสธีเซียที่ต่างกันระหว่างผู้วิจัยและศิลปิน และข้อมูลเกี่ยวกับสีสันของศิลปินรายอื่นๆ ที่ยังขาดแคลน จึงต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมต่อไป

ข้อสรุป 5 : ผลลัพธ์จากการทดลองสร้างสรรค์ผลงานด้วยวิธีการแทนสีสันของอักษรที่เห็นจากบทกวีอันไพเราะ

5. สิ่งเร้าที่แสดงความชัดเจนของสีสันอักษรแต่ละส่วนมากที่สุด คือ บทกลอน โดยเฉพาะบทกลอนที่มีการสัมผัสพยัญชนะ ที่มีการสะกดคำด้วยพยัญชนะเดียวกัน แต่มีสระต่างกัน และโคลงอักษรสามหมู่ ที่มีการสะกดคำเดียวกันแต่เล่นเสียงวรรณยุกต์ต่างกัน การที่บทกลอนทั้งสองมีการซ้ำกันของพยัญชนะมาก ทำให้สังเกตเห็นสระ และวรรณยุกต์ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้บทกลอนยังมีความงามจากการซ้ำคำให้ลื่นไหล มีความไพเราะจากการอ่านอีกด้วย การซ้ำตัวอักษร ยังทำให้เกิดความงามของสีสันที่ซ้ำกัน ทำให้สีสันในบทกลอนไม่มากเกินไป และจะงดงามที่สุดเมื่อสีของพยัญชนะทั้งหมดกลมกลืนกันหรือขัดแย้งกัน จนลงตัวในภาพรวม

ข้อสรุป 6-9 : ข้อค้นพบ ประโยชน์ และปัญหาจากการทดลองสร้างสรรค์ทั้งหมด

6. การแทนค่าสีสันของสิ่งเร้าให้อยู่ในรูปของผลงานศิลปะนั้น สามารถกระทำได้ทุกรูปแบบทั้งแบบรูปธรรมเสมือนจริง กึ่งนามธรรม และนามธรรม ทั้งนี้รูปแบบผลงานที่แสดงออกขึ้นอยู่กับความถนัด และอิทธิพลที่ศิลปินแต่ละรายได้รับ
7. วิธีการแทนค่าสีสันในผลงานของผู้วิจัย พบว่าวิธีการแทนค่าสีที่สามารถแทนค่าได้ตรงที่สุด และควบคุมได้ง่าย คือวิธีการถ่ายทอดรูปแบบนามธรรม โดยเฉพาะวิธีการแทนค่าสีสันของตัวอักษรที่เห็นจากบทกวี (ภาพที่ 54, 55, 56 และ57) ส่วนวิธีการแทนค่าสีในรูปแบบเสมือนจริงสามารถกระทำได้ แต่คุมได้ยากเนื่องจากมีสีสันของแสงเงาเข้ามาเกี่ยวข้อง มีความซับซ้อน และใช้เวลานานในการสำเร็จผลงานแต่ละชิ้น
8. การทดลองสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของผู้วิจัย มีประโยชน์ต่อผู้วิจัยทำให้มีการสำรวจหาสิ่งเร้าที่แปลกใหม่ หรือแรงบันดาลใจในการถ่ายทอดสีสัน ยกตัวอย่างเช่น เหตุการณ์ในชีวิตที่ปรากฏสีของอักษรอันโดดเด่น การค้นคว้าเกี่ยวกับบทกลอนที่จัดเรียงตัวอักษรได้อย่างน่าสนใจ ทำให้มีการสังเกตและจดบันทึกอาการของตนเองมากขึ้น ค้นพบเทคนิคในการนำสีสันมาจัดองค์ประกอบเพื่อถ่ายทอดให้สวยงามหรือมีอารมณ์ขัน และค้นพบการมองเห็นเกี่ยวกับสีสระและวรรณยุกต์ที่ผู้วิจัยเคยมองข้าม ขณะกำลังเพ่งมองคำกลอนที่สัมผัสพยัญชนะ การค้นพบส่วนมากเกิดขึ้นขณะคิดเพื่อออกแบบสร้างสรรค์ผลงาน จนนำมาสู่การสร้างสรรค์ผลงานให้เป็นรูปธรรมในที่สุด

9. ผลลัพธ์ที่ได้จากการแทนค่าสีสันของสิ่งเร้าเป็นผลงานศิลปะ มีทั้งสวยงามและไม่สวยงาม ซึ่งขึ้นกับสีของสิ่งเร้าเอง หรือวิธีการจัดการสีสันของสิ่งเร้าให้อยู่ในรูปของผลงาน การสร้างผลงานให้มีความน่าดึงดูด และสวยงามเป็นสิ่งที่ศิลปินมักคำนึงถึงแต่ Concept เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเช่นกัน เนื่องจากการคำนึงถึงความสวยงามมากเกินไป อาจบิดเบือนการแทนค่าสีสันของตนเองได้ ดังนั้น เพื่อการแทนค่าสีสันให้ยังคงอยู่ใน Concept และมีความสวยงาม จะต้องมีการสรรหาวิธีการที่เหมาะสมในการแก้ปัญหา การแทนค่าสีสันที่ตรงกับการมองเห็นและสวยงามด้วย จึงเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยประสบการณ์ และการค้นคว้าหาสิ่งเร้าที่น่าสนใจต่อไป

5.2. อภิปรายผล

ผลการวิจัยที่กล่าวถึงโดยสรุปข้างต้น ได้ตรงกับสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ กล่าวคือสีของศิลปิน 3 คนที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา มีความสัมพันธ์กันกับสีของผู้วิจัย แม้จะมีอาการซินเนสธีเซียที่ต่างชนิดกัน ความสัมพันธ์ที่เห็นชัดเจนที่สุดคือเรื่องของความมืดความสว่างของสีทั้งของศิลปินและผู้วิจัยที่แปรผันตรงกับสิ่งเร้า ซึ่งในที่นี้คือระดับเสียง โดยระดับเสียงที่สูง สีจะอ่อนลงและสว่างขึ้น ในขณะที่ระดับเสียงที่ต่ำ สีจะมืดลง ความสัมพันธ์ดังกล่าวได้ปรากฏในสีของเสียงดนตรีที่ศิลปินทั้ง 3 คนได้ยินและมองเห็น และปรากฏในสีของสระและวรรณยุกต์ของผู้วิจัยที่มีระดับเสียงต่างกันชัดเจน ความสัมพันธ์อีกประการหนึ่งคือ การสังเกตเห็นสีของตัวอักษรที่มีเสียงซ้ำกันของผู้วิจัยมีสีเดียวกัน หรือตัวอักษรที่มีสีที่เกิดจากการผสมผสานของตัวอักษร 2 ตัวที่มาก่อน และมีสีต่างกัน ซึ่งตัวหนึ่งมีเสียงเหมือนกับตัวอักษรดังกล่าว และอีกตัวหนึ่งมีรูปร่างคล้ายกับตัวอักษรดังกล่าว อันแสดงให้เห็นอิทธิพลของเสียงที่มีผลต่อสีของตัวอักษร ความสัมพันธ์อีกประการหนึ่งที่สอดคล้องกันระหว่างศิลปินและผู้วิจัย และสันนิษฐานว่าเป็นสิ่งที่มีผลต่อการเลือกสีของสิ่งเร้า คือความชอบที่มีต่อสีใดสีหนึ่งเป็นพิเศษ สีนั้นจะมีความหมายพิเศษ ปรากฏในสิ่งเร้าต่าง ๆ และมีการนำมาใช้ในผลงานทัศนศิลป์อย่างแน่นอน สุดท้ายแล้วการวิจัยครั้งนี้ยังทำให้ผู้วิจัยได้สังเกต และเข้าใจเกี่ยวกับสี และความรู้สึกที่มีต่อสีของผู้วิจัยมากขึ้น แต่เดิมที่สังเกตเพียงแต่ตัวเลข และพยัญชนะที่มีสีโดดเด่นกว่าตัวอักษรอื่น ๆ เท่านั้น การทดลองสร้างสรรค์ผลงาน ได้ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นวิธีการที่เป็นไปได้ในการถ่ายทอดสีสันจากอาการซินเนสธีเซีย โดยวิธีที่ 2 ที่แทนค่าสีสันตัวอักษรที่เห็นจากบทกวีในรูปแบบนามธรรมสามารถตอบผลการวิเคราะห์ได้ดีที่สุด นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างความมืดความสว่างของสีกับระดับเสียงที่มีอยู่ทั้งในสีของศิลปินและผู้วิจัย ได้สอดคล้องกับข้อมูลที่ผู้วิจัยสืบค้นมาได้ กล่าวคือ ความสัมพันธ์ที่เป็นระเบียบระหว่างระดับเสียง ความดัง ความสว่างและขนาด ระบุโดยศาสตราจารย์ลอว์เรนซ์ อี. มาร์คส์ (Lawrence E. Marks) ที่แสดงให้เห็นว่ามีการโต้ตอบอย่างเป็นระบบอยู่ในมิติของความรู้สึก ทั้งของผู้ที่มีอาการซินเนสธีเซียและผู้ที่ไม่มีอาการ ข้อมูลนี้ได้กล่าวถึง ความมืด ความ

สว่าง และความสดใสของต้นกำเนิดเสียง ที่ทุกคนสามารถรับรู้ได้แม้ไม่ได้มีอาการซินเนสธีเซีย ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกสีของสิ่งเร้าทั้งของผู้วิจัยและศิลปินทั้ง 3 คน

5.3. ข้อเสนอแนะ

จากข้อสรุปดังกล่าว ผู้วิจัยพิจารณาว่าการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการศึกษาเรื่องดังกล่าวต่อไป ข้อสังเกตของผู้วิจัยที่ได้ชี้แจงในบทวิจัยนี้แล้วยังต้องการการศึกษาต่อไปเพื่อความกระจ่างมากขึ้น สามารถกระทำต่อได้ด้วยการสำรวจหาตัวอย่างเกี่ยวกับศิลปินที่มีอาการซินเนสธี-เซียรายอื่น ซึ่งสันนิษฐานว่าจะปรากฏมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามเวลาที่ผ่านไป วิธีการสำรวจที่เหมาะสมที่สุดอาจต้องทำการสัมภาษณ์จากศิลปินโดยตรงเนื่องจากข้อมูลบางส่วนที่ได้จากการรวบรวมด้วยเอกสารหรือบทสัมภาษณ์อาจไม่เพียงพอ ทั้งนี้ขึ้นกับศิลปินที่ต้องการศึกษา นอกจากนี้ศิลปินที่สร้างสรรค์ผลงานจากซินเนสธีเซียและมีชื่อเสียงส่วนมากเป็นศิลปินต่างประเทศ ยังขาดแคลนข้อมูลเกี่ยวกับศิลปินในประเทศ ซึ่งผู้วิจัยยังไม่พบเห็นเป็นที่น่าชัด อาจต้องพึ่งหาการสำรวจเชิงลึกเพื่อค้นหาศิลปินในประเทศที่สร้างสรรค์ผลงานจากอาการดังกล่าว ซึ่งอาจมีอยู่จริงแต่ยังไม่มีชื่อเสียง ในกรณีที่ไม่พบศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานจากอาการดังกล่าว สามารถศึกษาอาการจากบุคคลทั่วไปที่มีอาการดังกล่าวได้ขึ้นกับหัวข้อที่ศึกษา และสุดท้าย ข้อมูลที่ผู้วิจัยค้นพบเกี่ยวกับสีสันของสระและวรรณยุกต์จากการสังเกตตนเอง เป็นอาการเฉพาะของผู้วิจัย และเป็นการทดลองเปรียบเทียบเบื้องต้นที่ทำให้ทราบว่าสีสันของผู้วิจัยและศิลปินที่ศึกษามีหลักการบางประการที่ตรงกันแม้จะมีอาการที่ต่างชนิดกัน แต่เพื่อความแน่ชัดอาจต้องมีการสำรวจจากตัวอย่างผู้มีอาการซินเนสธีเซียรายอื่นที่มีอาการชนิดเดียวกับผู้วิจัยเพิ่มเติม เพื่อมายืนยันข้อสังเกตของผู้วิจัยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้ที่ต้องการศึกษาต่อเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว สามารถนำไปศึกษาต่อได้ เพื่อทดสอบแล้วทำการยืนยัน ต่อยอด หรือแม้แต่หักล้างข้อสังเกตต่างๆของผู้วิจัยได้

ส่วนการทดลองของผู้วิจัย ขั้นตอนการทดลองยังไม่ได้เป็นระบบระเบียบที่แน่ชัด แต่เริ่มต้นมาจากการสังเกตอาการของตัวเองและจดบันทึกการมองเห็นของตนเองเก็บไว้เรื่อย ๆ แล้วนำมาสร้างผลงานในภายหลัง ข้อสังเกตบางประการเกิดขึ้นขณะคิดออกแบบผลงาน และย้อนกลับมาบันทึกถึงสิ่งที่สัมพันธ์กันระหว่างผู้วิจัยและศิลปิน และสุดท้าย การเลือกรูปแบบของผลงานจิตรกรรมไม่มีความตายตัวเนื่องจากมีความยากง่าย หรือเหมาะสมในการถ่ายทอดสีจากอาการซินเนสธีเซียต่างกันไป จากการศึกษาแม้จะได้ข้อสรุปว่าการถ่ายทอดสีสันในรูปแบบนามธรรม สามารถตอบผลการวิเคราะห์ได้ดีที่สุด ขั้นตอนการทดลองและรูปแบบการนำเสนอที่ยังไม่ตายตัวนี้ ผู้ที่ต้องการศึกษาต่อสามารถนำมาปรับใช้กับผลงานศิลปะของตนเองได้ในอนาคต

รายการอ้างอิง

Adams, B. (2020, November 30, 2020). Hearing Color, Seeing Sound: Synesthesia in Art. Retrieved from http://www.buffalospree.com/Buffalo-Spree/March-2011/Hearing-color-seeing-sound-Synesthesia-in-art/

Alt, M. (2020). From Japan, a Mascot for the Pandemic. Retrieved from https://www.newyorker.com/culture/cultural-comment/from-japan-a-mascot-for-the-pandemic

Barker, T. (2015). This Artist Experiences Sound as Colors and Paints What Music Looks Like. Retrieved from http://www.mtv.com/news/2146358/melissa-mccracken-synesthesia-art/

Becks-Malorny, U. (1999). *Wassily Kandinsky, 1866-1944: The Journey to Abstraction* (2nd ed.). Cologne: Taschen.

The Biography. (n.d.). Retrieved from https://www.wassilykandinsky.net/

Campen, C. v. (2010). *The Hidden Sense: Synesthesia in Art and Science*. Massachusetts: The MIT Press.

Carol Steen. (n.d.). Retrieved from https://peoplepill.com/people/carol-steen/?PageSpeed=noscript

Cavallaro, D. (n.d.). Synesthesia and the Arts. Retrieved from https://books.google.co.th/books?id=vSTTAAAAOBAJ&printsec=frontcover#v=onepage&q&f=false

Clayton, G. (2017). Synesthesia. Retrieved from https://sites.harding.edu/gclayton/Color/Topics/015_Synesthesia.html

Color and Music, The Phenomena of Synaesthesia. (n.d.). Retrieved from http://www.perfect-pitch-music.com/color-and-music.html

Cytowic, R. E. (2002). *Synesthesia: A Union of the Senses* (2nd ed.). Massachusetts: The MIT Press.

Day, S. A. (n.d.). Synesthesia: Demographic Aspects of Synesthesia. Retrieved from http://www.daysyn.com/types-of-syn.html

Denham, J. (2017). This Artist with Synesthesia Sees Colors in Music and Paints Your Favorite Songs. Retrieved from https://www.vice.com/en/article/gyxq73/melissa-mccracken-synesthesia-painter-interview?utm_source=vicefbus

Hubbard, E. M., & Ramachandran, V. S. (2005). Neurocognitive Mechanisms of Synesthesia. *Neuron, 48*(3), 509–520. doi:https://doi.org/10.1016/j.neuron.2005.10.012

Kandinsky, W. (2014). *Concerning the Spiritual in Art*. Connecticut: Martino Publishing.

Mächler, M.-J. (n.d.-a). The History of Synesthesia Starts with Early Research in the 19th Century. Retrieved from https://synesthesia.com/blog/synesthesia/science-of-synesthesia/history-synesthesia-research/

Mächler, M.-J. (n.d.-b). Sound Synesthesia. Retrieved from https://synesthesia.com/blog/sound-synesthesia/

Mächler, M.-J. (n.d.). What Color is Letter “A” and Number “3”? Retrieved from https://synesthesia.com/blog/grapheme-color-synesthesia/

McDonald, F. (2006). Synesthesia Bringing Out the Contours. Retrieved from http://www.synesthesia.info/Steen-Australian_Art_Review.pdf

Milton, J. (2015). Melissa S McCracken has the rare ability to “paint music”. Retrieved from https://diymag.com/2015/04/16/an-artist-with-synesthesia-has-put-radiohead-glass-animals-and-john-lennon-songs-to-canvas

Moss, S. (2013, 18 Apr 2013). A to Z of Wagner: G is for Gesamtkunstwerk. Retrieved from https://www.theguardian.com/music/musicblog/2013/apr/18/a-z-wagner-gesamtkunstwerk

Mullen, D. (n.d.). Lucy Cordes Engelman & Daniel Mullen. Retrieved from https://danielmullen.info/projects

Nikolic, D. (n.d.). Synesthesia / Ideasthesia. Retrieved from http://www.danko-nikolic.com/synesthesia-ideasthesia/

Posehn, A. (n.d.). HOW TO READ A CHINESE POEM WITH ONLY ONE SOUND. Retrieved from https://chinesepod.com/blog/2014/10/25/how-to-read-a-chinese-poem-with-only-one-sound/

Reucher, G. (2016). Kandinsky and Mussorgsky: What happens when artists inspire each other. Retrieved from https://www.dw.com/en/kandinsky-and-mussorgsky-what-happens-when-artists-inspire-each-other/a-19087823

Saunders, R. (2020). Amabie: The Japanese Monster Going Viral. Retrieved from https://www.bbc.com/travel/article/20200422-amabie-the-japanese-monster-going-viral

Sierzputowski, K. (2018). Synesthetic Artist Melissa McCracken Paints Abstracted Depictions of Jazz, Funk and Pop Songs. Retrieved from https://www.thisiscolossal.com/2018/08/synesthetic-artist-melissa-mccracken/

Some People Can See Sound, or Taste Color. Does It Make Them More Creative? (2018). Retrieved from https://caveartfair.tumblr.com/post/170016252152/some-people-can-see-sound-or-taste-color-does-it

Spector, F., & Maurer, D. (2009). Synesthesia: A New Approach to Understanding the Development of Perception. *Developmental Psychology, 45*(1), 175–189. doi:10.1037/a0014171

Steen, C. J. (2001). Visions Shared: A Firsthand Look into Synesthesia and Art. *LEONARDO, 34*(3), 203–208.

Synesthete Perspectives – Carol. (n.d.). Retrieved from http://web.mit.edu/synesthesia/www/carol.html

To Theo van Gogh. Arles, Tuesday, 18 September 1888. (n.d.). Retrieved from http://www.vangoghletters.org/vg/letters/let683/letter.html

To Theo van Gogh. Saint-Rémy-de-Provence, on or about Friday, 20 September 1889. (n.d.). Retrieved from http://www.vangoghletters.org/vg/letters/let805/letter.html

Vincent Van Gogh and the Power of Synesthesia in Art. (2018, June 20, 2018). Retrieved from https://exploringyourmind.com/vincent-van-gogh-and-the-power-of-synesthesia-in-art/

Wassily Kandinsky: Synesthesia & Abstraction. (n.d.). Retrieved from https://www.synesthesiatest.org/blog/wassily-kandinsky-abstraction

Whitaker, H. A. (2010). *Concise Encyclopedia of Brain and Language*. Oxford: Elsevier.

The Yellow Sound. (n.d.). Retrieved from https://www.wassilykandinsky.net/yellowsound.php

Young, R. (2019). This Artist Paints the Colors She Hears in Music. Retrieved from https://www.wbur.org/hereandnow/2019/06/05/painting-colors-music-chromesthesia

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง. (ม.ป.ป.). Retrieved from https://archive.lib.cmu.ac.th/full/T/2537/thai1037wc_ch2.pdf

โคลงนิราศสุพรรณ. (ม.ป.ป.). Retrieved from https://vajirayana.org/โคลงนิราศสุพรรณ-ของสุนทรภู่-ฉบับสมบูรณ์/โคลงนิราศสุพรรณ

กัลยาณี ถนอมแก้ว. (2556, 3 ตุลาคม 2556). การเล่นเสียงสัมผัส. Retrieved from https://www.gotoknow.org/posts/343262

มยุรธุชบูรพา[นามแฝง]. (2557). กลบทตรีเพชรพวง. Retrieved from http://www.homelittlegirl.com/index.php?topic=3017.0

สยามอีบุ๊ค. (ม.ป.ป.). เทียบพยัญชนะอังกฤษกับพยัญชนะภาษาไทย+ตัวอย่างคำศัพท์ คำอ่าน. Retrieved from http://www.siamebook.com/lbro/en/english-alphabets/5031-english-thai-alphabets-consonant.html

สุกันย์ นางาม, & นารีนุกูล[นามแฝง]. (2545). ลิลิตพระลอ. Retrieved from https://www.nectec.or.th/schoolnet/library/create-web/10000/literature/10000-6550.html

มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	ณิชารีย์ ศิริพูนทรัพย์
วัน เดือน ปี เกิด	06 ตุลาคม 2539
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาทัศนศิลป์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ที่อยู่ปัจจุบัน	256 ถนนสีลม แขวงสุริยวงศ์ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร 10500